

Δρ. Σπύρος Πατρινός

Η Κιβωτός

2016

ΕΞΩΔΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΝΩΕ

Αγαπητέ κύριε Νώε

Για τον επερχόμενο κατακλυσμό του πλανήτη δεν θα σε βοηθήσω στην επιλογή των ζώων που θα τοποθετήσεις στη κιβωτό διότι ευτυχώς υπάρχουν πάμπολλα στην γη και δεν πρόκειται να αντιμετωπίσεις δυσκολία. Θα σου παραδώσω όμως δέκα δέλτους που συνέταξα από την εμπειρία μου στον προηγούμενο κατακλυσμό που αν τις εφαρμόσεις είναι βέβαιο ότι θα επιβραδύνεις ένα νέο καταστροφικό κατακλυσμό του πλανήτη Γή.

Δεν είμαι ο Θεός να δίνω εντολές αλλά ένας απλός ανθρωπάκος με μέτρια νοημοσύνη και με κοινή λογική.

Μετά τιμής

(υπογραφή δυσανάγνωστη)

Αρμόδιος δικαστικός επιμελητής να επιδώσει την παρούσα,

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι σοφοί του πλανήτη, πολιτικοί, οικονομολόγοι, κοινωνιολόγοι επί αιώνες προσπαθούν να προσδιορίσουν την δομή της ανθρώπινης κοινωνίας με διαπιστώσεις και υποδείξεις περί του πρακτέου. Δυστυχώς όμως οι απόψεις τους διαφέρουν λόγω της κοσμοθεωρίας ενός εκάστου και λόγω των διαφόρων πολιτικών οικονομικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων σε σημείο ώστε να μην υπάρχει μία κοινώς παραδεκτή άποψη με αποτέλεσμα να μην υπάρχει και μία ενιαία μορφή ανθρώπινης κοινωνίας και κάθε μια να έχει την δική της ιδιομορφία δηλαδή εκείνη που ο εκάστοτε ηγέτης έχει φαντασθεί και του οποίου, από πολλούς, η πνευματική ικανότης αμφισβητείται.

Εγώ, ύστατος των αδυνατώ, λόγω των ισχνών πνευματικών δυνατοτήτων μου, να εμπλακώ στο πανανθρώπινο πρόβλημα της δημιουργίας της ιδανικής κοινωνίας και να συμφωνήσω ή να διαφωνήσω με τον Πλάτωνα τον οποίον αδυνατώ έστω και να τον ατενίσω. Απλώς και μόνο, διαθέτοντας κοινή λογική, θα κάνω ορισμένες διαπιστώσεις αλλά και υποδείξεις για ορισμένα θέματα, που αν ακολουθηθούν, η Ελληνική γωνιά του πλανήτη θα έχει καλλίτερη τύχη στο μέλλον. Αν οι Έλληνες κατορθώσουν και χρησιμοποιήσουν μόνο την κοινή λογική ίσως έλθουν ευτυχέστερες ημέρες.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σύμφωνα με την κρατούσα στις επιστήμες άποψη κάθε πρόβλημα έχει όλα τα γνωρίσματα ή όσα χρειάζεται ο άνθρωπος για την επίλυση του, αρκεί να συγκεντρώσει την δύναμη του νου του (την λογική) για να το δει. Δηλαδή να δει τι δεν λειτουργεί σωστά και αν δεν μπορεί να κάνει αυτή την διάγνωση αυτό σημαίνει πνευματική δυσλειτουργία, ανοησία ή έλλειψη επαρκούς μορφώσεως. Στον ανθρώπινο βίο υπάρχει το άγνωστο αλλά δεν υπάρχει άλυτο πρόβλημα, ακόμη και για τον τετραγωνισμό του κύκλου υπάρχει η λύση του απείρου.

Με αυτό το σκεπτικό που δεν δέχεται ουδεμία αμφισβήτηση Ελλάς σήμερα αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα, το οικονομικό, με τρεις υποδιαιρέσεις στο ασφαλιστικό, στο εργασιακό και στο δαπανηρό δημόσιο. Και στις τρεις υποδιαιρέσεις του προβλήματος υπάρχουν λύσεις. Αναφέρω επιγραμματικά με τίτλους την λύση ενός εκάστου. Το ασφαλιστικό : Κατάργηση όλων των ασφαλιστικών ταμείων και ανάθεση της ασφαλίσεως όλων των πολιτών σε αξιόχρεες τράπεζες με την εγγύηση του κράτους. Το εργασιακό : Δημιουργία χρηματιστηρίου εργασίας σε πανελλήνια βάση. Το δαπανηρό δημόσιο :Μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων στον κατώτατο, δυνατόν, αριθμό και ανάθεση – πώληση ορισμένου χρόνου όλων των κρατικών υπηρεσιών, πλην των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας, σε ιδιωτικές εταιρίες με ανάλογες εγγυήσεις, κατόπιν διαγωνισμών.

ΛΥΣΕΙΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΥΑΛΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

1.ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι Λατίνοι στις δέλτους του Ρωμαϊκού δικαίου με δύο λέξεις μόνο είχαν ορίσει το χαρακτήρα του δημοσίου και διέκριναν το κράτος ταμείο (*rei publicae aut potential fiscus*) και το κράτος θησαυροφυλάκιο (*rei publicae aut potential aerarum*). Έκτατε επί δύο και πλέον χιλιετηρίδες σοφοί, οικονομολόγοι, κοινωνιολόγοι, πολιτικοί, με άπειρες μελέτες διατριβές, θεωρίες και συστήματα προσπαθούν να προσδιορίσουν τον χαρακτήρα του δημοσίου και την ενιαία μορφή του κράτους προκειμένου να λαμβάνει καλλίτερη πρόνοια για τους ανθρώπους να φροντίζει για την δίκαιη κατανομή των αγαθών να προσφέρει κοινωνική ειρήνη και ασφάλεια στους πολίτες. Όλοι αναγνωρίζουν την θετική συνδρομή του κράτους για την ύπαρξη της ανθρώπινης κοινωνίας αλλά και όλοι αναγνωρίζουν και παραδέχονται τα εγγενή ελαττώματα του τρόπου λειτουργίας του και προσπαθεί το σύνολο των ανθρώπων, που αποτελούν και το κράτος, να τα διορθώσουν ή να τα ελαχιστοποιήσουν. Δηλαδή οι πάντες αναγνωρίζουν ότι ανέκαθεν από την πρώτη εμφάνισή του μέχρι και σήμερα το κράτος εμφανίζει πολλά μελανά σημεία όπως, ενδεικτικά αναφέρω, την γραφειοκρατία την διαπλοκή και την διαφθορά και προσπαθούν με διαφορετικά όμως πολιτικά συστήματα να τα αντιμετωπίσουν αλλά μέχρι σήμερα τουλάχιστον χωρίς θετικά αποτελέσματα αλλά αντιθέτως με την πάροδο του χρόνου το κρατικό καθεστώς χειροτερεύει.

Γραφειοκρατία

Με τη δάνεια λέξη γραφειοκρατία εννοείται η διεκπεραίωση διοικητικών υποθέσεων σχετικών με τις δημόσιες υπηρεσίες από άτομα που ασχολούνται επαγγελματικά με την εν λόγω δραστηριότητα.

Η ανεξάρτητη λειτουργία του προσωπικού της γραφειοκρατίας που ακολουθείται συνήθως από σχετικές εγγυήσεις ανεξαρτησίας και μονιμότητας ενίοτε ανταγωνίζεται την πολιτική εξουσία με αποτέλεσμα ο όρος να αποκτά αρνητικές αποχρώσεις, σημαίνοντας την υψηλή συγκέντρωση ανεξέλεγκτων τύπων και διαδικασιών που δυσχεραίνουν τη διεκπεραίωση είτε κρατικών ή ιδιωτικών υποθέσεων.

Οι αρνητικές επιπτώσεις της αναπτυγμένης γραφειοκρατίας επιβάλλουν στα σύγχρονα κράτη την επιδίωξη της απλούστευσης των διοικητικών τύπων και διαδικασιών, και αναβάθμιση της εκπαίδευσης του προσωπικού που στελεχώνει δημόσιες υπηρεσίες. Οι προσπάθειες για την εξάλειψη της γραφειοκρατίας δεν πρόκειται να αποδώσουν τώρα αλλά και στο μέλλον διότι η ίδια η κεντρική εξουσία με την κατοχύρωση των θέσεων των υπαλλήλων και με την προσδιοριζόμενη αμοιβή τους αφαιρεί τελείως το κίνητρο για ευσυνείδητη εργασία διότι η βραδεία απόδοση τους στην εργασία δεν μειώνει την αμοιβή τους ούτε θέτει υπό αμφισβήτηση την νομοθετικά κατοχυρωμένη θέση τους.

Διαφθορά

Γενικά, διαφθορά είναι η κατάχρηση της εξουσίας από τους κυβερνητικούς ανώτερους υπαλλήλους των πολιτικών δυνάμεων. Συνήθως η κατάχρηση έγκειται στην παράνομη, συνήθως μυστική, απόκτηση ιδιωτικής περιουσίας ή αποκόμιση κάποιου άλλου ιδιωτικού οφέλους. Η κατάχρηση της κυβερνητικής δύναμης για άλλους λόγους (μη-ιδιωτικούς), όπως η καταστολή των πολιτικών αντιπάλων και η βιαιότητα της αστυνομίας, δε θεωρείται διαφθορά.

Όλες οι μορφές κυβερνήσεων είναι ευαίσθητες στην διαφθορά και την πολιτική δωροδοκία. Οι μορφές διαφθοράς ποικίλλουν:

περιλαμβάνουν τη δωροδοκία, τον εκβιασμό, το νεποτισμό, την υπεξαίρεση χρημάτων, την δωροληψία και την κατάχρηση. Ενώ η διαφθορά μπορεί να διευκολύνει την εγκληματική επιχειρηματικότητα όπως την εμπορία ναρκωτικών, τα «ξεπλυμένα» χρήματα, και την παράνομη διακίνηση προϊόντων, δεν περιορίζεται μονάχα σε κυβερνητικούς υπαλλήλους, αλλά επεκτείνεται και σε οργανώσεις που πραγματοποιούν εγκλήματα. Σε μερικά έθνη η διαφθορά είναι τόσο κοινή, που αναμένεται όταν αλληλεπιδρούν οι μικρές επιχειρήσεις ή οι απλοί πολίτες με τους κυβερνητικούς ανώτερους υπαλλήλους. Το αποτέλεσμα της πολιτικής διαφθοράς είναι η κλεπτομανία.

Η διαφθορά διαφέρει ανάλογα με τη χώρα ή την εξουσία. Ορισμένες πολιτικές πρακτικές χρηματοδότησης που είναι νόμιμες σε μια χώρα μπορούν να είναι παράνομες σε άλλη. Σε μερικές χώρες, οι κυβερνητικοί ανώτεροι υπάλληλοι έχουν τόσο ευρείες δυνάμεις, που τα όρια μεταξύ του νόμιμου και του παράνομου είναι δυσδιάκριτα

δωροδοκία

Η δωροδοκία ή κατά το λαϊκό μίζα, είναι το ποσό των χρημάτων ή άλλων παροχών γενικά που καταβάλλεις σε κάποιον αξιωματούχο ή υπάλληλο για να σου ικανοποιήσει κάποιο σκοπό ή στόχο εκτός των ορίων του νόμου. Η δωροδοκία διαφέρει της δωρεάς η οποία δίδεται σαν επιβράβευση της ταχείας εξυπηρετήσεως του δωρητή από τον δωρολήπτη και δεν είναι απαιτητή από τον τελευταίο αλλά προέρχεται από την αβίαστη θέληση του δωρητή.

Διαπλοκή

Ουσιαστικά η διαπλοκή είναι ένα δίκτυο συμφερόντων, συνήθως άορατο, τα μέλη του οποίου προσπαθούν να συνεργαστούν παράνομα για να αποκομίσουν οι διαπλεκόμενοι χρηματικά ή άλλα οφέλη.

Στο πλέγμα της μπορεί να συμμετέχουν τόσο πολιτικά όσο και άλλα πρόσωπα όπως ιδιοκτήτες καναλιών, εφημερίδων, επιχειρηματίες

κλπ. Η διαπλοκή εμφανίζεται σαν νόμιμοι σχέση των διαπλεγμένων αλλά υποκρύπτει για αυτούς παράνομα οφέλη ή εξυπηρετήσεις

Φοροδιαφυγή

Όλοι οι ευπατρίδες πολιτικοί δήλωναν ανέκαθεν το επιμήθιον σε κάθε ομιλία τους << θα πατάξουμε την φοροδιαφυγή >> και αποσιωπούσαν ότι το ίδιο το κράτος είναι ο πρώτος και καλλίτερος φοροφυγάς όταν ως δανειστής απαιτεί από τον οφειλέτη ετήσιο επιτόκιο 24% και όταν είναι οφειλέτης κατά βάλει επιτόκιο 0%

Αυτοί που κατηγορούνται για διαπλοκή ονομάζονται διαπλεκόμενοι. Αντίστοιχα, τα συμφέροντα που εξυπηρετούν ονομάζονται διαπλεγμένα συμφέροντα παραβαίνοντας τους νόμους ή τους κανονισμούς της υπηρεσίας

Αυτά τα αναφερόμενα φαινόμενα υπάρχουν σήμερα στην οργάνωση όλων των συγχρόνων και υποτίθεται πολιτισμένων κρατών και έχουν σε βάθος μακρά ιστορία από τότε που δημιουργηθήκαν οι πρώτες ανθρώπινες κοινωνίες. Προϋποθέτουν πάντα τουλάχιστον δύο φορείς ο πρώτος είναι πάντα το δημόσιο και ο άλλος είναι ιδιώτης με οποιαδήποτε μορφή, Σαν κλασσικό παράδειγμα αναφέρω το χορικό της Παλαιάς Διαθήκης τα λόγια του Χριστού.

«Αλίμονο σας Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές». Με αυτή τη φράση ξεκίνησε ο Ιησούς τις επτά καταγγελίες του για τη θρησκευτική ηγεσία του Ισραήλ.

Στη διδασκαλία του προειδοποιεί τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους για την επερχόμενη τιμωρία τους. Τους χαρακτήρισε υποκριτές και τους κατηγορήσε για ασυνέπεια λόγων και έργων.

Οι Φαρισαίοι ήταν μια ομάδα ειδικών που εκπροσωπούσε τον Νόμο.

Πιστοί και προσηλωμένοι, τηρούσαν αυστηρά τις παραδόσεις και τους τύπους.

Οι αντιλήψεις τους ήταν πιο κοντά σε αυτές της Παλαιάς Διαθήκης, θεωρούσαν ότι είναι ανώτεροι από τους υπόλοιπους και ασκούσαν ισχυρή επιρροή στη κοινωνία του Ισραήλ.

Οι Γραμματείς ήταν αυτοί που μελετούσαν τον Μωσαϊκό νόμο και τις γραφές.

Έδιναν τρομερή προσοχή στις λεπτομέρειες της θρησκείας και για χάρη των συμφερόντων τους μπορούσαν να φτάσουν στα άκρα.

Ήταν προσκολλημένοι στο δόγμα και δεν δέχονταν καμία μεταρρύθμιση. Φυσικά, η ερμηνεία των νόμων ήταν αποκλειστικότητά τους.

Δηλαδή πριν από δύο χιλιετίδες εμφανίζονται τα μειονεκτήματα του δημοσίου βίου και δεν είναι παράλογο οι σημερινοί δημόσιοι υπάλληλοι σε γενικές γραμμές είναι οι διάδοχοι των γραμματέων και Φαρισαίων της παλαιάς διαθήκης.

Συμπέρασμα και Υπόδειξη

Από όσα ανέφερα προηγουμένως συνάγεται αβίαστα ότι επιβάλλεται να αλλάξει ο χαρακτήρας και η μορφή του σημερινού δημοσίου με ένα ριζικό μέτρο ανέκαθεν γνωστό αλλά μη εφαρμόσιμο για άγνωστους σε εμένα λόγους. Εκκινώντας από την άποψη των Λατίνων και του Ρωμαϊκού δικαίου ότι το κράτος είναι δισυπόστατο θησαυροφυλάκιο και ταμείο. Με αυτή την λογική εάν επέλθει διαχωρισμός του θα έχουμε το δημόσιο θησαυροφυλάκιο και τα δημόσιο ταμείο. Στο πρώτο θα προΐσταται μικρό αιρετό επιτελείο και το δεύτερο θα αποτελείται μόνο από ιδιώτες. Η ανάθεση του έργου από τον εργοδότη κράτος προς τον εργάτη ταμείο θα γίνεται κατόπιν αδιάβλητου διαγωνισμού μεταξύ ημεδαπών και αλλοδαπών για ορισμένο χρόνο θα ζητούνται σπουδαίες εγγυήσεις και τους όρους συμφωνίας θα καταρτίζει μόνο ο εργοδότης και ουσιαστικά οι συμφωνίες θα είναι συμβάσεις προσχωρήσεως και θα περιέχουν όλους τους λόγους της καταγγελίας των. Εναπόκειται στην ικανότητα και την ευφυΐα των εργοδοτών διαχειριστών του θησαυροφυλακίου να συντάξουν τα δεσμευτικά κείμενα των συμβάσεων. Δια αυτού του

τρόπου θα μεταβιβάζονται όλες οι λειτουργίες του κράτους ακόμη της υγείας και της παιδείας σταδιακά στους αντισυμβαλλομένους εργαζομένους οι οποίοι θα είναι υποχρεωμένοι να υπολογίζουν επακριβώς για ίδιον όφελος τις δαπάνες λειτουργίας της ανατεθείσης εντολής θα απασχολούν τους αναγκαίους εργαζομένους και δεν θα προσλαμβάνουν σωρεία αχρήστων δημοσίων υπαλλήλων. Για τους εντολοδόχους ιδιώτες ή ιδιωτικές επιχειρήσεις προέχει το κέρδος και για την απόκτησή του θα προσφέρουν τις καλλίτερες υπηρεσίες για την απόκτηση. Η γραφειοκρατία θα ελαχιστοποιηθεί διότι στην ιδιωτική ζωή ο χρόνος είναι χρήμα και η σπατάλη χρόνου προκαλεί ζημία στον ενδιαφερόμενο για την προώθηση των εργασιών του. Η διαφθορά η δωροδοκία και η διαπλοκή προϋποθέτουν δύο μέρη το ένα εκ των οποίων πρέπει να είναι το δημόσιο δηλαδή το κράτος διαφθορά και διαπλοκή δεν απαντάται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών και η διαφθορά εντοπίζεται σε μεμονωμένα άτομα τα οποία τιμωρούνται η δε διαπλοκή μεταξύ ιδιωτών έχει την έννοια της συνεργασίας δια την επίτευξη καλλίτερου οικονομικού αποτελέσματος. Όσον αφορά την φοροδιαφυγή δεν πρέπει να απασχολεί το κράτος θησαυροφυλάκιο διότι το έργο της επιβολής και της εισπράξεως φόρων θα έχει μεταβιβασθεί στην εταιρεία ταμείο που έχοντας κίνητρο το κέρδος θα εκτελεί καλλίτερα την αποστολή του.

Η ως αναφερομένη διχοτόμηση του κράτους είναι μια πολύ δύσκολη υπόθεση, θα απαιτήσει πολύ χρόνο και σταδιακή εφαρμογή της, αλλαγή του συντάγματος και συγγραφή νέου καταστατικού χάρτη που θα κατοχυρώνει πλήρως το κράτος θησαυροφυλάκιο και θα προβλέπει και τις παραμικρές λεπτομέρειες. Επίσης θα πρέπει να αντιμετωπίσει το κράτος << Τέρας >> και το κατεστημένο της δημοσιοϋπαλληλίας. Μέχρι στιγμής τα πρώτα μηνύματα είναι ελπιδοφόρα και φαίνονται δειλά τα πρώτα αποτελέσματα όταν σε ορισμένα προηγμένα κράτη περιορίζουν το υφιστάμενο κράτος και αρχίζουν να εκχωρούν αρμοδιότητες του κράτους ταμείου στους ιδιώτες. Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός.

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

Όπως ανέφερα και σε προηγούμενες δημοσιεύσεις μου δεν υπάρχει για τον άνθρωπο άλυτο πρόβλημα πλην ενός, του αγνώστου.

Σήμερα όλοι συμφωνούν ότι το δημοκρατικό πολίτευμα, το οποίο όλοι επικαλούνται, έχει πλείστα όσα ελαττώματα που συγκλονίζουν συθέμελα ακόμη και την έννοια της λέξης. Προ αυτής της καταστάσεως η άποψη μου είναι απλή και εφαρμόζεται εύκολα με μία προϋπόθεση να υπάρχει η πολιτική βούληση και η ιδέα μου γεννήθηκε από τον αναγνωρισμένο θεσμό των ενόρκων στην απονομή της δικαιοσύνης.

Συγκεκριμένα κάθε κράτος, χώρα, πολιτεία θα διαιρεθεί σε περιφέρειες κάθε περιφέρεια θα καταρτίζει κάθε χρόνο κατάλογο ανθρώπων που σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του νόμου έχουν μία κοινωνική καταξίωση δηλαδή έχουν τουλάχιστον μια στοιχειώδη μόρφωση είναι εργαζόμενοι ή επαγγελματίες, δεν διώκονται για ατιμωτικά αδικήματα και πιθανό και άλλα προσόντα. Ελάχιστες ημέρες ή ώρες προ της εκλογής θα διενεργείται κλήρωση στους καταλόγους σε κάθε περιφέρεια και από την κληρωτίδα θα βγαίνει ένας σχετικά μικρός αριθμός εκλεκτόρων οι οποίοι υποχρεωτικά θα προσέρχονται στις κάλπες και θα συμμετέχουν στην εκλογή του άρχοντος για ορισμένο χρονικό διάστημα. Εάν τηρηθεί αυτή η διαδικασία θα ελαχιστοποιηθούν οι εμφανιζόμενες ατέλειες του δημοκρατικού πολιτεύματος και οι ανθρώπινες κοινωνίες θα έχουν καλύτερα τύχη. Με αυτή την μέθοδο θα υπάρξουν αθροιστικά τα κατωτέρω αναφερόμενα πλεονεκτήματα

1. Θα βελτιωθεί η κρίση των ψηφοφόρων λόγω της ποιότητας εκλεκτόρων.
2. Θα εξαφανισθεί ή θα ελαχιστοποιηθεί η πελατειακή σχέση μεταξύ πολιτικών κομμάτων και πολιτών διότι τα πρώτα θα αγνοούν την ύπαρξη των δευτέρων.
3. Θα διακοπή η σχέση μεταξύ των πολιτικών και συνδικαλιστών δεδομένου ότι λόγω του συστήματος δεν θα είναι δυνατή η αλληλοεξυπηρέτηση.
4. Θα εκμηδενιστεί το γνωστό " ρουσφέτι " και οι αθρόες υποσχέσεις των πολιτικών προς του ψηφοφόρους.
5. Θα ελαχιστοποιηθεί η διαφθορά και η διαπλοκή λόγω της συνεχούς εναλλαγής των εκλεκτόρων και
6. Θα βελτιωθεί η δομή και το έργο των πολιτικών κομμάτων διότι δεν θα απευθύνονται ταξικά αλλά στο σύνολο της κοινωνίας.

Μία ενδελεχής έρευνα της προτάσεως μου θα αποκαλύψει και πληθώρα άλλων πλεονεκτημάτων από την αλλαγή του τρόπου της επιλογής των αρχόντων. Με την

τοποθέτηση , δεν κομίζω γλαύκας, όλα είναι πασίγνωστα αλλά το αμφίβολου ποιότητας καταστημένο για ίδιον συμφέρον αρνείται την εφαρμογή του.

2.ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Όταν ο μακαρίτης και δικτάτωρ Ιωάννης Μεταξάς εν σωτήριο έτη 1939 ίδρυσε το ΙΚΑ (Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων) η κατάσταση ήταν χαώδης και οι περισσότεροι Έλληνες εργαζόμενοι ήσαν έρμαιοι των εργοδοτών, δεν είχαν βέβαιες και ορισμένες αποδοχές, δεν είχαν ωράριο εργασίας δεν είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και παίρνανε πενιχρή σύνταξη. Με τον ιδρυτικό νόμο του ΙΚΑ ο Μεταξάς χωρίς τις πιέσεις των πολιτικών, διότι τότε ευτυχώς δεν υπήρχαν πολιτικοί, προσπάθησε το κατά δύναμη για την βελτίωση του υφισταμένου μέχρι τότε καθεστώτος. Δηλαδή με νόμο όρισε το υποχρεωτικό ωράριο εργασίας, την κατωτάτη αμοιβή των εργαζομένων, την ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη και την υποχρεωτική κατωτέρα σύνταξη. Έκτατε και μέχρι σήμερα οι εργασιακές σχέσεις έχουν μεταβληθεί ουσιωδώς, η ασφάλιση των συμβεβλημένων είναι υποτυπώδης, η ιατρική περίθαλψη είναι ελλιπής έως και αδύνατη και οι χορηγούμενες συντάξεις πενιχρές που αδυνατούν να καλύψουν τις ανάγκες των απομάχων της εργασίας. Ο κατήφορος αυτός του ιδρύματος οφείλεται σε δύο κατηγορίες ανθρώπων στους εκάστοτε πολιτικούς και στο επιστημονικό και

διοικητικό προσωπικό του ιδρύματος. Στην πρώτη κατηγορία των πολιτικών, το κόμμα της κυβερνώσης παρατάξεως θεωρούσε το ΙΚΑ δικό του μαγαζί και διόριζε αφειδώς από την κομματική τους πελατεία υπαλλήλους άσχετους με το αντικείμενο της ασφάλισης και για τους ίδιους λόγους αυξομείωνε της εισφορές των υπόχρεων προσώπων χωρίς να υπάρχει πρόβλεψη για την βιωσιμότητα του ταμείου εξ αιτίας των παράλογων μέτρων. Στη δεύτερη κατηγορία του διοικητικού και επιστημονικού προσωπικού οι απασχολούμενοι με το ίδρυμα, λόγω των πενιχρών μηνιαίων αποδοχών τους, προσέφεραν υπηρεσία σε τρίτους ανάλογη με εκείνη του ιδιωτικού φορέα δηλαδή αμείβονται επί πλέον για την παροχή των νομίμων υποχρεώσεων τους.

Πριν από 40 χρόνια σε διάλεξη μου δημοσιευθείσα σε νομικό περιοδικό είχα προβλέψει την πτωτική πορεία του ιδρύματος. Σήμερα βλέπω την πτώση του χωρίς ελπίδα ή δυνατότητα αναστροφής. Το ΙΚΑ από ασφαλιστικό ίδρυμα έχει μετατραπεί σε Ινστιτούτο Κακοποιήσεως Ασθενών και είναι σε όλους γνωστό ότι η ταλαιπωρία των ασθενών και ασφαλισμένων είναι πολύ μεγαλύτερη από την υποτιθεμένη προσφορά των υπηρεσιών του. Δεν θα ήταν παράτολμο να υποστηριχθεί ότι πολλοί θάνατοι των ασφαλισμένων οφείλονται αποδεδειγμένα στην δυσλειτουργία των υπηρεσιών και του ανεύθυνου επιστημονικού και διοικητικού προσωπικού του. Για αυτή την διαπίστωση μου φρονώ ότι το ΙΚΑ απεβίωσε πλέον και πρέπει σταδιακά να καταργηθεί. Επειδή όμως δεν μου αρέσουν οι απλές διαπιστώσεις αλλά θέλω να προτείνω και λύση του προβλήματος που θα προκύψει εισηγούμαι να αναλάβουν την ασφάλιση όλων των Ελλήνων οι μεγάλες και αξιόχρεες τράπεζες με τη ολοκληρωμένη εγγύηση του Ελληνικού δημοσίου και ο ανασφάλιστος εργοδότης ή εργάτης θα έχει ποινική ευθηνή για πλημμέλημα ή κακούργημα αναλόγως της οφειλής του. Και για να γίνω κατανοητός θα αναφέρω ένα μόνο παράδειγμα σε δύο πολλαπλασιασμούς και μία πρόσθεση.

<< Θεωρητικά εργάτης και εργοδότης επιβαρύνονται να καταβάλουν στο ασφαλιστικό ταμείο μηνιαίως 100 X 12 μήνες X 35 χρόνια = 42.000>> δηλαδή ποσό σημαντικό.

Ο ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΣ

Η πρόταση για την η ασφάλιση θα αποτελέσει μία αναγκαστική αποταμίευση για τον εργαζόμενο διότι με το πέρας του χρόνου ασφαλίσεως ο εργαζόμενος θα δικαιούται να εισπράξει άτοκα τις καταβολές όλων των ετών και θα έχει την διακριτική ευχέρεια να εισπράξει όλο το ποσό εφ άπαξ ή κατόπιν νέας συμφωνίας με άλλους όρους με την τράπεζα να λαμβάνει αντί ολοκλήρου του ποσού μηνιαίες αποδοχές δίκην συντάξεως .Θα έχει επίσης την δυνατότητα να ορίσει πρόσωπο ή πρόσωπα ως δικαιούχους της ασφαλιστικής του απαιτήσεως έναντι της τραπεζής. Σε περίπτωση θανάτου του ασφαλισμένου το ποσό της καταβολής- επιστροφής θα υπολογίζεται με την αναφερόμενη αριθμητική πράξη βάσει του χρόνου της ασφαλίσεως Η σύμβαση του εργαζομένου με την τράπεζα θα προβλέπει την ιατροφαρμακευτική του περίθαλψη, την κάλυψη του από την διαρκή ή πρόσκαιρη αναπηρία το εργατικό ατύχημα και άλλες περιπτώσεις κινδύνου. Με αυτή τη μέθοδο ο εργαζόμενος θα αισθάνεται ευτυχέστερος διότι θα απαλλαγεί από την μακρόχρονο αναμονή ενός αμφιβόλου επιστημονικής αξίας ιατρού και δεν θα εμπλέκεται ούτε θα χρηματίζει κάποιον υπάλληλο για την προώθηση ενός δικαίου αιτήματος του. Και το σπουδαιότερο όλων είναι ότι ο ασφαλισμένος με πολύ χαρά θα πληρώνει το ασφάλιστρο εγκαίρως όταν γνωρίζει ότι το χρήμα κάποτε θα επιστραφεί στον ίδιο.

ΑΛΗΘΙΝΟ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟ. Ο πατέρα πηγαίνει στο ασφαλιστικό ταμείο να εισπράξει τα έξοδα τοκετού της γυναίκας του δραχ. 15000.Ο υπάλληλος του ταμείου του δίνει μόνο δραχ. 700 και όταν ο ασφαλισμένος διαμαρτυρήθηκε για το μικρό ποσό ο υπάλληλος του απάντησε << σήμερα συμφέρει να πεθάνεις γιατί παίρνεις δραχ, 2500 για τα έξοδα κηδείας παρά να κάνεις παιδί >>

Ο ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ

Ο εργοδότης κατ'αρχή θα είναι αδιάφορος με τη αλλαγή του ασφαλιστικού φορέα εφ όσον σε όλες τις περιπτώσεις δεν θα επιβαρύνεται η εισφορά του προς τον ασφαλιστή. Αντίθετα θα είναι ικανοποιημένος διότι θα αποφύγει τις ταλαιπωρίες από τους ελεγκτές

του ΙΚΑ θα ελαττωθούν σημαντικά οι προσφυγές του στα διοικητικά δικαστήρια θα μειωθεί η διαφθορά και ο παράνομος χρηματισμός των υπαλλήλων προκειμένου ανεξέλεγκτα να δίνουν πιστοποιητικό εντιμότητας στον ελεγχθέντα εργοδότη. Και για να γίνω αντιληπτός ο έλεγχος της ασφαλίσεως των εργαζομένων θα μοιάζει με εκείνο που κάνουν οι αστυφύλακες για την ασφάλιση των οχημάτων που κανείς δεν τολμά να χρηματίσει τον αστυφύλακα που επέβαλε ποινή για τροχαία παράβαση. Θα είναι ο καλλίτερος τρόπος να αποφευχθεί η εισφοροδιαφυγή.

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Δεν γνωρίζω το ετήσιο ύψος του προϋπολογισμού του ΙΚΑ και των άλλων ασφαλιστικών ταμείων, αλλά υποθέτω ότι πρέπει να ανέρχεται σε πολλά δισεκατομμύρια όταν από αυτόν καλύπτονται και συνταξιοδοτούνται εκατομμύρια δικαιούχων. Αυτό το ποσό αντί να δίδετε στο ΙΚΑ θα δίδεται στις τράπεζες στο όνομα του ασφαλισμένου και θα είναι άτοκο μέχρις ότου λήξει η σύμβαση της ασφαλίσεως του. Με αυτό τον τρόπο οι τράπεζες θα έχουν μέγα όφελος διότι θα χρησιμοποιούν το ποσό στην οικονομία σε δάνεια και σε άλλες παροχές και θα εισπράττουν το επιτόκιο των κατατεθειμένων χρημάτων που θα ανέρχεται στο 6,8 ή 10%. Δηλαδή θα κερδίζει τουλάχιστον 3360 μονάδες στο προαναφερόμενο παράδειγμα. Με αυτά τα υπέρ κέρδη θα καλύπτουν τα πιθανά έξοδα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των εχόντων την ανάγκη ασφαλισμένων. Ένα δε μικρό ποσοστό κάτω του 1% επί των κερδών θα διατηρείτε σε ειδικό ταμείο για τους αναξιοπαθούντες γέροντας και αναπήρους μη δυναμένους να προσφέρουν οιαδήποτε εργασία. Με αυτή την μέθοδο θα υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ των τραπεζών ποια θα προσφέρει περισσότερες υπηρεσίες για να αυξήσει την πελατεία της. Αναφορικά με τον δήθεν κίνδυνο πτωχεύσεως μίας τραπεζής αυτός είναι ανύπαρκτος διότι έχει καταμερισθεί η ευθύνη των τραπεζών γιατί κάθε μια είναι αντασφαλισμένη στις άλλες. Εάν πτωχεύσουν όλες οι τράπεζες προηγουμένως θα έχει πτωχεύσει το κράτος και το ΙΚΑ μαζί του.

Εναπόκειται στους οικονομολόγους, λογιστές, ασφαλιστές, τράπεζες και την στατιστική υπηρεσία να συντάξουν το κορμό της συμβάσεως ασφαλίσεως.

3.ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όταν ήμουν πολύ νέος το έτος 1968 το καθεστώς της 7ετίας ,με τον τότε υπουργό Εργασίας Απόστολο Βογιατζή, απεφάσισε να καταργήσει τα γραφεία ευρέσεως εργασίας του υπουργείου (ΓΕΕ) και να ιδρύσει αυτόνομο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου τον ΟΑΕΔ και μου εδόθη εντολή να συντάξω τον ιδρυτικό νόμο του νέου οργανισμού. Συνέταξα το κείμενο του ιδρυτικού νόμου κατά το γράμμα και της επιθυμίες των εντολέων μου αλλά δεν συμφωνούσα με το πνεύμα για τους εξής πιο κάτω αναφερομένους λόγους.

1) Στο υδροκέφαλο δημόσιο θα προστίθετο άλλος ένας φορέας παροχής αμφιβόλων υπηρεσιών με ανυπολόγιστες δαπάνες στον ισχνό κατά τα άλλα ετήσιο προϋπολογισμό του κράτους. Συγκεκριμένα θα εκμισθώνονταν και θα εξοπλίζονταν γραφεία σε όλες τις Ελληνικές πόλεις θα προσλαμβάνονταν στρατιά υπαλλήλων δακτυλογράφων, γραμματέων, εισηγητών, τμηματαρχών, διευθυντών. Θα δημιουργούντο νέες ειδικές νομικές, τεχνικές, οικονομικές υπηρεσίες και άλλες ανάλογες για την υποθετική εξυπηρέτηση των αναγκών του νεοσύστατου οργανισμού που σε πολλές περιπτώσεις ερχόντουσαν σε σφοδρή αντιπαράθεση με άλλες παρόμοιες υπηρεσίες άλλων οργανισμών Ν.Π.Δ.Δ και θα γινόταν φαύλος κύκλος στην λειτουργία του κράτος και στη απονομή της δικαιοσύνης.

2) Ο ΟΑΕΔ με το γράμμα του νόμου ανέλαβε την επαγγελματική εκπαίδευση των νέων και την ταχύρρυθμη εκπαίδευση των ανέργων ως επίσης και τον επαγγελματικό προσανατολισμό των. Προς τούτο ίδρυσε σε όλη την Ελλάδα σχολές μαθητείας, νοίκιασε τους χώρους, προσέλαβε αμειβόμενο διδακτικό

προσωπικό για του παραπάνω σκοπούς του δηλαδή μετετράπη θεωρητικά σε ένα μικρό << παρά-υπουργείο παιδείας >> Αλλά αυτή η αποστολή του απέτυχε παταγωδώς για τρεις κυρίως λόγους. Πρώτος, η ζήτηση των επαγγελματιών στην αγορά μεταβάλλεται καθημερινά από συνθήκες απρόβλεπτες. Δηλαδή όταν η αγορά ζητά του υδραυλικούς είναι τελείως ανόητο ο νέος να μαθαίνει ηλεκτρολόγος και στο σημείο αυτό η μελλοντική πρόβλεψη του οργανισμού για την ζήτηση εργασίας είναι αδύνατη. Δεύτερος, δεν υπάρχει επίσημο διδακτικό προσωπικό διδασκαλίας στις σχολές διότι δεν υπάρχει στη χώρα εκπαιδευτικός φορέας που να αποφοιτούν δάσκαλοι μοδίστρες, δάσκαλοι ηλεκτρολόγοι ή δάσκαλοι μπετατζήδες. Τρίτος, το διδακτικό προσωπικό που όπως ανέφερα στερείται ειδικών προσόντων καταλαμβάνει τις θέσεις του δασκάλου ή του διευθυντού της σχολής μαθητείας σε εκπλήρωση υποσχέσεων των εκάστοτε πολιτικών στην κομματική τους πελατεία. Οι ίδιοι είναι εκείνοι που προμηθεύουν αμέσως το εργατικό δυναμικό σε φίλους τους όταν ζητηθεί δηλαδή εκτελούν και χρέη μεσίτη.

3) Αναφορικά με τα επιδόματα που χορηγεί στους ανέργους ή στους απολυθέντες είναι αντιοικονομικά και δημιουργούν πλαστές εντυπώσεις για τους εξής λόγους. Πρώτος, οι δικαιούχοι του επιδόματος ανεργίας δεν είναι όλοι οι πραγματικοί άνεργοι αλλά μόνο εκείνοι που είχαν δηλωθεί από τον εργοδότη τους σε ασφαλιστικό φορέα . Επειδή όπως είναι εξάλλου γνωστό παρά πολλοί εργοδότες για να αποφύγουν της εισφορές δεν δηλώνουν τους εργαζομένους και αποδεχόμενοι την παροχή της μαύρης εργασίας. Δηλαδή το επίδομα δεν καθορίζεται βάσει της προσφερόμενης εργασίας αλλά εξαρτάται από την θέληση την εντιμότητα και την νομιμότητα του εργοδότη. Τέλος αυτό τούτο το χρηματικό ποσό του επιδόματος δεν διαφέρει από τις καταβολές σε φιλόπρωχο ταμείο, συγκεκριμένα ορίζεται στο μισό της καταβαλλομένης και δηλωθείσης αμοιβής (που δεν είναι και το αληθές) για χρονικό διάστημα τριών μηνών από τον χρόνο απολύσεως με την πάροδο του οποίου διακόπτεται οριστικά. Το επίδομα αυτό που είναι πενιχρό θυμίζει την εντατική μονάδα νοσοκομείου διότι αν ο άνεργος δεν βρει νέα εργασία εντός τριμήνου πεθαίνει.

4) Μεταξύ των πόρων του ΟΑΕΔ συμπεριλαμβάνεται και η σε μικρό ποσοστό εισφορά σε αυτό του ΙΚΑ που σημαίνει ότι αν ένα από τα δύο νομικά πρόσωπα έχει οικονομικά προβλήματα επεκτείνεται και στο άλλο με τελικό αποδέκτη το κράτος που καλύπτει συνήθως και τα ελλείμματα. Δεν γνωρίζω ακριβώς από τον κρατικό προϋπολογισμό το οικονομικό βάρος του δημοσίου για την συντήρηση των δυο αυτών οργανισμών αλλά υποθέτω ότι θα ανέρχεται σε δισεκατομμύρια. Εάν γίνει αντιπαραβολή των συνολικών δαπανών λειτουργία των οργανισμών (ΙΚΑ – ΟΑΕΔ) με το ύψος των αντιπαροχών προς τους εργαζομένους και ασφαλισμένους θα διαπιστωθεί ότι οι δαπάνες λειτουργίας τους υπερβαίνουν

κατά πολύ τα ποσά των παροχών για τους κοινωνικούς σκοπούς για τους οποίους έχουν ιδρυθεί.

Χρηματιστήριο

Ως Χρηματιστήριο εννοούμε την οργανωμένη αγορά, η οποία συνήθως είναι επίσημα αναγνωρισμένη από το κράτος, όπου συναντώνται οι ενδιαφερόμενοι για την διενέργεια αγοροπωλησιών κινητών αξιών (όπως μερίδια κεφαλαίου ανωνύμων εταιρειών (μετοχές), τραπεζικά, κρατικά ή άλλα ομόλογα) ή/και εμπορευμάτων.

Τα χρηματιστήρια αποτελούν ιδιόμορφες αγορές με την έννοια της ταυτόχρονης συνάντησης της προσφοράς και της ζήτησης. Αποτελούν οικονομικό θεσμό που κατά κανόνα αναγνωρίζεται από τα κράτη όπου λειτουργούν και η πλειονότητα τους με νομοθετικά και διοικητικά μέτρα καθορίζουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώνονται οι αγορές και θεσπίζουν τις προϋποθέσεις και τους όρους λειτουργίας τους. Τα χρηματιστήρια διακρίνονται σε Αξιών, Εμπορευμάτων και Ναύλων.

Τα χρηματιστήρια τα δημιούργησε η επιδίωξη για την εξεύρεση βραχυπρόθεσμων αλλά κυρίως μακροπρόθεσμων κεφαλαίων και η ανάγκη για σύναψη αγοροπωλησιών μεγάλων ποσοτήτων εμπορευμάτων που βρίσκονται μακριά από τον τόπο διαπραγμάτευσης τους, ενώ απαιτούνταν για αυτά σοβαρά κεφάλαια αλλά και η τάση για κερδοσκοπία.

Η οργανωμένη μορφή τους οφείλεται:

Στην ταχύτητα διενέργειας των συναλλαγών

Στην αμεσότητα τους

Στην δημοσιότητα των συναλλαγών όπου φαίνονται δημόσια όλα τα χαρακτηριστικά των συναλλαγών (προσφορά, ζήτηση, ποσότητα και αξία)

Στην καθαρότητα των συναλλαγών.

Η Σημασία και ο ρόλος των Χρηματιστηρίων

Ο οικονομικός ρόλος των Χρηματιστηρίων είναι: προσφοράς και της ζήτησης να βρίσκονται ταυτόχρονα στον συγκεκριμένο τόπο διαπραγμάτευσης.

Επιτρέπουν την ελεύθερη διαμόρφωση τιμών των αγαθών με βάση τον θεμελιώδη νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Με αυτόν τον τρόπο περιορίζεται ο κίνδυνος της δημιουργίας τεχνητών τιμών.

Δίνουν την ευκαιρία στις επιχειρήσεις να εξεύρουν κεφάλαια αλλά και στους επενδυτές να μπορούν να διαθέσουν τα χρήματα που έχουν στην επένδυση τους σε τίτλους, με την προσδοκία του κέρδους, συμβάλλοντας έτσι στην τόνωση της παραγωγικότητας και γενικότερα στην ανάπτυξη της χώρας που λειτουργεί το χρηματιστήριο.

Η ανθρώπινη εργασία.

Για την έννοια της ανθρώπινης εργασίας έχουν λεχθεί και έχουν γραφεί κατά καιρούς άπειρα κείμενα από σπουδαίους οικονομολόγους και φιλοσόφους οι οποίοι άλλοτε συμφωνούν και άλλοτε διαφωνούν μεταξύ τους στις απόψεις των οποίων έχουν στηριχθεί παγκοσμίως τα πολιτικά συστήματα. Στην παρούσα δεν μπορώ εγώ να κρίνω την ορθότητα των διατυπωθεισών θεωριών, θα αρκεσθώ μόνο να σχολιάσω ένα μόνο ερώτημα που συμφωνούν οι περισσότεροι και που η απάντηση του υπάρχει παγκοσμίως στα εγκυκλοπαιδικά λεξικά δηλαδή, εάν η ανθρώπινη εργασία αποτελεί οικονομικό αγαθό.

Έχοντας υπόψη την οικονομική έννοια του όρου ανάγκη, τότε ως οικονομικό αγαθό ορίζεται οτιδήποτε ικανοποιεί αυτή. Η επιμέρους διάκριση των αναγκών συνεπάγει ομοίως και τη διάκριση των ικανοποιήσεων αυτών δηλαδή των αγαθών. Έτσι κύρια διάκριση των αγαθών είναι τα φυσικά ή ελεύθερα αγαθά και τα οικονομικά αγαθά. Τα οικονομικά αγαθά είναι μεταξύ εκείνων που αφενός μεν βρίσκονται σε ανεπαρκείς ποσότητες (για τα οποία επικρατεί στενότητα), και αφετέρου η απόκτησή τους απαιτεί κόπους ή και θυσίες, διακρινόμενα έτσι σε υλικά αγαθά και σε παροχή υπηρεσιών. Με αυτά τα δεδομένα είναι δυνατόν οι επί μέρους γνώστες εργασίες να συμπεριληφθούν στο νόμο προσφοράς και ζήτησης. Για παράδειγμα ο πωλητής εργασίας (δακτυλογράφος ή υδραυλικός) εισέρχεται στο χρηματιστήριο και προσφέρει ημερήσια ή ωριαία εργασία του. Ο αγοραστή της συγκεκριμένης εργασίας (εργοδότης) έρχεται σε επαφή με το πωλητή (εργαζόμενο) και εφ' όσον επέλθει η μεταξύ τους συμφωνία καθορίζεται και η αμοιβή που ορίζεται ως η χρηματιστηριακή τιμή της ημέρας για το συγκεκριμένο είδος εργασίας. Εάν οι ανάγκες του αγοραστή (εργοδότη) είναι μεγάλες και η προσφορά των πωλητών (εργαζομένων) είναι λίγη τότε ο αγοραστής για να καλύψει την ανάγκη του αυξάνει την τιμή για να προσελκύσει τους πωλητές. Εάν συμβεί το αντίθετο δηλαδή και η προσφορά των πωλητών είναι μεγάλη τότε μειώνεται η τιμή των πωλητών για να προσελκύσουν πλέον τους αγοραστής. Το φαινόμενο αυτό του οιονεί χρηματιστηρίου εμφανίζεται ανεπίσημα και σήμερα όταν ο γαιοκτήμων προκειμένου να μαζέψει τις ελιές ή τα πορτοκάλια πληρώνει όσα-όσα και όταν ο εργαζόμενος παραμείνει πολύ χρόνο άνεργος προκειμένου να εργασθεί δέχεται όσα-όσα Σήμερα πλέον οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας υφίστανται για να δικαιολογούν την μάστιγα των συνδικαλιστών, που έχουν μετατραπεί σε παρακρατική εξουσία και για να

ταλαιπωρούν τους δικαστές με άπειρες εργατικές διαφορές. Με αυτή την μέθοδο θα διευρυνθεί η αγορά εργασίας και θα κατανεμηθεί σε όλη την επικράτεια όταν οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες θα έχουν πλήρη εικόνα των ευκαιριών για τις εργασιακές σχέσεις, και τούτο θα βοηθήσει σημαντικά και στην αλλαγή του επαγγελματικού ιδία των εργαζομένων όταν προβλέπουν εκτός από την ζήτηση της εργασίας , τις προοπτικές των εξελίξεων των διαφόρων επαγγελμάτων . Η κρατική εξουσία ή καλλίτερα οι φορολογούμενοι πολίτες δεν είναι υποχρεωμένοι να καλύπτουν το φιλόπτωχο ταμείο των ανέργων. Η αλλαγή του συστήματος με την δημιουργία του χρηματιστηρίου θα απαιτήσει και ελάχιστες δαπάνες όταν το έργο θα αναλάβει μία μικρή ομάδα υπαλλήλων με ειδικές γνώσεις στο κέντρο και στην επαρχία θα αναλάβει ένας υπάλληλος του δήμου ή ένα γραφείο του ΠΡΟ-ΠΟ άνευ αμοιβής να δέχεται της προσφορά και της ζήτησης εργασίας και να τις διοχετεύει ηλεκτρονικά στην κεντρική υπηρεσία υποδοχής για την συνέχεια. Ο οικονομολόγος, ο λογιστής , ο χρηματιστής είναι οι πλέον κατάλληλοι να συντάξουν τον χάρτη λειτουργία της νέας υπηρεσίας.

Δεν είμαι πολιτικός ούτε οπαδός των οικονομολόγων Adam Smith του John Keynes ούτε του Karl Marx. Είμαι οπαδός του εαυτού μου ενός ανθρώπου με κοινή λογική και η θέση μου στο θέμα αντικατοπτρίζει το σήμερα.

4 Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Αναφορικά για την έννοια της δικαιοσύνης και για τους δικαστές έχουν γραφεί και έχουν λεχθεί από την εποχή του Πλάτωνα και Αριστοτέλη μέχρι και επί των ημερών μας άπειρα σχόλια, γνώμες, ιδέες και απόψεις ώστε η δική μου αναφορά να είναι περιττή. Θα ασχοληθώ μόνο με την εφαρμογή των αμετάβλητων αυτών αρχών ανά τους αιώνες εις το Ελληνικό κράτος και φρονώ ότι για την επίκληση της έννοιας της δικαιοσύνης πρωτίστως πρέπει να ερευνηθούν τρία βασικά θέματα η λύση των οποίων δεν αποκαθιστά πλήρως το θεσμό στους πολίτες, αλλά σε κάθε περίπτωση βελτιώνει το υφιστάμενο καθεστώς και δημιουργεί ελπίδες για το μέλλον, Τα θέματα αυτά δεν είναι άλυτα αλλά αντιθέτως τη λύση τους προβλέπει το ισχύον Σύνταγμα και έχει την ευχέρεια να τα αντιμετωπίσει και άμεσα η πολιτική εξουσία.

Πρώτο θέμα είναι η **σύνθεση των δικαστηρίων και η ευθύνη των δικαστών**. Η Ελληνική δικονομία προβλέπει την μονομελή και την πολυμελή σύνθεση όλων των δικαστηρίων πολιτικών, ποινικών και διοικητικών αλλά αυτή η διάκριση είναι άνευ σημασία διότι όταν οι αποφάσεις εφεσιβάλλονται οδηγούνται πάλι σε πολυμελείς συνθέσεις, Εάν πάλι οι αποφάσεις των μονομελών δικαστηρίων δεν οδηγούνται σε ανώτερο βαθμό σημαίνει συνήθως ότι οι διάδικοι είναι ικανοποιημένοι από την απόφαση που χάνει τον δικαστικό χαρακτήρα και εξελίσσεται μάλλον σε συμφωνία των μερών. Η μόνη απόφαση που εκδίδεται από ένα δικαστή είναι εκείνη των ασφαλιστικών μέτρων αλλά και εκείνη δικαιολογείται λόγω του προσωρινού της χαρακτήρα διότι η ίδια υπόθεση θα οδηγηθεί σε δικαστήριο πολυμελούς συνθέσεως για την έκδοση της οριστικής απόφασης. Η διαδικασία των προσωρινών μέτρων είναι η πιο επικίνδυνη για τον δικαστή και για τους διάδικους διότι οι ισχυρισμοί των διαδίκων δεν αποδεικνύονται πλήρως αλλά συμπεραίνονται με άλλα λόγια υπάρχει δικαστική κρίση με ενδείξεις και όχι με αποδείξεις και το οδυνηρό σημείο είναι ότι πολλές φορές αυτές οι αποφάσεις περιορισμένης ισχύος αποτελούν προκριμα ακόμη και στον Άρειο Πάγο.

Από την στιγμή που ο δικαστής μετετρέπη σε δικαστήριο εξέλειπε παντελώς η έννοια της ευθύνης από το σώμα των δικαστών και καλύφθηκαν με τον μανδύα εκείνον του ανωτάτου άρχοντος και απέκτησαν το αλάθητο εκείνο του Πάπα. Η ευθύνη των δικαστών στην έκδοση των αποφάσεων διχοτομήθει, τριχοτομήθει ή κατενεμήθει ισομερώς σε όλα τα μέλη του συμβουλίου στο σημείο που κανείς ατομικά δεν έχει ευθύνη αλλά μόνο το συλλογικό όργανο το οποίο και αυτό με την σειρά του απεκδύεται πάσης ευθύνης εκτός και αν κατηγορηθεί για συνέργεια και συναυτουργία τελέσεως παρανόμου πράξεως όπερ αδύνατο. Αλλά σε όλες τις συνθέσεις των πολιτικών δικαστηρίων ο ορισθείς εισηγητής δικαστής και των ποινικών δικαστηρίων ο πρόεδρος είναι εκείνοι που στην ουσία αποφασίζουν για το περιεχόμενο των αποφάσεων ο μὲν πρώτος διότι είναι υποχρεωμένος να ερευνήσει σε βάθος την υπόθεση και να προτείνει, ο δε δεύτερος διότι διευθύνει την συζήτηση και έχει άμεση γνώση των πεπραγμένων. Οι εκατέρωθεν του προέδρου δικαστές αρκούνται στις εισηγήσεις και πολύ σπάνια έχουν διαφορετική άποψη. Εάν υπάρχει μειοψηφία δικαστών και μάλιστα καταχωρημένη στα πρακτικά αφορά λεπτομέρειες στο σκεπτικό και όχι στο διατακτικό της αποφάσεως και οι περισσότερες ή σχεδόν όλες δέχονται τις εισηγήσεις ή τις αποφάσεις των προέδρων των ποινικών υποθέσεων. Αν στη σπανιότατη περίπτωση εκδοθεί απόφαση αντίθετη με την εισήγηση η διαφοροποίηση οφείλεται σε εξωδικαστικούς λόγους η σε λόγους που προέκυψαν μετά την εισήγηση.

Εξ αυτών των λόγων καθίσταται περιττή η πολυμελής σύνθεση των δικαστηρίων και επιβάλλεται η καθιέρωση του ενός δικαστού. Με αυτό τον τρόπο αυξάνεται η υπευθυνότητα του ενός και απαλλάσσεται το δικαστικό σώμα στην σπατάλη των δικαστών στις πολυμελής συνθέσεις και με ελαχίστη ή μηδαμινή συμβολή τους. Αν παρά ταύτα ο ένας δικαστής δηλώσει αδύνατος να λύση ένα δύσκολο πρόβλημα τότε σε αυτή την περίπτωση θα εισάγει την συγκεκριμένη υπόθεση στο δικαστικό συμβούλιο. Με αυτή την μέθοδο θα αυξηθεί η εύθνη του ενός δικαστή και θα τον καταστήσει περισσότερο προσεκτικό στην δικανική του σκέψη και θα αποτελέσει μερική λύση του προβλήματος της βραδίας απονομής της δικαιοσύνης όταν οι υποθέσεις

κατανέμονται σε πλείονες δικαστές αντί του ενός τριμελούς συλλογικού οργάνου.

Δεύτερον θέμα είναι η **εκλογή της ηγεσίας των ανωτάτων δικαστηρίων**. Σήμερα ο ορισμός των προέδρων των ανωτάτων δικαστηρίων λαμβάνει χώρα από την εκάστοτε πολιτική κυβέρνηση συνήθως όχι κατά αρχαιότητα της επετηρίδας αλλά με επιλογή που σημαίνει ότι προάγονται στον ανώτατο βαθμό των δικαστηρίων οι φίλα προσκείμενοι στην εκάστοτε πολιτική κυβέρνηση και οι οποίοι μέχρι ενός σημείου εξυπηρετούν τις επιθυμίες των κυβερνώντων διότι και η έκφραση μιας απλής επιθυμίας του μεγάλου προέδρου δεσμεύει και τον πλέον απομακρυσμένο μικρό δικαστή. Το διατάξτε κύριε λοχία έχει μεταλλαγή στο τα σέβη μου κύριε πρόεδρε όπου υπάρχει ιεραρχία δεν υπάρχει ανεξαρτησία και η διαφορά του στρατεύσιμου από τον δικαστή είναι ότι ο πρώτος απολύεται κάποτε ενώ ο δικαστής ποτέ. Με αυτές τις συνθήκες είναι πολύ εύκολο η έννοια και η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης να διαβρωθεί διότι εκτός των προσωπικών απόψεων του δικαστή, όπως αυτές δημιουργούνται, ενδεχομένως να υπάρχει και η εκ των άνωθεν κατεύθυνση. Σήμερα λέγεται από τους δικηγόρους αλλά και από τους πολίτες οι στερεότυπη φράση << έχω εμπιστοσύνη στην Ελληνική δικαιοσύνη >>. Αυτό είναι ψέμα και φτηνή κολακεία προς τον δικαστή που λέγεται προκειμένου ο τελευταίος να εκδώσει ευνοϊκή απόφαση για τον ψεύτη ή τον κόλακα. Ο σοφός λαός χρησιμοποιώντας την ορολογία της ρουλέτα του καζίνο λέει ότι με την συνδρομή της τύχης έρχεται το κέρδος και η χασούρα, την ίδια ακριβώς ορολογία χρησιμοποιεί και για την δικαστική απόφαση που την παρομοιάζει με την ρουλέτα. Η υπάρχουσα κατάσταση είναι δυνατόν να βελτιωθεί αν αλλάξει ο τρόπος εκλογής των προέδρων των ανωτάτων δικαστηρίων και αφαιρεθεί από την πολιτική ηγεσία και μεταπηδήσεις στους ίδιους τους δικαστές. Οι υπουργοί μιας κυβερνήσεως ίδια εκείνοι που δεν έχουν νομικές γνώσεις είναι δύσκολο ή αδύνατον να κρίνουν και να διαλέγουν ποιος είναι ο καταλληλότερος να βρίσκεται στην κορυφή της δικαιοσύνης, συνεπώς η κρίση τους είναι διαβλητή και η επιλογή τους αποδίδεται σε άλλες αιτίες και στις σχέσεις του εκλεγέντος με τους εκλέκτορες. Θα ήταν προτιμότερο οι εκλέκτορες να ήταν όλοι του ίδιου λειτουργήματος και των ιδίων γνώσεων ούτως ώστε η εκλογή του

πρώτου να ήταν αδιάβλητη και σεβαστή από τους ίδιους αλλά και από την κοινωνία και με αυτό τον τρόπο η δικαιοσύνη θα αποκτούσε περισσότερη αξιοπιστία και θα αποδείκνυε την ανεξαρτησία της έναντι των επικριτών της.

Τρίτο θέμα είναι **οι προαγωγές και οι μεταθέσεις των δικαστών**. Αναφορικά με τις προαγωγές των δικαστών κατ'αρχή εφαρμόζεται η αρχαιότητα στην επετηρίδα, και κατ'εξαίρεση η προαγωγή λόγω ικανότητας η ειδικών προσόντων. Η μέθοδος αυτή είναι τελείως λανθασμένη και έπρεπε να ισχύει το αντίθετο δηλαδή οι προαγωγές να γίνονται κατ'επιλογή και επικουρικός κατ'αρχαιότητα και τούτο διότι οι δικαστές μόνοι εξ όλων των άλλων δημοσίων υπαλλήλων έχουν αδιάψευστα και αντικειμενικά κριτήρια της ικανότητας τους. Συγκεκριμένα αν οι αποφάσεις του δικαστού ή του εισηγητού δεν απορρίπτονται από το ανώτερο δικαστήριο σημαίνει ότι είναι ικανός και πρέπει να προτιμηθεί για την ανώτερη βαθμίδα αδιακρίτως ηλικίας, αντίθετως ο δικαστής του οποίου οι αποφάσεις ανατρέπονται από το δικαστήριο της ανωτέρας βαθμίδας πρέπει να παραμείνει στάσιμος. Δηλαδή πρέπει να γίνει δεκτό ότι ένας δικαστής 45 ετών εξήντησε την ιεραρχία και ένας άλλος 60 ετών παραμένει στον πρώτο βαθμό. Συνεπώς η κατ'αρχαιότητα προαγωγή θα πρέπει να εφαρμόζεται μόνο μεταξύ εκείνων της ίδιας ακριβώς ικανότητας. Σήμερα η κατ'εξαίρεση της αρχαιότητας προαγωγή δεν οφείλεται στις ικανότητες του προαχθέντος αλλά στις διάφορες διασυνδέσεις του με τους κριτές του η την επιτροπή των προαγωγών. Και οι μεταθέσεις των δικαστών όπως γίνονται είναι εσφαλμένες διότι ο σχετικός νόμος προβλέπει την μετά την προαγωγή μετάθεση επί μια διετία και μετά επιστρέφει εις την προηγούμενη έδρα. Αλλά αυτή η αλλαγή δεν έχει σκοπιμότητα, αντίθετα δημιουργεί προσκόμματα στον δικαστή διότι η μετάθεσή του έχει την έννοια του προσωρινού με ότι αυτό συνεπάγεται και αποστερεί από τον ίδιο τις απαραίτητες γνώσεις των ηθών και εθίμων της νέας έδρα του δηλαδή οι ηθικές αξίες των ανθρώπων διαφέρουν από τόπο εις τόπο. Τέλος η άσκηση του λειτουργήματος του δικαστού προϋποθέτει πρόσθετη ευφυΐα ταχεία αντίληψη και μεγάλη κοινωνική εμπειρία και το τελευταίο να έχει νομικές γνώσεις και λέω το τελευταίο διότι οι γνώσεις αποκτώνται αμέσως δια της αναγνώσεως του κειμένου

του νόμου ενώ οι άλλες προϋποθέσεις είναι χαρισματικές και δημιουργούνται με την πάροδο του χρόνου. Δυστυχώς σήμερα οι προσλαμβανόμενοι δικαστές είναι σχετικώς σε νεαρά ηλικία και για την είσοδο του στο δικαστικό σώμα απαιτείται να έχουν λευκό ποινικό μητρώο και να γνωρίζουν μερικές χιλιάδες άρθρα των νόμων και τίποτα άλλο. Δεν θα ήταν παράτολμο να υποστηριχθεί ότι οι προσερχόμενοι στο δικαστικό σώμα δεν έχουν πρώτο κίνητρο την απονομή της δικαιοσύνης, αλλά την λύση του βιοποριστικού τους προβλήματος.

Τα όσα λίγα ανέφερα δεν λύνουν το πρόβλημα της θεικής λειτουργίας της απονομής της δικαιοσύνης απλώς βελτιώνουν κάπως τον θεσμό στις συνειδήσεις των ανθρώπων.

Νομικά απαράδεκτο το νόμιμο αμάχητο τεκμήριο

Ο καταστατικός χάρτης του Ο.Η.Ε η συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και τα Συντάγματα των πολιτισμένων δημοκρατικών χωρών προβλέπουν ρητώς και αναγνωρίζουν σε όλους ανεξαρτήτως τους πολίτες το δικαίωμα της προσφυγής στον φυσικό δικαστή εάν έχουν πεποίθηση ότι αδικούνται.

Κάθε διαφορά έχει υποχρεωτικά τις δικονομικές λειτουργίες και αναγνωρίζει το δικαίωμα της αποδείξεως και της ανταποδείξεως στους εμπλεκόμενους ή στους διάδικους. Εάν ο ένας των εμπλεκομένων στην διαφορά δεν δύναται να αποδείξει ή να ανταποδείξει τους ισχυρισμούς του (audial tour end alter pars ή μηδενί δίκην δικάσεις πριν αμφι μύθον ακούσεις) επειδή ο άλλος προβάλλει την υπέρ των απόψεων του ύπαρξη του ΑΜΑΧΗΤΟΥ ΤΕΚΜΗΡΙΟΥ. Τότε ο εις εκ των δύο δεν έχει φωνή και στερείται στην ουσία το δικαίωμα της προσφυγής στο φυσικό του δικαστή διότι η παρουσία του θα είναι διακοσμητική όταν οι απόψεις του θα είναι αντίθετες στον νόμο που προβλέπει την καθιέρωση του αμάχητου τεκμηρίου.

Με νόμο δεν αλλάζουν οι διατάξεις του συντάγματος

Εξ αυτού του λόγου ο νόμος είναι διαβλητός για τα ανωτέρω αναφερόμενα. Σύμφωνα με την λογική, την νομική επιστήμη και την ηθική δεν υπάρχει με νόμο αμάχητο τεκμήριο Τα μόνο αμάχητο

τεκμήριο είναι το δεδικασμένο και αυτό δεν προβλέπεται από τον νόμο αλλά από τα συντάγματα και τους καταστατικούς χάρτες που απαιτούν από τους πολίτες σεβασμό στα δικαστήρια και στις αποφάσεις της δικαιοσύνης.

Παράδειγμα: Ο πένης που αγοράζει ζωγραφικούς πίνακες αξίας (αμάχητο τεκμήριο πλούτου) διακινδυνεύοντας την επιβίωση του δεν είναι όμως πλούσιος αλλά ηλίθιος ή τρελός. Η κρατική εξουσία δεν τιμωρεί τους τρελούς ή τους ηλίθιους απλώς προσπαθεί να τους θεραπεύει.

Πολλοί θεωρητικοί και σοφοί πιστεύουν ότι η δικαιοσύνη είναι θείο δώρο στον άνθρωπο εγώ πιστεύω ότι η απονομή της γίνεται από τον άνθρωπο που η κρίση του είναι επηρεασμένη από τα προσωπικά συναισθήματα και βιώματα του από τα οποία αδυνατεί να απαλλαγεί έστω και αν έχει τις καλλίτερες προθέσεις.

5.Η ΠΑΙΔΕΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Παιδεία και παιδαγωγική

Με τον όρο παιδεία εννοούμε την απασχόληση με το παιδί και κυρίως την θέληση την επιθυμία ή την προσπάθεια την οποία καταβάλλει η οικογένεια και η πολιτεία για την ανατροφή, την εκπαίδευση και τη μόρφωση του παιδιού δηλαδή να γίνει άνθρωπος ενάρετος και αυτός είναι ο στόχος. Η φράση εγκύκλια παιδεία ή παιδαγωγική, η λέξη χρησιμοποιείται με την σημασία του τρόπου ή της μεθόδου της μεταφοράς των γνώσεων στο παιδί από την οικογένεια ή από το κοινωνικό περιβάλλον που είναι των αντικείμενο της παιδείας. Δηλαδή παιδία είναι ο σκοπός ή ο στόχος και η παιδαγωγική το μέσο ή ο τρόπος επιτεύξεως του στόχου

Σύμφωνα με την κοινωνιολογική προσέγγιση του όρου, "παιδεία" ορίζουμε τη μετάφραση των πολιτιστικών στοιχείων, ώστε να διασφαλίζεται η συνέχεια και η διάρκεια του συστήματος στο πολιτιστικό επίπεδο που έχει επιτευχθεί απ' την προηγούμενη γενιά και ώστε να μην υπάρχει η πιθανότητα παλινδρόμησης σε παλαιότερα στο στάδιο της συγκεκριμένης λογικής σκέψης από τα 6 έως τα 12 έτη (παιδική ηλικία): Τα παιδιά κατακτούν την λογική σκέψη, λαμβάνουν υπόψη τους τόσο διαφορετικές παραμέτρους όσο και τους άλλους (κατάργηση της εγωκεντρικής επικοινωνίας). Τα κύρια ελλείμματα που εμφανίζονται αφορούν την αφηρημένη σκέψη.

Το στάδιο της λογικής σκέψης από τα 12 έτη έως το τέλος της εφηβείας: Συντελείται η ανάπτυξη της λογικής σκέψης, βελτιώνεται η ικανότητα για κατανόηση και ερμηνεία, επιτυγχάνεται η κατάκτηση της αφηρημένης σκέψης.

Δηλαδή από όσα λένουν οι ειδικοί επαΐοντες, φιλόσοφοι και ειδικοί επιστήμονες σε άπειρα συγγράμματα το παιδί από την ηλικία 6 έως 12 αποκτά λογική δηλαδή αφομοιώνει την τροφή της προσφοράς (αφηρημένη σκέψη) και στην εφηβεία του ερμηνεύει και ταξινομεί τις αφηρημένες σκέψεις που αποτελούν για αυτό πλέον βιώματα Μετά την

πάροδο του προσδιοριζόμενου χρόνου είναι πολύ δύσκολη η αλλαγή της αφηρημένης και μετέπειτα ταξινομημένης σκέψης. Πιθανή αλλαγή επέρχεται στον άνθρωπο σε προχωρημένη ηλικία και με την συνδρομή της τότε εμπειρίας του. Παραδείγματα των επιτευγμάτων της ασκήσεως της παιδαγωγικής υπάρχουν άπειρα στις ανθρώπινες κοινωνίες και στην Ελληνική ιστορία με το φαινόμενο του παιδομαζώματος δηλαδή, ως γνωστό, οι Τούρκοι την εποχή στην αρχή του 18^{ου} αιώνα συλλάμβαναν βρέφη ελλήνων γονέων που με την άσκηση μιας παιδαγωγικής μεθόδου τα μετέτρεπαν σε σκληρούς πολεμιστές και τυράννους που εστρέφοντο ακόμη και εναντίον των γονέων των. Αυτό το ιστορικό και αναμφισβήτητο γεγονός αποδεικνύει περίτρανα ότι όλες οι καλές και κακές σκέψεις στο ανθρώπινο μυαλό δεν είναι αυτοφυείς αλλά εμφυτεύονται από το περιβάλλον του όλες οι καλές ή κακές έξεις. Η εντομότης η ηθική η φιλομάθεια η εργατικότητα η τόλμη και όλες οι άλλες αγαθές έξεις αλλά και όλες οι κακές έξεις της εγκληματικότητας της απάτης της παρανομίας δεν γεννώνται στο εγκέφαλο του νεογνού αλλά δημιουργούνται από την επιρροή του περιβάλλοντος, η δε ρήση που λέει ότι << ο άνθρωπος γίνεται δεν γίνεται >> έχει την έννοια ότι το βρέφος από της γεννήσεως του αποκτά υποτυπώδεις σκέψεις και όταν λέει δεν γίνεται έχει την έννοια την μετεφηβική ηλικία.

Το αδιάψευστο συμπέρασμα είναι ότι ο ανθρώπινος χαρακτήρας τελικά δημιουργείται από το περιβάλλον του που κατά κύριο λόγο είναι η οικογένεια του και από το σχολείο.

Αναφορικά με την οικογένεια όσον αφορά την επιμέλεια του παιδιού γνωρίζουμε όλοι, ότι πολλά παιδιά μεγαλώνουν σε ορφανοτροφεία με αγωγή σωστή ή λανθασμένη που ορίζει ο διευθυντής του ιδρύματος και είναι ενιαία για όλα τα παιδιά. Πολλά ανήλικα ακόμη και βρέφη για πολλούς λόγους στερούνται ουσιαστικής οικογένειας και μεγαλώνουν από το συγγενικό περιβάλλον αποτελούμενο συνήθως από γέροντες. Άλλα πάλι είναι παιδιά διαζευγμένων γονέων, και αυτά σήμερα αποτελούν την πλειονότητα, που στερούνται της μέριμνας και των δύο γονέων, η δε ανάθεση της επιμέλειας τους μετά από μία άψυχη δικαστική απόφαση και τέλος ολέθριο ρόλο παίζουν οι γιαγιάδες που προσπαθούν τις γέρικες αντιλήψεις τους να τις μεταδώσουν σε ένα

νήπιο. Αλλά και η ύπαρξη και των δύο γονέων δεν είναι λύση του προβλήματος διότι ουδείς έχει λάβει δίπλωμα από κολλέγιο που να αποδεικνύει την ικανότητα του να προσφέρει τις καλλίτερες υπηρεσίες στο νέο άνθρωπο. Συγκεκριμένα παραδείγματα, πολλοί θεωρούν την τιμωρία ως κατάλληλο μέσο διαπαιδαγώγησης αλλά διαφωνούν με το είδος, άλλοι πάλι είναι οπαδοί της ατιμωρησίας των παιδιών διότι η τιμωρία προκαλεί ψυχικά τραύματα αλλά και αυτοί διαφωνούν για το είδος των τραυμάτων. Δεν πιστεύω στην ειμαρμένη (τύχη) αλλά στην θεωρία των συμπτώσεων στην ανθρώπινη ζωή. Στην προκειμένη όμως περίπτωση οι απόψεις μου κλονίζονται και παραδέχομαι ότι τελικά η τύχη καθορίζει το οικογενειακό περιβάλλον του κάθε ανθρώπου.

Ο δεύτερος πυλώνας της παιδείας, η παιδαγωγική, προσφέρεται από τα κέντρα μάθησης που είναι τα νηπιαγωγεία, τα δημοτικά σχολεία, τα γυμνάσια Λύκιο και τα πανεπιστήμια δηλαδή την ανωτάτη εκπαίδευση. Σε αυτούς τους χώρους οι περισσότεροι ανήλικοι νέοι άνθρωποι προσέρχονται υποχρεωτικά να λάβουν γνώσεις για την αντιμετώπιση της ζωής. Από όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης θεωρώ την πρώτη δηλαδή τα νηπιαγωγεία και τα δημοτικά σχολεία σαν την πλέον σημαντική και ουσιαστική διότι όπως διδάσκουν οι φιλοσοφικές σχολές οι ψυχολόγοι οι παιδοψυχίατροι και άλλες σχετικές ειδικότητες το παιδί στην προσχολική ηλικία του νηπιαγωγείου αλλά και στην μετέπειτα του δημοτικού σχολείου από τα 4 έως 12 χρόνια του ευρίσκεται στην καλλίτερη βιολογική περίοδο αφομοιώσεως των γνώσεων που δημιουργούν τον χαρακτήρα του. Σε αυτές τις ηλικίες δημιουργούνται τα συναισθήματα και οι γνώσεις των αξιών της ζωής δηλαδή της καλοσύνης και της κακίας της εντιμότητας και της ατιμίας της ηθικής και της ανηθικότητας της αγάπης και του μίσους της εργατικότητας και της οκνηρίας που η νηπιαγωγός τα μεταφέρει στη νήπια με τα παραμυθάκια της η δε δασκάλα του δημοτικού θα συνεχίσει και θα βελτιώσει τα παραμυθάκια του νηπιαγωγείου με πραγματικά γεγονότα ώστε το παιδί να αφομοιώσει το καλό υλικό που του προσφέρεται. Από όλα αυτά συνάγεται η σπουδαιότητα της κατωτέρας εκπαίδευσης την οποία και θεωρώ ως την ανωτάτη. Για να επιτύχει της αποστολή της και να παραδώσει στο κοινωνικό σύνολο καλούς και αγαθούς ανθρώπους θα πρέπει να καταβληθεί πρόνοια σε δύο κεφαλαία τον πρώτο στην

επιμόρφωση του διδακτικού και το δεύτερο στη διαμόρφωση της διδακτέας ύλης. Αναφορικά με την επιμόρφωση των νηπιαγωγών και των δασκάλων δεν αρκεί να είναι απλώς πανεπιστημιακή αλλά απαιτείται να είναι μακροχρόνιος με μακρά εξάσκηση. Όταν ο ιατρός σπουδάζει 6 έτη πλέον της ειδικότητας προκειμένου να θεραπεύσει το ανθρώπινο σώμα, πόσα έτη πρέπει να σπουδάζει εκείνος που προσπαθεί για να θεραπεύει και να δημιουργεί το ανθρώπινο πνεύμα ; Σήμερα εργασία της νηπιαγωγού ασκείται από κοπελίτσες ελλιπούς μορφώσεως που ασχολούνται με τα νήπια μέχρι την πάροδο του ωραρίου τους ο δε δάσκαλος ή η δασκάλα που αποκαλούνται περιφρονητικά δασκαλάκος ή δασκαλίτσα είναι νέοι άνθρωποι μειωμένης μορφώσεως που προσπαθούν να διδάξουν τα παιδιά με τις ελάχιστες γνώσεις που διαθέτουν. Μέχρι δε προ τινός σε χωρία, ελλείποντος του δασκάλου, εκτελούσε τα καθήκοντα του ο παπάς του χωριού. Η συμβολή του δασκάλου στην διαμόρφωση του χαρακτήρα του παιδιού είναι ανυπολόγιστη και υπενθυμίζω ότι δεν θυμόμαστε όλους του καθηγητές του γυμνασίου αλλά όλοι θυμόμαστε τον δάσκαλό μας στο δημοτικό. Αναφορικά με την διδακτέα ύλη του δημοτικού σχολείου αυτή συντάσσεται από υπαλλήλους του Υπουργείου με παρωχημένες γνώσεις με την βοήθεια, υποτίθεται, εξειδικευμένων προσώπων η επιλογή των οποίων γίνεται όχι βάσει των γνώσεων τους αλλά βάσει των διασυνδέσεων τους με το άσχετο εκάστοτε υπουργό. Στα γυμνάσια και τα λύκεια ακολουθείται η ίδια τακτική ως προς το διδακτικό προσωπικό και την διδακτέα ύλη και ενώ θα έπρεπε ο μαθητής του γυμνασίου να έχει ήδη διαμορφώσει χαρακτήρα από το δημοτικό σχολείο τον οποίο θα βελτίωνε κατ την διάρκεια των γυμνασιακών σπουδών είναι τώρα αναγκασμένος να λαμβάνει και να αποστηθίζει γνώσεις τελείως αντίθετες στον υπό διαμόρφωση χαρακτήρα του .Σε αυτή τη φάση της παιδείας του νέου εισέρχονται κατά κανόνα τα φροντιστήρια η ύπαρξη των οποίων σηματοδοτεί δύο δεινά, πρώτο ως προς την διδακτέα ύλη επαναλαμβάνει τα λάθη του λυκείου, δηλαδή προσπαθεί να επισημάνει και να επαναλάβει στους μαθητές τις λανθασμένες γνώσεις του γυμνασίου, δεύτερο η παραπαιδεία των φροντιστηρίων αποδεικνύει περίτρανα τον ευτελισμό της μέσης εκπαίδευσης. Σήμερα τα διανοητικά

καθυστερημένα παιδιά είναι απειροελάχιστα ώστε να χρειάζονται φροντιστήριο και οι μαθητές χωρίζονται μόνο ως προς την επιμέλεια σε επιμελείς και αμελείς. Δυστυχώς τώρα όλοι είναι υποχρεωμένοι να περάσουν από την παραπαιδεία του φροντιστηρίου για να εξασφαλίσουν την είσοδό τους στα πανεπιστήμια.

Τέλος αναφορικά με τα πανεπιστήμια τώρα πλέον μετετράπησαν σε ιδρύματα παροχής πιστοποιητικών εξηρημένης εργασίας για όσους επιδιώκουν διορισμό στο δημόσιο ή σε άλλους οργανισμούς, αυτοί οι κατ'επίφαση επιστήμονες μετά την πάροδο ολίγων ετών από την αποφοίτησή τους έχουν διακόψει την σχέση τους με τις πανεπιστημιακές γνώσεις. Οι ολιγότεροι των προσερχόμενων στα πανεπιστήμια επιδιώκουν το ελεύθερο επάγγελμα με το οποίο θα χρησιμοποιήσουν και θα βελτιώσουν τις γνώσεις της επιστήμης τους. Η εκπαιδευτική πολιτική που ασκείται τα τελευταία 40 χρόνια στα πανεπιστήμια είναι ένα "αλαλούμ". Από το αρμόδιο υπουργείο στην πιο πάνω χρονική περίοδο έχουν περάσει τουλάχιστον 40 υπουργοί και ο κάθε ένας έχει αλλάξει το εκπαιδευτικό σύστημα όχι για να βελτιώσει τα κενά αλλά για να ικανοποιήσει την κομματική του πελατεία με τους υποψηφίους και τις οικογένειες τους.

Συμπέρασμα. Κατά την ταπεινή μου γνώμη η ανωτάτη εκπαίδευση του ανθρώπου είναι το νηπιαγωγείο και το δημοτικό σχολείο και με την σημερινή έννοια ο νηπιαγωγός είναι ο υφηγητής και ο δάσκαλος είναι ο καθηγητής διότι αυτοί οι δύο δημιουργούν τον ανθρώπινο χαρακτήρα. Το γυμνάσιο – λύκειο απλώς βελτιώνουν το έργο του δημοτικού και βοηθά τον νέο άνθρωπο στον κοινωνικό του προσανατολισμό τα δε πανεπιστήμια θα πρέπει να μετατραπούν σε κέντρα παροχής γνώσεων προς τους ενδιαφερομένους και θα εξαλειφθεί το αίσχος των εισαγωγικών εξετάσεων που αποκλείει τους ευφυείς και δέχεται μόνο τους επιμελείς.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Για τις θρησκείες στον πλανήτη έχουν διατυπωθεί άπειρες θεωρίες και έχουν γραφεί εκατοντάδες χιλιάδες κείμενα ανά τους αιώνες

προκειμένου να εξηγήσουν με την ανθρώπινη λογική ένα ή περισσότερα συναισθήματα που δημιουργούνται στον εγκέφαλο υπέρ της υπάρξεως ενός υπερφυσικού και άγνωστου φαινομένου. Αφετηρία στη σκέψη είναι το ένστικτο και συναίσθημα του φόβου για την μετά θάνατο ζωή την ύπαρξή ή την ανυπαρξία. Σε αυτό το ερώτημα όλες ανεξαιρέτως οι θρησκείες διδάσκουν την πίστη των ανθρώπων στην μετά θάνατο ζωή.

Εγώ δεν είμαι θρήσκος, αλλά ούτε άθεος αλλά εν αναμονή του τέλους μου. Για τους περισσότερους ανθρώπους η θρησκεία είναι μια προσωπική υπόθεση, κι αν έχει κάποιο ενδιαφέρον, αυτό το βρίσκουν στην πληρότητα που αισθάνονται τις στιγμές που πιστεύουν ότι επικοινωνούν με υπερφυσικές οντότητες. Εν πάση περιπτώσει ο κανόνας είναι το να είναι κανείς θρήσκος, και η εξαίρεση το να είναι άθεος και προϋπόθεση της θρησκείας είναι η ανθρώπινη πίστη.

! Πίστη είναι το να μάθει και να παραδεχθεί γεγονότα και πράγματα που ούτε τα είδε ούτε τα άκουσε ο ίδιος, αλλ' οι άλλοι τον πληροφορούν και τον βεβαιώνουν γι' αυτά. Άλλοι που αυτοί τα είδαν και τα άκουσαν, του τα βεβαιώνουν πως είναι αληθινά. Και επειδή σε αυτούς αυτός έχει εμπιστοσύνη, παραδέχεται πως δεν τον γελούν, αλλά του λένουν την αλήθεια και ότι τα όσα του εκθέτουν είναι σωστά και αληθινά. Η ανθρώπινη πίστη είναι ίσως το μόνο ανθρώπινο συναίσθημα που διατηρείται εν μέρει σαν προσωπική υπόθεση του κάθε ενός αλλά με την πάροδο του χρόνου αρχίζει και αυτή να χάνει την αξία της. Σήμερα πλέον υπάρχουν τεχνικές και επιστημονικές μέθοδοι που ερευνούν την ανθρώπινη πίστη ακόμη γνωρίζουν και την θρησκευτική πίστη ορισμένων ανθρώπων με την παρακολούθηση τους στις θρησκευτικές εκδηλώσεις.

Προσωπικά δεδομένα

Προσωπικά δεδομένα είναι κάθε πληροφορία που αναφέρεται σε και περιγράφει ένα άτομο, όπως: στοιχεία αναγνώρισης (ονοματεπώνυμο, ηλικία, κατοικία, επάγγελμα, οικογενειακή κατάσταση κλπ.), φυσικά χαρακτηριστικά, εκπαίδευση, εργασία (προϋπηρεσία, εργασιακή συμπεριφορά κλπ), οικονομική κατάσταση (έσοδα, περιουσιακά

στοιχεία, οικονομική συμπεριφορά), ενδιαφέροντα, δραστηριότητες, συνήθειες. Το άτομο (φυσικό πρόσωπο) στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα ονομάζεται υποκείμενο των δεδομένων.

Ποια είναι τα ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα;

Ευαίσθητα χαρακτηρίζονται τα προσωπικά δεδομένα ενός ατόμου που αναφέρονται στη φυλετική ή εθνική του προέλευση, στα πολιτικά του φρονήματα, στις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές του πεποιθήσεις, στη συμμετοχή του σε συνδικαλιστική οργάνωση, στην υγεία του, στην κοινωνική του πρόνοια, στην ερωτική του ζωή, τις ποινικές διώξεις και καταδίκες του, καθώς και στη συμμετοχή του σε συναφείς με τα ανωτέρω ενώσεις προσώπων. Τα ευαίσθητα δεδομένα προστατεύονται από τον Νόμο με αυστηρότερες ρυθμίσεις από ότι τα απλά προσωπικά δεδομένα. Η νομοθεσία για την προστασία των προσωπικών δεδομένων είναι το πιο αστείο και συνάμα απατηλό νομοθέτημα της πρόσφατης εποχής μας δια τον απλούστατο λόγω επί της ουσίας με τις διεθνείς συμβάσεις και με το υφιστάμενο παρακράτος έχει καθιερωθεί το <<φακέλωμα >> επί όλων των ανθρώπων και τείνει να αποκτήσει παγκόσμιο χαρακτήρα.

Ο ορισμός του όρκου

Όρκος θρησκευτικός: υπόσχεση ή βεβαίωση που δίνεται με επίκληση ιερού προσώπου ή πράγματος ως μάρτυρα για την αλήθεια ή όχι κάποιου γεγονότος. Η επίκληση του Θεού έχει την έννοια ότι παραβίαση της υπόσχεσης ή ψεύτικη επιβεβαίωση επισύρει τη θεία τιμωρία και δεσμεύει άμεσα ή έμμεσα την τιμή και την προσωπικότητα του προσώπου που το δίνει,

Όρκος πολιτικός : υπόσχεση ή βεβαίωση που δίνεται με επίκληση της συνειδήσεως ως μάρτυρα για την αλήθεια ή όχι κάποιου γεγονότος, Η επίκλησης της συνειδήσεως του ορκιζόμενου έχει την έννοια ότι η παραβίαση της υπόσχεσης ή η ψεύτικη επιβεβαίωση επισύρει την τιμωρία από την πολιτεία και δεσμεύει την τιμή και την προσωπικότητα του προσώπου που τον δίνει.

Σήμερα και οι δύο όρκοι είναι ανεδαφικοί, ανόητοι και κατάλοιπα παλαιάς εποχής. Ο θρησκευτικός όρκος εκτός του ότι είναι απαγορευμένος από τις θρησκείες επικαλείται ένα άγνωστο Θεό και επισύρει την τιμωρία μιας άγνωστης κολάσεως. Ο δε πολιτικός όρκος επικαλείται την συνείδηση του ορκίζοντος που ασφαλώς διαφέρει από ανθρώπου σε άνθρωπο δηλαδή επικαλείται το τελείως άγνωστο ή το χάος διότι άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου.

Έχω την ταπεινή γνώμη ότι όλες οι ορκοδοσίες κυρίως των πολιτικών αλλά και των δημοσίων υπαλλήλων και των στρατιωτικών είναι ανόητες και οι σοφοί επικοινωνιολόγοι θα μας πουν τον λόγο υπάρξεως τους. Εμένα πάντως μου θυμίζουν τους όρκους αιωνίας πίστεως που δίνουν οι ερωτευμένοι που σχεδόν πάντα καταπατιούνται.

Μια καλά οργανωμένη κοινωνία έχει νομικό οπλοστάσιο να τιμωρεί την αποδεδειγμένα ψευδή υπεύθυνη και επίσημη δήλωση παντός ανθρώπου.

Προσηλυτισμός

Προσηλυτισμός ονομάζεται η προσπάθεια παρακίνησης ατόμων να υιοθετήσουν συγκεκριμένες απόψεις, και κυρίως θρησκευτικές αξίες. Αν και ιστορικά χρησιμοποιήθηκε στην Καινή Διαθήκη για να περιγράψει τον εκχριστιανισμό των παγανιστών, σήμερα χρησιμοποιείται για να περιγράψει γενικότερα τις προσπάθειες άλλων θρησκειών να διαμορφώσουν τα πιστεύω ενός ατόμου, θρησκευόμενου ή μη, ώστε να υιοθετήσει την αντίστοιχη θρησκεία. Ο όρος έχει αρνητική σημασία και περιγράφει κυρίως τις βίαιες (σωματικά ή πνευματικά) προσπάθειες που χρησιμοποιούνται για να μεταπεισθεί ένα άτομο.

Σήμερα η έννοια του όρου δεν χρησιμοποιείται μόνο για την θρησκεία αλλά και από οργανωμένες κοινωνικές ομάδες προκειμένου να κατευθύνουν τις ανθρώπινες μάζες σε ιδιοτελείς στόχους και λαμβάνει την ονομασία της προπαγάνδας της προβοκάτσιας, της διαφήμισης και άλλης σχετικής ορολογίας και διακρίνεται σε θετική και αρνητική. Θετική είναι όταν εξυμνείται το θείο και αρνητική όταν αποστρέφεται την κόλαση. Ο προσηλυτισμός ή όπως άλλως ονομάζεται έχει δύο

κακές για τον άνθρωπο συνέπειες η πρώτη εμποδίζει την ελεύθερη λειτουργία του πνεύματος και η δεύτερη αφαιρεί την δυνατότητα της ορθής ενημέρωσης.

Συμπέρασμα . Οι σχέσεις μεταξύ της θρησκείας και της κρατικής εξουσίας είναι οι χειρότερες δυνατές σε σημείο οι ηγεσίες της κρατικής εξουσίας και της εκκλησίας να κοροϊδεύουν η μία την άλλη εκμεταλλευόμενες την άγνοια, την αδυναμία, την πίστη και τις φοβίες των ανθρώπων. Συγκεκριμένα η πολιτική εξουσία προκειμένου να διατηρήσει την πελατεία της στο κόσμο των πιστών επαγγέλλεται την απόλυτη ελευθερία στην άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων των πολιτών, όμως όπως ο νόμος ορίζει το πού και το πώς. Προσποιείται ότι διαφυλάττει την ανθρώπινη πίστη με την προστασία των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων και παραβλέπει το φακέλωμα των πολιτών . Επιτρέπει τον θρησκευτικό και πολιτικό όρκο αλλά όπως ανέφερα ευτελίζει την σημασία του. Διακηρύσσει την ελεύθερη έκφραση της γνώμης και απαγορεύει τον προσηλυτισμό αλλά διατηρεί το σπουδαιότερο μέσο του προσηλυτισμού ανέπαφο που είναι όλα τα ΜΜΕ. Από την άλλη πλευρά η εκκλησία ηγέτης και οδηγός της θρησκείας έχει συμβιβαστεί με την πολιτική ηγεσία προκειμένου η κρατική εξουσία να καταβάλει την μισθοδοσία των ιερέων και να διατηρήσει αλώβητη την εκκλησιαστική και μοναστηριακή περιουσία . Σήμερα οι εκπρόσωποι του Θεού στη γη είναι οι μεγαλύτεροι γαιοκτήμονες στην επικράτεια. Και είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι οσάκις η πολιτεία συγκρούσθηκε με την θρησκεία σε ένα ιερό πόλεμο πάντοτε κερδισμένη ήταν η όποια θρησκεία και εκείνοι που αγνοούν την ιστορία τελικά τιμωρούνται. Αυτό ακριβώς γνωρίζουν και τα δύο μέρη και για να αποφύγουν τον ιερό πόλεμο βρήκαν την χρυσή τομή του συμβιβασμού. Εν πάση περιπτώσει όλοι οι πολιτικοί και κρατικοί λειτουργοί που δηλώνουν άθεοι δεν πρέπει να συμμετέχουν σε οποιαδήποτε θρησκευτική τελετή για την εξαγορά των ψήφων των πιστών. Η παρουσία σε αυτούς τους χώρους σημαίνει ύβρη κατά των θρησκευόμενων και ανήθικη πράξη.

6.ΝΟΜΙΜΗ ΜΟΙΡΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ

Δωρεά. Η Δωρεά είναι μία σύμβαση, με την οποία ο δωρητής αναλαμβάνει την υποχρέωση να μεταβιβάσει και να παραδώσει στον δωρεοδόχο πράγμα ή δικαίωμα. Είναι σύμβαση ετεροβαρής χαριστική, επειδή μόνο το ένα μέρος (ο δωρητής) αναλαμβάνει υποχρεώσεις, ενώ το άλλο μέρος δεν οφείλει αντιπαροχή. Ρυθμίζεται στον Αστικό Κώδικα στα άρθρα 496-512. Η δωρεά δεν είναι μονομερής δικαιοπραξία: έχει καταρτιστεί έγκυρα, μόνο αν την έχει αποδεχθεί και ο Αν με τη σύμβαση της δωρεάς συμφωνηθεί να περιέλθει το πράγμα στον δωρεοδόχο μετά τον θάνατο του δωρητή, η δωρεά ονομάζεται δωρεά αιτία θανάτου και ρυθμίζεται από τα άρθρα 2032-2035 του Αστικού Κώδικα στο Κληρονομικό Δίκαιο (χωρίς ιδιαίτερες αποκλίσεις από την κανονική δωρεά). Η δωρεά αιτία θανάτου είναι μια από τις ελάχιστες κληρονομικές συμβάσεις. Κατ' αντιδιαστολή η κανονική δωρεά ονομάζεται δωρεά εν ζωή. Σε όλες της περιπτώσεις απαραίτητη προϋπόθεση είναι το *animus donanti* του δωρητή

Η δωρεά από γονέα σε τέκνο ονομάζεται συχνά (όχι στον Αστικό Κώδικα) γονική παροχή και τυγχάνει συνήθως ιδιαίτερης φορολογικής μεταχείρισης. Επειδή όμως εμφανίζεται συχνά το φαινόμενο ο γονέας, για να παρακάμψει τις υποχρεωτικές διατάξεις περί νόμιμης μοίρας και να αφήσει σε κάποιο από τα τέκνα του λιγότερο από ό,τι θα δικαιούνταν, να δωρίζει την περιουσία του στα υπόλοιπα τέκνα του όσο είναι εν ζωή, ώστε να μην απομένει κληρονομιαία περιουσία κατά τον θάνατό του, ο νόμος προβλέπει ότι στην κληρονομιαία περιουσία συνυπολογίζεται και οποιαδήποτε δωρεά που ο κληρονομούμενος έκανε στα τελευταία δέκα χρόνια πριν από το θάνατό του. Αν εξαιτίας μιας τέτοιας δωρεάς η κληρονομία που υπάρχει κατά το χρόνο του θανάτου του κληρονομούμενου δεν επαρκεί για να καλύψει τη νόμιμη μοίρα, δίνει ο Αστικός Κώδικας στο Κληρονομικό Δίκαιο τη δυνατότητα στον αδικημένο κληρονόμο να κάνει τη λεγόμενη "μέμψη άστοργης δωρεάς", να ζητήσει δηλαδή την ανατροπή της δωρεάς (ΑΚ 1835-1838)

ονομία. Κληρονομία είναι μια ιδιόρρυθμη σύμβαση δωρεάς (sui generis) που προβλέπει την παροχή του δωρητή προς τον τρίτο χωρίς αντάλλαγμα με ή άνευ όρων και την ελεύθερη αποδοχή ή μη του κληρονόμου (ουδείς άκων κοινωνός) Το αντικείμενο της κληρονομίας είναι ακίνητα, τα πάσης φύσεως κινητά και τα πάσης φύσεως δικαιώματα δεκτικά μεταβιβάσεως. Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία σε ορισμένες περιπτώσεις υπολογίζεται και η οικονομική αξία των καταλειπομένων.

Ο τρίτος αποκτά την κληρονομία από δύο λόγους. Ο πρώτος οφείλεται στην συγγενική σχέση του με τον διαθέτη και εφ' όσον δεν υπάρχει διαθήκη ή έχει ακυρωθεί (εξ αδιαθέτου διαδοχή) και ο δεύτερος οφείλεται εις την αναφορά του ονόματος του στο έγγραφο της διαθήκης (εκ διαθήκης διαδοχή). Εις την πρώτη περίπτωση ο νομοθέτης εικάζει την τεκμαιρομένη επιθυμία του διαθέτη και ορίζει τους οιονεί κληρονόμους ανάλογα με τον βαθμό συγγενείας των με τον θανόντα. Διά αυτού του υπολογισμού οι περιουσίες των θανόντων δεν παραμένουν έρμια διότι τελικός αποδέκτης είναι το κράτος. Εις την δεύτερη περίπτωση ο διαθέτης θεωρητικά είναι ελεύθερος να κληρ

κατονομάσει κληρονόμο ή κληρονόμους οποιοδήποτε συγγενή ή εξωτικό. Όμως αυτή η ελευθερία δεν είναι απόλυτη αλλά σχετική διότι ο διαθέτης δεν δύναται να παραλείψει ορισμένα και ρητώς κατονομαζόμενα πρόσωπα από την διαθήκη – δωρεά. Τα πρόσωπα αυτά είναι ο/η σύζυγος τα τέκνα και εν ζωή γονείς του αποθανόντος τα οποία λαμβάνουν υποχρεωτικά μέρος της περιουσίας – κληρονομίας. Το καθεστώς τούτο που προβλέπει στο άρθρο 1825 ο Α.Κ << περί νομίμου μοίρας >> ονομάζει τα πρόσωπα αυτά αναγκαίους κληρονόμους που υποχρεωτικά πρέπει να συμπεριλαμβάνονται στην διαθήκη η παράλειψη των οποίων επισείει την ακύρωση της διαθήκης ή την αλλοίωση του περιεχομένου της. Η μόνη δυνατότητα της παραλείψεως αυτών των προσώπων από τον διαθέτη αναφέρεται στα άρθρα 1840,1841,1842 του Α.Κ « περί αποκληρώσεως » οι λόγοι της οποίας αναφέρονται και στο ποινικό δίκαιο.

Σήμερα τον 21ον αιώνα οι διατάξεις περί αναγκαίων κληρονόμων και περί αποκληρώσεως των δικαιούχων όπως διατυπώνονται είναι

λανθασμένες και εκτεθειμένες στο καλώς εννοούμενο περί δικαίου αίσθημα, στην ηθική τάξη και στην οικονομική πραγματικότητα για πολλούς λόγους και ιδιαίτερα για τους κατωτέρω αναφερομένους.

Πρώτον οι διατάξεις αυτές προέρχονται από την εποχή του Ρωμαϊκού δικαίου δηλαδή πριν από 2 χιλιετηρίδες που τροποποιημένες και ελαφρώς βελτιωμένες εφαρμόζονται και σήμερα. Δηλαδή πρόκειται για διατάξεις που διατυπώθηκαν στην « από μακρού χρόνου αρχαιότητα (*vetustas*) >> όταν επικρατούσε στις κοινωνίες το εθιμικό δίκαιο και με διάφορη ηθική εκκρίνετο οι οικογενειακές και οικονομικές σχέσεις των ανθρώπων. Σήμερα που η δομή της κοινωνίας έχει μεταβληθεί άρδην έχουμε φτάσει στο σημείο να θεωρούμε το άλλοτε ανήθικο, ηθικό και την ήπια τότε συμπεριφορά σήμερα βασανιστική. Η ιστορική αναδρομή του παρελθόντος αποδεικνύει του λόγου το αληθές.

Δεύτερον. Όπως αναφέρω και σε προηγούμενη εργασία μου, η έννοια της σημερινής οικογένειας έχει μεταβληθεί τελείως από εκείνη του παρελθόντος και ενώ προηγουμένως εθεωρείτο βιολογική ανάγκη η ύπαρξη της και κατά τις διάφορες θρησκείες έδρανο της πίστης σήμερα έχει εξελιχτεί σε μία συμφωνία ή σε μια άτυπη σύμβαση μεταξύ γονέων και τέκνων. Δηλαδή τα μέλη της οικογένειας συμφωνούν μεταξύ τους στην συμβίωση ορμώμενα από συνήθεις κοινωνικές αλλά και από την ταυτότητα των οικονομικών συμφερόντων. Κατά αυτό τον τρόπο υφίσταται ο θεσμός της οικογένειας που δεν είναι και δεσμός διότι ο πρώτος αλλάζει ενώ ο δεύτερος δεν λύεται. Εξ άλλου την ύπαρξη της οικογένειας σαν θείο δώρο, υποστηρίζουν σχεδόν όλες οι κατά κόσμο θρησκείες αλλά και πολλά συντάγματα πολιτισμένων χωρών. Την άποψη μου ότι η οικογένεια δεν είναι θείο δώρο ούτε ανθρώπινο ένστικτο αλλά αποτελεί ανθρώπινη συμφωνία ή μια άτυπη σύμβαση την στηρίζω με δύο επιχειρήματα στη σύσταση και στη διάλυση της. Η οικογένεια δημιουργείται από την επιθυμία συμβίωσης των ετερόφυλων, πρωτίστως για οικονομικούς λόγους του καταμερισμού των εργασιών δια την ικανοποίηση του ένστικτου συντήρησης και δευτερευόντως για την ικανοποίηση του ενστίκτου της αναπαραγωγής του ανθρώπου. Η παραμονή στον ίδιο χώρο επί μακρόν δύο ετεροφυλόφυλων και η γέννησης τέκνου ή τέκνων τα οποία στην αρχή

τουλάχιστον έχουν την ανάγκη μέριμνας από τους γεννήτορες δημιουργεί σταδιακά και το μεταξύ τους το αίσθημα της αγάπης που είναι και σπουδαιότερη κολλητική ουσία (ratio) της οικογενείας. Αλλά επειδή η συμβίωση των ανθρώπων δεν είναι ένστικτο αναλλοίωτο αλλά συμφωνία που καταρτίζεται από την κοινή θέληση των συμβαλλομένων είναι δυνατόν να λυθεί όταν παύουν να υπάρχουν οι προϋποθέσεις όταν δηλαδή ο ένας ή και οι δύο αισθανθούν ότι δεν θέλουν πλέον να ζουν μαζί.

Τρίτον. Όπως όλες οι ανθρώπινες συμβάσεις υπόκεινται σε λύση έτσι και η συμφωνία συμβιώσεως. Η μία λύση οφείλεται σε φυσικό γεγονός στον θάνατο ενός των συμβαλλομένων και η άλλη σε ανθρώπινη συμπεριφορά δηλαδή στην καταγγελία της σχέσης από τον ή τους συμβαλλομένους. Στην περίπτωση του θανάτου κατά την κοινή λογική δεν υπέχει υπαιτιότητα του θανόντος. Εάν ο θανών δεν εξεδήλωσε την επιθυμία του για την τύχη της περιουσίας του τότε έρχεται ο νομοθέτης να αναπληρώσει την εικαζόμενη θέληση του θανόντος και ορίζει τα πρόσωπα που θα δεχθούν την δωρεά του. Εάν όμως υπάρχει ρητώς οριζόμενη η βούληση του διαθέτου τότε υπάρχει σαφής υποχρέωση πάντων για τον σεβασμό της δηλωθείσης επιθυμίας του δεδομένου ότι στη ζωή του είχε το δικαίωμα δωρεάς της περιουσίας του (animus donanti) με την προϋπόθεση δεν προσφέρεται η δωρεά – κληρονομία από δόλο ή από βαρεία αμέλεια του δωρητού του οποίου ζώντος ή θανόντος προστατεύεται το अपαράγραπτο δικαίωμα της προσωπικότητας του. Όπως είναι γνωστό κάθε κληρονομία περιλαμβάνει πάσης φύσεως δικαιώματα περιουσιακά και μη αλλά επιβάλλει και υποχρεώσεις στον κληρονόμο όπως είναι η πληρωμή χρεών. Η ούτω καταλειπομένη κληρονομία παρά την ρητά εκπεφρασμένη βούληση του διαθέτη δεν περιέρχεται εξ ολοκλήρου εις το τετιμημένο, αλλά αφαιρείται ένα ποσοστό κατ'αναλογία το οποίο ονομάζεται νόμιμος μοίρα και καταβάλλεται σε ορισμένα υπό του νόμου πρόσωπα δηλαδή στον ή στην σύζυγο στα τέκνα και στους γονείς του θανόντος ή της θανούσης η οποία εάν δεν υπολογιστεί και δεν καταβληθεί καθίστα άκυρη και παράνομη την τελευταία επιθυμία του θανόντος. Και στο σημείο αυτό γεννάται το μέγα ερώτημα εις το οποίο δεν έχει δοθεί απάντηση κοινά παραδεκτή από τους νομικούς

εγκεφάλους, δηλαδή ποια είναι η έννοια, η φύση η αιτία, η δικαιολογία της υπέρθεσης της γονικής παροχής. Εάν υποστηριχθεί ότι η γονική παροχή είναι δωρεά του διαθέτου προς τους συγγενείς δεν είναι διότι ελλείπει η πρόθεση του κληρονομούμενου (*animus dinanti*). Εάν υποστηριχθεί γενικά και αφηρημένα ότι είναι βάρος της κληρονομίας υπέρ τρίτου, δεν είναι διότι δεν υπάρχει η νόμιμη αιτία (*ratio legis*) και επιφέρει ανεπίτρεπτο αδικαιολόγητο πλουτισμό του κληρονόμου. Εάν υποστηριχθεί ότι είναι υποχρέωση του θανόντος δια την διατροφή των συγγενών του μετά τον θάνατό του, δεν είναι διότι η υποχρέωση και το αντίστοιχο δικαίωμα της διατροφής αναγνωρίζονται υπό προϋποθέσεις. Δηλαδή θα πρέπει ο δικαιούχος της διατροφής εκ φυσικών λόγων να είναι ανίκανος να διατρέψει εαυτόν λόγω ηλικίας ή λόγω αναπηρίας. Και στις δύο περιπτώσεις η υποχρέωση χρονικά εξαντλείται δια μεν τον ανήλικο μέχρι της ενηλικιώσεως του δια δε τον υπερήλικα μέχρι του χρόνου του θανάτου του και για τον ανάπηρο όσο διαρκεί η αναπηρία του. Διά τους πάσχοντες από ανίατο νόσο η σημερινή κοινωνία λαμβάνει πρόνοια και συνεπώς ο διαθέτης δεν υποχρεούται να την υποκαταστήσει. Τέλος αναφορικά με τον ή την σύζυγο του εκλιπόντος ή της εκλιπούσης ο νομοθέτης προσφάτως καθιέρωσε την κοινοκτημοσύνη των συζύγων δια τα περιουσιακά στοιχεία που απεκτήθησαν κατά την διάρκεια του γάμου ανάλογα με την συμβολή ενός εκάστου που σημαίνει ότι ο επιζών σύζυγος έχει την νομική ευχέρεια να απαιτήσει πλείονα ποσά εκείνων της νομίμου μοίρας. Επίσης, αναφορικά με την καταλειπομένη περιουσία δια της νόμιμου μοίρας, υπάρχει ο κίνδυνος να καταλήξει σε πρόσωπα άγνωστα ή και εχθρικώς διακείμενα προς τον αρχικό διαθέτη όταν ο κληρονόμος του μεταβιβάσει εν ζωή ή αιτία θανάτου την περιουσία του σε τρίτο.

Συνεπώς αν ληφθεί υπόψη ότι ο θεσμός των συμβιούντων ανθρώπων που έλαβε το όνομα οικογένεια είναι μία συμφωνία – σύμβαση ορισμένου χρόνου που λύεται υποχρεωτικά δια του θανάτου ενός των συμβεβλημένων και ότι η λύση δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα του ενός αλλά σε τυχαίο γεγονός κατά την κοινή λογική ο θανών δεν υποχρεούται να καταβάλει αποζημίωση στον ζώντα.

Η αποκλήρωση. Οι νομοθέτες και οι κρατικές εξουσίες σχετικά ενωρίς αντιλήφθηκαν τις ελλείψεις ή τις αστειότητες της καθιέρωσης της νομίμου μοίρας (αστειότης υπάρχει όταν το τέκνο ηλικίας 60 ετών απαιτεί διατροφή από τον αποθανόντα γέροντα πατέρα του ηλικίας 90 ετών) προσπάθησαν να μετριάσουν τις ελλείψεις και καθιέρωσαν το δικαίωμα στον κληρονομούμενο να αφαιρέσει από τον κληρονόμο του την αξίωση του από την νόμιμο μοίρα με την διάταξη του άρθρου 1840 του Α,Κ το οποίο περιλαμβάνει πέντε λόγους αποκληρώσεως. Οι τρεις πρώτοι αναφέρονται αμέσως και οι δύο άλλοι εμμέσως στη σφαίρα του ποινικού δικαίου και δημιουργούν κληρονομική αναξιοότητα κατά το άρθρο 1860 του Α,Κ την οποία δύναται να επικαλεσθεί πας τρίτος κατά του φερομένου ως κληρονόμου. Ήδη η άποψη αυτή περί του κλονισμού της νομίμου μοίρας αρχίζει να επικρατεί και στην δικαστηριακή πρακτική και τα ανώτατα δικαστήρια αρχίζουν να ερμηνεύουν κατ αντιδιαστολή τις σχετικές διατάξεις.

Οι διατάξεις περί νομίμου μοίρας καθιερώθηκαν και με την επίδραση των διαφόρων θρησκειών στις ανθρώπινες κοινωνίες όταν η οικογένεια εθεωρείτο το λίκνο της πίστεως Τώρα που μετεβλήθη η επικοινωνία του κλήρου και των ιεραρχών με τους πιστούς προέχει η ελευθέρω και η ηθική σκέψη του ανθρώπου από την εξάρτηση και την σχέση του με μία ανθρώπινη σύμβαση που λέγεται οικογένεια,-

δωρεοδόχος. Ο λόγος που ο νόμος το απαιτεί αυτό είναι η προστασία της ιδιωτικής αυτονομίας του δωρεοδόχου: κανείς δεν μπορεί να γίνει αποδέκτης παροχών χωρίς τη θέλησή του. Η δωρεά για να είναι έγκυρη απαιτείται να περιβληθεί τον συμβολαιογραφικό τύπο. Επί κινητών όμως η ακυρότητα θεραπεύεται και η δωρεά ισχύει ως έγκυρη, αν ο δωρητής παραδώσει το πράγμα στον δωρεοδόχο. Αναφορικά με την διαθήκη εξαιρείται το συμβολαιογραφικό έγγραφο και αναπληρώνεται με την δικαστική απόφαση δημοσιεύσεως της διαθήκης που εγκρίνει και τη εγκυρότητα της. Ο δωρητής ευθύνεται για ελαττώματα του αντικειμένου της δωρεάς μόνο για δόλο και βαρεία αμέλεια. Η δωρεά μπορεί να ανακληθεί από τον δωρητή, αν ο δωρεοδόχος "φάνηκε με βαρύ του παράπτωμα αχάριστος απέναντι στο δωρητή ή στο σύζυγο ή

σε στενό συγγενή του και ιδίως αν αθέτησε την υποχρέωσή του να διατρέφει το δωρητή" εντός έτους από την εκδήλωση της αχαριστίας.

8.0 ΚΑΤΑΚΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΑ

Η ΑΝΤΙΠΑΡΟΧΗ

Πολιτικοί άνδρες εκτραφέντες στη Ελληνική ύπαιθρο μηδέποτε ασκήσαντες οιοδήποτε επάγγελμα- πλην της πολιτικής- και έχοντες ελάχιστες νομικές γνώσεις το τελευταίο ήμισυ του εικοστού αιώνα προκειμένου να λύσουν το στεγαστικό πρόβλημα των κατοίκων μεγάλων πόλεων και για να περιορίσουν την ανεξέλεγκτη επέκτασή τους ανέσυραν εκ του τάφου τον νόμο του Σουλτάνου (τα χαζαέτια) που παραχωρούσε στους Έλληνας κολίγους γη για καλλιέργεια και λέγεται « περί οριζοντίου ιδιοκτησίας» που αργότερα κουράστηκε και έγινε και κάθετη.

Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας είναι η πράξη με την οποία ο κύριος ενός ακινήτου το διαιρεί και δημιουργεί περισσότερες αυτοτελείς και ανεξάρτητες ιδιοκτησίες κάθε μία εκ των οποίων έχει ένα ορισμένο ποσοστό συγκυριότητας στο οικόπεδο και στα κοινά μέρη της οικοδομής (θεμέλια, στέγη, αυλές κ.ο.κ.). Η αντιπαροχή ή θεσμός της αντιπαροχής οικοπέδων με διαμερίσματα είναι μέθοδος δόμησης που διαιρεί και δημιουργεί περισσότερες αυτοτελείς και ανεξάρτητες ιδιοκτησίες που μεταβιβάζονται σε τρίτους με χρηματικό αντάλλαγμα ή με την μεταβίβαση διαμερισμάτων. Δηλαδή, το συνήθως συμβαίνουν, ο ιδιοκτήτης (οικοπεδούχος) δίνει την γη του στον κατασκευαστή (εργολάβο) που κτίζει μια πολυκατοικία και μοιράζονται τα διαμερίσματα Ο θεσμός αυτός που έγινε ΔΕΣΜΟΣ για τους ανθρώπους της επόμενης γενιάς είναι καταστρεπτικός για τους εξής αδιαφιλονίκητους λόγους.

1.ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΕΜΜΕΣΩΣ ΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΓΓΥΟΥ ΙΔΙΚΤΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

Θα αναφέρω το ποιο απλό παράδειγμα που πολλές φορές λαμβάνει τεράστιες διαστάσεις με ανυπολόγιστες συνέπιες. Λαμβάνουμε ένα οικόπεδο το οποίο έχει ένα κύριο που δίνει το ακίνητο στον εργολάβο να αναγείρει μια πολυώροφη οικοδομή και θα μοιραστούν τα διαμερίσματα. Η παροχή (μεταβίβαση της κυριότητας) προς τον εργολάβο έχει την έννοια να καλύψει τις δαπάνες του για την κατασκευή της οικοδομής. Δηλαδή το οικόπεδο του ενός κυρίου από την στιγμή της υπογραφής αποκτά δύο δικαιούχους τον τέως απόλυτο κύριο και τον εργολάβο. Αν η πολυώροφη οικοδομή είναι μικρή των

δέκα διαμερισμάτων εντός της πρώτης γενιάς των 25 ετών θα υποστεί μεταβολές στο ιδιοκτησιακό καθεστώς και ο ένας ιδιοκτήτης θα γίνουν πολλοί, θα υπεισέλθουν μεταβιβάσεις διαμερισμάτων, θάνατοι, κληρονομίες, προίκες, δωρεές, γονικές παροχές και το ένα οικοπέδο θα κηδεμονεύεται από πολλούς ίσως από 20ή και 30 δικαιούχους. Την επόμενη γενιά δηλαδή μετά από 50 έτη με τον φυσικό νόμο της συνεχούς διαδοχής οι δικαιούχοι θα έχουν τουλάχιστον υπερδιπλασιασθεί και τέλος μετά την έλευση της τρίτης γενιάς οι δικαιούχοι θα έχουν πολλαπλασιασθεί με γεωμετρική πρόοδο και έκαστος δικαιούχος θα έχει ποσοστό ιδιοκτησίας λιγότερο του 5% ακατάλληλο ακόμη και για τον τάφο του. Το πρόβλημα αυτό λαμβάνει τεράστιες και απρόβλεπτες διαστάσεις αν λάβουμε υπόψη μας δύο τινά, πρώτον οι μεγάλες πολυώροφες οικοδομές θα έχουν πολύ περισσότερους δικαιούχους που έκαστος θα έχει ποσοστό ιδιοκτησίας ίσως και 0.5% επί του οικοπέδου και δεύτερον μετά την έλευση της τρίτης γενιάς όλα τα υλικά της οικοδομής θα έχουν υποστεί την επίδραση του φυσικού νόμου της φθοράς και θα είναι πλέον τα ακίνητα αχρησιμοποίητα (ακατοίκητα).

Συμπέρασμα και όχι ανέκδοτο τα οικόπεδα της Ομόνοιας της πλατείας Συντάγματος και τα κεντρικά των μεγάλων πόλεων θα περιέλθουν στα αζήτητα.

2. Ο ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙΣΜΌΣ.Ο αποθησαυρισμός υπάρχει όταν συσσωρεύονται αντικείμενα άνευ αναλόγου οικονομικής αξίας ή χρήματα από την οικονομική επιβάρυνση αντικειμένου που είναι μικρότερης κατά πολύ της υπολογισμένης πραγματικής αξίας του. Ο αποθησαυρισμός επιφέρει ισχυρό πλήγμα στην οικονομία και ειδικά στον οικονομικό νόμο της προσφοράς και της ζήτησης όταν αλλοιώνει αυθαίρετα τις τιμές των αγαθών με ότι αυτό συνεπάγεται.

Το κράτος (imperium fiscus) με τις αλλεπάλληλες φορολογικές επιβαρύνσεις σε ένα συγκεκριμένο ακίνητο εισπράττει πολλαπλάσια ποσά της αξίας του Οι λογιστές, οι μαθηματικοί και οι στατιστικοί είναι σε θέση να μας δώσουν τους απόλυτους αριθμούς του φαινομένου. Παλαιότερα ελέγετο από τον λαό η τότε σοφή ρήση ότι « η γη και η θάλασσα αρρωσταίνουν αλλά δεν πεθαίνουν » η Σήμερα δυστυχώς αυτή η ρήση αρχίζει να χάνει τη σημασία της διότι

τουλάχιστον η γη αργοπεθαίνει.. Με άλλες λέξεις το κράτος με την δια νόμου καθιέρωση της αντιπαροχής διαπράττει το κατά τον Α, Κ το αδίκημα του «αδικαιολογήτου πλουτισμού » διότι πλουτίζει για αιτία λήξασα ή μη επακολουθήσασα (Α.Κ άρθρο 904)

Επίσης το καθεστώς της αντιπαροχής δημιούργησε στην κοινωνία μία νέα οικονομική τάξη, τους φερόμενους ως εργολάβους, (άσχετοι με τις οικοδομικές εργασίες προερχόμενοι από άλλα επαγγέλματα) εκ των οποίων οι περισσότεροι δεν συνέβαλαν στην κατασκευή της οικοδομής αλλά διαθέτοντες χρηματικά ποσά για την αρχή των οικοδομικών εργασιών έκανα marketing στην ανεύρεση των πλέον καταλλήλων οικοπέδων και δι' αυτού του τρόπου εις βάρος της αξίας της γης και της νοημοσύνης του ιδιοκτήτου κέρδιζαν σημαντικά χρηματικά ποσά.

Συμπέρασμα ο νόμος περί αντιπαροχής όπως εξελίχθηκε είναι εμμέσως πλην σαφώς αντισυνταγματικός (άρθρο 4 παρ.5) και αντίθετος στον Αστικό και ενδεχομένως στον ποινικό νόμο.

3.ΔΙΚΟΜΑΝΙΑ. Η δικομανία είναι το ανθρώπινο συναίσθημα που ο κάθε ένας πιστεύει ότι βρίσκεται « εν δικαίω » και ο αντίπαλός του « εν αδίκω » .Διένεξη είναι η συμπλοκή μεταξύ ανθρώπων εχόντων αντίθετα οικονομικά συμφέροντα. Γειτνίαση είναι η διαβίωση πολλών ανθρώπων στο ίδιο χώρο και τόπο. Μορφές γειτνίασεως έχουμε στις γειτονιές, σε όλα τα είδη συνοίκησης και ιδιαίτερα υποχρεωτική γειτνίαση σε πολυκατοικίες. .Είναι κοινό μυστικό ότι σε όλες της γειτνιάσεις υπάρχουν συχνά διενέξεις για διάφορες αιτίες πολύ δε περισσότερο στις πολυκατοικίες που οι αιτίες είναι πάμπολλες. Ενδεικτικά αναφέρω τις δαπάνες κοινοχρήστων, τις δαπάνες θέρμανσης και στο χρόνο λειτουργία του, στις αναγκαίες επισκευών, άδειασμα βόθρου, ωράριο θυρωρού, θορύβους μικρών παιδιών, παραμονής οικόσιτων ζώων, και άλλα πολλά. Οι Έλληνες φύσει δικομανείς σε κάθε περίπτωση οδεύουν προς τα δικαστήρια για τη λύση της διαφοράς τους σε σημείο που τα πινάκια των δικασίμων ημερών είναι πλήρη με τις διαφορές των ενοίκων των πολυκατοικιών. Δεν θα ήταν αστεϊσμός αν προβλέπαμε ότι παραμένοντος του νόμου θα ιδρυθούν σαν τα στρατοδικεία, ειρηνοδικεία και άλλα και τα πολυκατοικιοδικεία που θα δικάζουν τις διενέξεις των ενοίκων. Συνεπώς η πολιτεία οφείλει να καταργήσει την

αντιπαροχή γης διότι υποχρεούται κ.λ.π να εμπεδώσει την ειρήνη και την δικαιοσύνη (Αρθ' 2 παραγ.2)

Συμπέρασμα η καθιέρωση της αντιπαροχής δεν εξασφαλίζει την ειρήνη και την δικαιοσύνη στους Έλληνες πολίτες.

4.ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΟΝ. Αναφορικά με την προστασία του περιβάλλοντος του ανθρώπου έχουν λεχθεί και έχουν γραφεί άπειρες απόψεις από τους ειδικούς επιστήμονες που συμφωνούν ή διαφωνούν μεταξύ τους. Δεν πρόκειται να ασχοληθώ με τις επιστημονικές απόψεις ενός εκάστου αλλά θα περιορισθώ μόνο δειγματοληπτικά με τους τίτλους των θεμάτων όπως είναι το κυκλοφοριακό και οι στοιχειώδεις οικιακές υποδομές . Πρώτον για το κυκλοφοριακό θα έπρεπε η αίτηση ανέγερσης οικοδομής να συνοδεύεται με μελέτη ή υπόδειξη σταθμεύσεως του οχήματος η των οχημάτων αναλόγως με τον αριθμό των ιδιοκτητών της οικοδομής. Σήμερα έχουν αναγερθεί χιλιάδες πολυώροφες οικοδομές στις οποίες οι ιδιοκτήτες των διαμερισμάτων έχουν δύο και τρία οχήματα και δεν υπάρχει χώρος στάθμευσής πουθενά,και οι λίγοι υπάρχοντες είναι εξόχως δαπανηροί. Και η αστεία πλευρά του θέματος είναι ότι όλοι οι κάτοχοι των οχημάτων πληρώνουν ετήσιο χράτσι που ονομάζεται τέλος κυκλοφοράς, αλλά μη υπάρχουσας κυκλοφορίας θα έπρεπε να αλλάξει όνομα και να λέγεται το τέλος του χάους. Δεύτερο οι οικιστικές υποδομές έχουν κατασκευασθεί δια την εξυπηρέτηση ορισμένου αριθμού καταναλωτών όταν όμως η δόμηση αυξάνεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα τότε οι υποδομές είναι ανεπαρκείς δια την εξυπηρέτηση όλων των οικοδομών Η δαπάνη αυτή που έγινε μεταγενέστερα τελικά απέβη αχρησιμοποίητη διότι οι πολυκατοικίες σταδιακά εγκαταλείπονται και οι παροχές είναι πλέον μειωμένης χρησιμότητας. Βέβαια δεν γίνεται λόγος για πλατείες και υπαιθρίους χώρους αναψυχής των πολιτών διότι με το καθεστώς της δόμησης με αντιπαροχή καλύφθηκαν τα πάντα με τσιμέντο.

Συμπέρασμα η οργανωμένη πολιτεία κάνει το δυνατό προκειμένου να καταστρέψει, το από το Σύνταγμα προστατευόμενο φυσικό περιβάλλον των πολιτών.

5. ΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΑ ΑΚΙΝΗΤΑ. Όλες οι Ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις λαμβάνουν μέριμνα για την προστασία των πόλεων παρελθόντων ετών για την συντήρηση και διατήρηση των παλαιών κτισμάτων. Ο λόγος της

προστασίας είναι ότι διαφυλάττουν την εξέλιξη της αρχιτεκτονικής, θεωρούν την ύπαρξή τους απόδειξη του πολιτισμού και αποτελούν ένα από τα αξιοθέατα της πόλης η οποία έχει οικοδομηθεί μακράν των παλαιών κτισμάτων. Στην Ελλάδα μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ακολουθήθηκε αντίθετη πολιτική εκείνης στην Ευρώπη δηλαδή κατεδαφίστηκαν σχεδόν όλα τα παλαιά κτίρια που τα περισσότερα, ιδία στο κέντρο, είχαν μεγάλη αρχιτεκτονική αξία και την θέση τους κατέλαβαν κακόγουστα τσιμεντένια κουτιά οι λεγόμενες πολυκατοικίες. Με αυτή την μέθοδο άλλαξε άρδην η χρηματιστική και η εμπορική αξία των ακινήτων και το ποσοστό 100/100 μεταβλήθηκε σε ποσοστό 0,5/100 δηλαδή ανάλογα με τον αριθμό των διαμερισμάτων. Παλαιότερα στην Ελλάδα είχαμε σαν μέτρο αξίας την χρυσή λίρα μετά τον τελευταίο πόλεμο σαν μέτρο αξίας έγινε το διαμέρισμα. Στο σημείο αυτό βλέπουμε και την απάτη των εκάστοτε πολιτικών κυβερνήσεων που με τις πολεοδομικές διατάξεις αυξομειώνουν των δομήσεων, πλουτίζουν επιλεκτικά ορισμένους και πτωχεύουν άλλους

Τούτων ούτως εχόντων, μερικοί πολιτικοί αντιλήφθησαν έστω και αργά τα λάθη του παρελθόντος και προσπάθησαν να περιορίσουν την καταστροφή με την εφαρμογή ενός νόμου << περί διατηρητέων κτισμάτων >>. Αλλά και με αυτό τον νόμο το καθεστώς μάλλον χειροτέρευσε αντί να βελτιωθεί διότι. Πρώτο επέβαλε βάρη κατ' εξαίρεση σε ορισμένους ιδιοκτήτες της γης ώστε να αδυνατούν να εκμεταλλευτούν τα ακίνητα τους ακόμη και να κατεδαφίσουν. Η επιλεκτική επιβολή βαρών στους πολίτες είναι αντίθετη προς το σύνταγμα (άρθρο 4 παρ,5). Δεύτερο αλλοιώνουν της καλαισθησία και την εμφάνιση των πόλεων όταν μεταξύ νεόδμητων κατασκευών παρατίθεται οικοδομή παρελθόντων ετών που έχει την μορφή ερειπίου διότι ο ιδιοκτήτης συνήθως δεν έχει οικονομικό συμφέρον για την επισκευή του. Τρίτο σήμερα πλέον τα διατηρητέα αποτελούν εστίες μόλυνσεως διότι έχουν μετατραπεί σαν τα καταλύματα των πάσης προελεύσεως μεταναστών.

Συμπέρασμα η προστασία ορισμένων ακινήτων, τα διατηρητέα , δημιουργεί πρόβλημα οικονομικό αλλά και πολεοδομικό.

6.ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ θεωρείται η τάση των επαρχιακών πληθυσμών να συρρέουν στα μεγάλα αστικά κέντρα αναζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης . Η τάση αυτών των ανθρώπων ενισχύθηκε απρόβλεπτα με την καθιέρωση και εφαρμογή του φονικού νόμου της αντιπαροχής διότι δι' αυτού βρήκαν σχετικά φθηνά διαμερίσματα στις μεγάλες πόλεις για να εκπληρώσουν το όνειρο της ζωής τους. Την μεταπολεμική περίοδο βλέπουμε αγρότες της υπαίθρου να εκποιούν τα κτήματα τους έναντι πινακίου φακής προκειμένου να αποκτήσουν ένα διαμερισμάκι ή έστω ένα θυρωρείο στην πολυκατοικία της μεγαλούπολης και εξ' αυτού ερημώθηκε η **υπαίθριος** χώρα και έφερε ζημιά ουχί μόνο στους ιδίους αλλά και στην εθνική οικονομία.

Συμπέρασμα το φτηνό διαμέρισμα της με αντιπαροχή πολυκατοικίας συμβάλει σημαντικά στη αύξηση της αστυφιλίας.

7. ΜΕΣΙΤΕΙΑ. Η γνήσια σύμβαση παροχής-αντιπαροχής είναι εκείνη που ο κύριος της γης μεταβιβάζει στον εργολάβο της οικοδομής ποσοστό επί του οικοπέδου του έναντι αμοιβής που προσδιορίζεται από την δαπάνη κατασκευής ολοκλήρου της οικοδομής συν την αξία των διαμερισμάτων της αντιπαροχής. Δηλαδή υποθετικά επί οικοπέδου αξίας 100 και με ποσοστό αντιπαροχής 50/100 σημαίνει ότι η αξία του 50/100 της Γής συμποσούνται στην δαπάνη κατασκευής ολοκλήρου της οικοδομής συν την αξία των διαμερισμάτων της αντιπαροχής. Η εν λόγω συμφωνία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πώληση ποσοστού της συγκεκριμένης ιδιοκτησίας αλλά το εργολαβικό μεταξύ του ιδιοκτήτη και του εργολάβου στερείται ουσιωδών στοιχείων της πώλησεως για δύο λόγους. Πρώτο διότι δε μεταγράφεται στο υποθηκοφυλακείο ως πώληση με την ταυτόχρονη καταβολή του αναλογούντος φόρου μεταβιβάσεως και δεύτερον διότι δεν υπάρχει στην συμφωνία ορισμένες ή προσδιοριστές τιμές κατασκευής. Τα διαμερίσματα δεν έχουν χρηματιστηριακή τιμή και οι δαπάνες κατασκευής είναι αφηρημένες εξαρτώμενες από πολλούς παράγοντες.

Είναι συνεπώς βέβαιο ότι το εργολαβικό δεν είναι εμπράγματος σύμβαση αλλά ενοχική δέσμευση του ιδιοκτήτου προς τον εργολάβο .Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν σύμβαση μεσιτείας ή σαν ανάθεση εντολής. Αναφορικά με την έννοια της μεσιτείας δεν υπάρχει,

διότι σύμφωνα με τον νόμο και τις δικαστικές αποφάσεις του ανωτάτου δικαστηρίου θα πρέπει ο εργολάβος να έχει ειδική άδεια μεσίτου από το κράτος άλλως θεωρείται « αεριτζής ». Δεύτερον η σύμβαση μεσιτεία προϋποθέτει συμφωνία για το ύψος της αμοιβής του μεσίτη, όταν η αμοιβή δεν ορίζεται, όσο και υψηλή και εάν είναι και προσδιορίζεται αφηρημένα ή από την βούληση του ενός τότε για πολλούς λόγους η συμφωνία ή το εργολαβικό είναι άκυρο. Αναφορικά με την έννοια της εντολής στο εργολαβικό, νομικά είναι ανύπαρκτος διότι σύμφωνα με τον Α.Κ ο εντολοδόχος υποχρεούται σε εκτέλεση της εντολής χωρίς αμοιβή και εντολέας δικαιούται οποτεδήποτε και αζημίως να την καταγγείλει. Το θέμα της αντιπαροχής μου θυμίζει ένα γεγονός. Επί συναπτά 20 χρόνια κατά το παρελθόν πωλούντο θυρωρεία πολυκατοικιών και η εργασιακή θέση του θυρωρού για ορισμένο χρόνο οπότε βρέθηκε ένας ανήσυχος δικηγόρος, εκ Πειραιώς ορμώμενος, που ακύρωσε την οδυνηρή συμφωνία και έκτοτε τα θυρωρεία είναι extra comersium. Ελπίζω κάποτε να βρεθεί και άλλος ανήσυχος για να ασχοληθεί και με την αντιπαροχή.

Συνεπώς η αντιπαροχή και η καθιέρωση των διατηρητέων ακινήτων οφείλεται στο αδηφάγο οικονομικό συμφέρον των ανθρώπων που προσπαθούν να βρουν τρόπους πλουτισμού με παράνομες νομικές κατασκευές.

Η ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΑΠΟΨΗ

Οι υποστηρικτές του καθεστώτος της αντιπαροχής, που είναι πάρα πολλοί, δεν απαντούν ευθέως στις ανωτέρω διατυπωθείσες θέσεις αλλά επικαλούνται κοινωνικούς λόγους και προτάσσουν δύο επιχειρήματα πρώτο ότι λύεται με την πολυκατοικία το στεγαστικό πρόβλημα της εποχής και δεύτερον αν δεν υπήρχε το καθεστώς της αντιπαροχής θα δημιουργούντο σε έκταση τεράστιες πόλεις.

Η ΑΠΑΝΤΗΣ

Στεγαστικό πρόβλημα δεν υπάρχει όταν η πέριξ των πόλεων γη είναι φθηνή. Η δημιουργία των μεγάλων πόλεων είναι το φαινόμενο της σύγχρονης εποχής και λύεται όχι με την πολυκατοικία αλλά με την καλή συγκοινωνία.

Ο μακαρίτης Τρίτσης είχε πει « η Αθήνα κάποτε **θα ξεράσει** όλους εκείνους που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στην πόλη χωρίς πρόγραμμα » και είχε δίκιο.

9.Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ

Όσον αφορά τα ένστικτα, αρχικά επικρατούσε η άποψη της κυριαρχίας των ενστίκτων στη συμπεριφορά του ανθρώπου. Πιο συγκεκριμένα, ο Άγγλος φιλόσοφος Τόμας Χομπς χαρακτήρισε τον άνθρωπο ως «*hominii lupus*» («*homo hominii lupus est*» = «ο άνθρωπος για τον άνθρωπο λύκος είναι»), πιστεύοντας δηλαδή ότι είναι από τη φύση του ένα σκληρό και κακό ζώο, χωρίς συμπόνια για τον συνάνθρωπό του. Αντιθέτως, ο Γάλλος φιλόσοφος Ζαν Ζακ Ρουσσώ θεώρησε ότι ο άνθρωπος είναι από τη φύση του αγνός και καλός. Ο Φρόιντ, επηρεασμένος από το έργο του Δαρβίνου, υιοθέτησε μεταξύ άλλων και την ιδέα της συνέχειας μεταξύ των ζώων και των ανθρώπων. Ο άνθρωπος, όπως και τα ζώα, δρα με βάση τα ένστικτα. Στον άνθρωπο τα ένστικτα περιέχονται στο «αυτό» (*id*), το μέρος της προσωπικότητας το οποίο αφορά στις ασυνείδητες λειτουργίες του ανθρώπου.

Άρα η κινητήρια δύναμη στον άνθρωπο είναι οι ορμές, που τον ωθούν να ικανοποιήσει τις βιολογικές του ανάγκες, δηλαδή τα ένστικτα του ανθρώπου που δρουν ασυνείδητα. Ακόμη ο Φρόιντ εισήγαγε την έννοια της «ψυχικής ενέργειας», μιας μόνιμης πηγής ενέργειας που υπάρχει στον άνθρωπο και στην οποία βασίζεται η θεωρία των ενστίκτων. Ο Φρόιντ τελικά υποθέτει την ύπαρξη δύο ενστίκτων στον άνθρωπο, του «έρωτα» και του «θανάτου». Τα ένστικτα αυτά, εφαρμοζόμενα από την ψυχική ενέργεια που αποτελεί μία μόνιμη πηγή δύναμης, είναι αναγκαίο να εκτονωθούν. Την διαδικασία της εκτόνωσης ονόμασε «κάθαρση». Αφορά στο φαινόμενο της ψυχικής και σωματικής εξαντλήσεως που παρουσιάζεται όταν το άτομο εκφράζει τις απαγορευμένες και καταπιεσμένες ορμές του. Μία αρχή της ψυχαναλυτικής θεραπείας είναι ότι η κάθαρση φέρνει μόνο προσωρινή ανακούφιση (επειδή οι ορμές δεν έχουν βρει ικανοποιητικό μηχανισμό άμυνας). Άρα ένας στόχος της ψυχαναλυτικής θεραπείας να βοηθήσει το άτομο να βρει πιο ρεαλιστικούς στόχους για να εκφράσει τα ένστικτά του.

Βάσει του συγκεκριμένου ορισμού διαμορφώνεται η θεωρία των ενστίκτων, που τονίζει το βιολογικά καθορισμένο θεμέλιο της συμπεριφοράς ενός οργανισμού απέναντι σε συγκεκριμένα στοιχεία του περιβάλλοντός του. Η θεωρία των ενστίκτων στην ψυχανάλυση ασχολείται με την κατάργηση ή τροποποίηση ερεθισμάτων που διεγείρουν συγκεκριμένα παρορμήσεις, ενώ στην ηθολογία αναφέρεται σε άκαμπτα στερεότυπα σχήματα συμπεριφοράς και τις συνεπακόλουθες ενέργειες, χαρακτηριστικές πολλών βιολογικών ειδών

Η θεωρία του Δαρβίνου, με βάση την οποία εξήγαγε αργότερα ο Σίγκμουντ Φρόιντ τη θεωρία των ενστίκτων, βασίζεται στην αρχή της φυσικής υπεροχής. Δηλαδή οι αλλαγές του περιβάλλοντος προκαλούν στο ζώο την ανάγκη καινούριων τρόπων προσαρμογής σε αυτό, ώστε να επιβιώσει. Έτσι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ικανότεροι κυριαρχούν. Τελικά ο Δαρβίνος θεώρησε ότι δεν υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές μεταξύ των ζώων και των ανθρώπων. Σύμφωνα με αυτόν, ο άνθρωπος εξελίσσεται στο ανώτατο όριο της ζωικής κυριαρχίας, χρησιμοποιεί όμως τις ίδιες μορφές προσαρμογής στις απαιτήσεις του περιβάλλοντος όπως και τα ζώα.

Άρα η κινητήρια δύναμη στον άνθρωπο είναι οι ορμές, που τον ωθούν να ικανοποιήσει τις βιολογικές του ανάγκες, δηλαδή τα ένστικτα του ανθρώπου που δρουν ασυνείδητα. Ακόμη ο Φρόιντ εισήγαγε την έννοια της «ψυχικής ενέργειας», μιας μόνιμης πηγής ενέργειας που υπάρχει στον άνθρωπο και στην οποία βασίζεται η θεωρία των ενστίκτων.

Ο Φρόντ τελικά υποθέτει την ύπαρξη δύο ενστίκτων στον άνθρωπο, του «έρωτα» και του «θανάτου». Τα ένστικτα αυτά, εφαρμοζόμενα από την ψυχική ενέργεια που αποτελεί μία μόνιμη πηγή δύναμης, είναι αναγκαίο να εκτονωθούν. Την διαδικασία της εκτόνωσης ονόμασε «κάθαρση». Αφορά στο φαινόμενο της ψυχικής και σωματικής εξαντλήσεως που παρουσιάζεται όταν το άτομο εκφράζει τις απαγορευμένες και καταπιεσμένες ορμές του. Μία αρχή της ψυχαναλυτικής θεραπείας είναι ότι η κάθαρση φέρνει μόνο προσωρινή ανακούφιση (επειδή οι ορμές δεν έχουν βρει ικανοποιητικό μηχανισμό άμυνας). Άρα ένας στόχος της ψυχαναλυτικής θεραπείας να βοηθήσει το άτομο να βρει πιο ρεαλιστικούς στόχους για να εκφράσει τα ένστικτά του.

Το ένστικτο είναι η εγγενής τάση ή ορμή ενός ζωντανού οργανισμού προς την κατεύθυνση συγκεκριμένων συμπεριφορών ή αντιδράσεων, υπό συνθήκες. Αυτή η τάση προϋπήρχε μνήμης που προκύπτει από τη μάθηση, και παραμένει αναλλοίωτο χαρακτηριστικό ενός βιολογικού είδους μνήμης που προκύπτει από τη μάθηση, και παραμένει αναλλοίωτο χαρακτηριστικό ενός βιολογικού είδους μνήμης που προκύπτει από τη μάθηση, και παραμένει αναλλοίωτο χαρακτηριστικό ενός βιολογικού είδους Βάσει του συγκεκριμένου ορισμού διαμορφώνεται η θεωρία των ενστίκτων, που τονίζει το βιολογικά καθορισμένο θεμέλιο της συμπεριφοράς ενός οργανισμού απέναντι σε συγκεκριμένα στοιχεία του περιβάλλοντός του. Η θεωρία των ενστίκτων στην ψυχανάλυση ασχολείται με την κατάργηση ή τροποποίηση ερεθισμάτων που διεγείρουν συγκεκριμένα παρορμήσεις, ενώ στην ηθολογία αναφέρεται σε άκαμπτα στερεότυπα σχήματα συμπεριφοράς και τις συνεπακόλουθες ενέργειες, χαρακτηριστικές πολλών βιολογικών ειδών

Δεν είναι λίγες οι φορές που κάτι περίεργο συμβαίνει και κανείς, ούτε και η επιστήμη δεν μπορεί να το εξηγήσει. Ανεξήγητα φαινόμενα που έχουν σχέση με τον άνθρωπο είναι αδύνατον να εξηγηθούν. Παρακάτω θα σας αναλύσουμε 3 ανεξήγητα φαινόμενα που ακόμα και σήμερα... ταλαιπωρούν την επιστήμη. Πάντως οι πιο πάνω αναφερόμενοι επιστήμονες και φιλόσοφοι τουλάχιστον επί της ουσίας συμφωνούν ή δεν διαφωνούν ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν βασικά τρία ένστικτα ή παρορμήσεις, **την επιβίωση τους στην ζωή, την διάκριση τους από τους άλλους ανθρώπους και την αναπαραγωγή του είδους.** Και τα τρία αυτά ένστικτα έχουν και εξαιρέσεις αναγκαίες μεν αλλά και απαραίτητες για να επιβεβαιώνεται ο κανόνας.(αυτόχειρες μοναχοί μονήρεις βιολογικά ανίκανοι στους οποίους τα βασικά ένστικτα βρίσκονται εν υπνώσει και που θεωρείται ότι επιβιώνουν σε ανώμαλη ψυχική κατάσταση). Στην συνέχεια και επειδή θεωρώ δεδομένη την διάκριση θα αναφερθώ σε κάθε ένα ξεχωριστά προκειμένου να περιγραφεί η σημερινή τους μορφή.

1)Ένστικτο επιβίωσης.

Η επιβίωση είναι ό ένστικτο που απαντάται σε όλους τους ζώντας οργανισμούς του πλανήτη. Αρχικά το ένστικτο των ζώων γενικά , συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, εκδηλώνεται στη ανεύρεση της τροφής του και στην ανεύρεση του περιβάλλοντος που θα του εξασφάλιζε την προστασία του (σπηλιά). Πολύ αργότερα ο άνθρωπος μόνος από τα άλλα ζώα άρχισε να καλλιεργεί και την γη για δική του χρήση αλλά και για να τα χρησιμοποιεί σαν ανταλλαγή με είδη των άλλων ανθρώπων στις πρώτες υποτυπώδεις αγορές « αντιπραγματισμός ». Στους επόμενους αιώνες οι ανταλλαγές των προϊόντων μεταξύ των ανθρώπων, εν αντιθέσει προς τα άλλα ζώα, άλλαξαν μορφή και σταδιακά στις

αγορές έκανε την εμφάνιση του το **ΧΡΗΜΑ**. Δηλαδή όλα τα είδη που προσφέρονται στην αγορά είχαν κάποια αξία που αποτιμάτο όχι με τα προς ανταλλαγή αγαθά αλλά με την αξία τους πλέον σε χρήμα. Με αυτά τα ιστορικά δεδομένα σιγά-σιγά άρχισε το ένστικτο της επιβίωσης να παραμένει εσαεί αλλά να αλλάζει μορφή δηλαδή ενώ αρχικά σκεπτόταν να βρει μέθοδο να πιάσει το κουνέλι για να φάει στη συνέχεια και βοηθούσης της εξελίξεως σκεπτόταν τον τρόπον βρει χρήματα να αγοράσει το κουνέλι για να το φάει. Και στις δύο περιπτώσεις ο στόχος ήταν το κουνέλι διαφέρει όμως γιατί στην πρώτη χρησιμοποιούσε το δόκανο και διαφόρου εμπνεύσεως παγίδες για να «τσακώσει» το κουνέλι ενώ στη δεύτερη χρησιμοποιεί το χρήμα να αγοράσει το κουνέλι. Δηλαδή με άλλες λέξεις το χρήμα αντικατέστησε το δόκανο και την παγίδα και το ένστικτο της επιβίωσης καλύπτεται μόνο από το χρήμα. Ο σημερινός άνθρωπος στερούμενος χρημάτων πεθαίνει από την πείνα σε αντίθεση με τα άλλα ζώα του πλανήτη. Το γεγονός ότι μερικοί, λίγοι ή πολλοί άνθρωποι διαθέτουν πολλά περισσότερα χρήματα από όσα απαιτούνται για την ικανοποίηση του ενστίκτου της επιβίωσης δηλαδή η λεγομένη «ανθρώπινη απληστία» είναι ένα θέμα που χρήζει μελέτης από τους ειδικούς ερευνητές και ξεφεύγει της παρούσης.

Σε αυτή τη φάση της ζωής που τα αγαθά έγιναν πλέον αριθμοί ο άνθρωπος για να καλύψει το ένστικτο της επιβίωσης του άρχισε να συλλέγει χρήματα με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο, προήγαγε τους τρόπους ανευρέσεως της τροφής του σε σπουδαία οικονομική επιστήμη με πολλούς επί μέρους κλάδους, τμήματα και κεφάλαια (πολιτική οικονομία, θεωρητική, εφαρμοσμένη, αγροτική, των επιχειρήσεων, του εμπορίου, της βιομηχανίας, και άλλα πολλά) μετονόμασε τον πάλαι ποτέ λογιστή σε οικονομολόγο και μάλιστα του απένειμε τον τίτλο του καθηγητού. Το μόνο κεφάλαιο που δεν έθιξε η περισπούδαστη επιστήμη!!! είναι η οικονομία του πτωχού. Δηλαδή η επιστήμη της οικονομίας απευθύνεται στους ικανούς και ερευνά τους τρόπους που αυτοί θα αποκτήσουν τα περισσότερα χρήματα και αδιαφορεί για τους ανίκανους ανθρώπους που αδυνατούν, για διάφορους λόγους, να ακολουθήσουν τις οδηγίες της Η οικονομική επιστήμη είναι κόλουρος διότι ασχολείται με τους μισούς ανθρώπους τους ικανούς και αγνοεί τους αδύνατους, τους άλλους μισούς και μοιάζει με τον χειρουργό που θέλει να επιτύχει η επέμβαση του αλλά δεν προβλέπει ή δεν υπολογίζει τις συνέπειες της αναπηρίας του ασθενούς. Τα λεγόμενα και τα γραφόμενα περί του δικαίου του εργάτη, περί προνοίας των πτωχών, περί λαϊκών και αντιλαϊκών μέτρων, είναι οι συνηθισμένες μπουρδες των πολιτικών που σερβίρονται αφειδώς στους μισούς αδύνατους για να τους εξαπατήσουν και να πάρουν την ψήφο τους για να μπούνε στον κήπο της Εδέμ που τώρα ονομάζεται δημοκρατία.

Μία ίσως και χειρίστη συνέπεια του δόγματος της οικονομίας είναι και οι πόλεμοι. Από τον τρωικό πόλεμο, τις εκστρατείες του Αλεξάνδρου, το «το ήρθα είδα ενοίκησα» του Καίσαρος τους ιερούς πολέμους, τις σταυροφορίες, τις γενοκτονίες των λαών, τους δύο παγκοσμίους πολέμους και πρόσφατα ο πετραιλεοπόλεμος είχαν ασφαλώς μόνο οικονομικά αίτια αν και οι ρομαντικοί ιστορικοί τους έχουν βαπτίσει διαφορετικά με τις καλλιπάρειες λέξεις π.χ για την ωραία Ελένη, για την χριστιανική θρησκεία, για την εθνική ανεξαρτησία των εμπολέμων και άλλα πολλά. Διά ταύτα έμμεση συνέπεια της οικονομίας είναι και ο πόλεμος γιατί δια του πολέμου αφανίζεται μέρος του πληθυσμού του πλανήτη προκειμένου να επιβιώνει καλλίτερα το υπόλοιπο.

2) Ένστικτο διάκρισης

Τα ένστικτο της διακρίσεως απαντάται στο ζώο ζώο και στο ζώο άνθρωπος .Δεν γνωρίζω τις ιδιότητες που πρέπει να έχει ένα ζώο για να διακρίνεται από τα άλλα ζώα αλλά από τις απλές παρατηρήσεις όλων μας βλέπω ότι δεν υπάρχει αγέλη κασικιών χωρίς τον μπροστάρη τράγο ούτε αγέλη προβάτων χωρίς μπροστάρη το κριάρι. Όσα ζώα δεν ακολουθούν το κοπάδι λέγονται αδέσποτα που έχουν στιγμές ελευθερίας αλλά χάνονται αιφνιδίως. Δεν γνωρίζω επίσης το γένος του τράγου και του κριαριού εάν είναι αρσενικό ή θηλυκό και για αυτό θα ρωτήσω ένα επιστήμονα με την νέα ειδικότητα του κτηνοσεξολόγου να λύσει την απορία μου. Ανέκαθεν οι άνθρωποι διακρίνονται μεταξύ τους από την εμφάνιση, την σωματική ρώμη, την ευφυΐα, το χρώμα του δέρματος, και από άλλες ιδιότητες ή λεπτομέρειες που τονίζουν της διαφορές. Σε όλο τον πλανήτη δεν υπάρχουν δύο τελείως όμοιοι άνθρωποι, και ο σωσίας που λέγεται και « φτυστός » του πρωτοτύπου και οι δίδυμοι άνθρωποι διαφέρουν μεταξύ τους αν μη τι άλλο στην ικανότητα και στην ευφυΐα. Πιστεύω ότι είναι φυσικός νόμος οι μεταξύ των ανθρώπων διαφορές και δεν ισχύει η λαϊκή ρήση που αναφέρει για τη ομοιότητα ότι « αυτοί οι δύο είναι από το ίδιο καλούπι» Η διαφορά των ανθρώπων και το ένστικτο της διακρίσεως υπήρχε σε υποτυπώδη μορφή από την πρώτη στιγμή που το ζώο άνθρωπος εμφανίστηκε στον πλανήτη με την μορφή της αγέλης. Προτού δημιουργηθεί η ομάδα το ένστικτο της διακρίσεως βρισκόταν σε λήθαργο « εν υπνώσει » διότι δεν υπάρχει διάκριση εάν προηγουμένως δεν υπάρχει σύγκριση. Από την προϊστορία και την μυθολογία έχουμε την πληροφορία ότι το ανθρώπινο ένστικτο της διακρίσεως λαμβάνει συγκεκριμένη μορφή αμέσως με την δημιουργία της αγέλης «φυλής» που ο φύλαρχος πλέον ικανότερος επικρατούσε των υπολοίπων διεκδικητών.

Ο αγώνας του ανθρώπου για την ικανοποίηση του ενστίκτου της διακρίσεως αρχικά ήταν τραχύς και περιελάμβανε μάχες, φόνους, εξορίες και άλλα δεινά. Στη συνέχεια με την συνδρομή και άλλων κοινωνικών παραγόντων το ένστικτο άρχισε να μεταβάλλει την εξωτερική μορφή του εμφανιζόμενο σαν άμιλλα, σαν ανταγωνισμός ,σαν διαγωνισμός,

κορυφαία δε εκδήλωση ήταν οι αθλητικοί αγώνες και κορωνίδα αυτών οι Ολυμπιακοί που συμμετείχαν πολλοί αθλητές του τότε γνωστού κόσμου. Η πλήρης ικανοποίηση του ενστίκτου της διακρίσεως ήταν η απονομή βραβείου που αποτελείτο από κλάδο ελαιίας. Όμως παρερχομένων των αιώνων όπως θα δούμε πιο κάτω ο κλάδος της ελαιίας απέκτησε και οικονομική αξία.

Συγκεκριμένα όταν το χρήμα, κατ άλλους η οικονομία, μπήκε στην ζωή του ανθρώπου προκειμένου να συνδράμει για την ικανοποίηση του ένστικτο επιβιώσεως, ήταν φυσικό επακόλουθο να διαχωρίσει και τους ανθρώπους ανάλογα με την οικονομική τους κατάσταση και να δημιουργήσει τέσσερις κατηγορίες με παραλλαγές, τους πολύ πλούσιους, τους πλουσίους, τους πτωχούς, και τους πένητες. Και στις τέσσερις κατηγορίες, βοήθους της δήθεν άμιλλας της φιλοδοξίας αλλά και της μισαλλοδοξίας, ο άνθρωπος προσπαθούσε διαρκώς να αλλάξει κατηγορία ή να βελτιώσει την υφισταμένη θέση του. Ο πολύ πλούσιος ήθελε να γίνει ο κραταιός της κοινωνίας, ο πλούσιος να καταλάβει την πρώτη θέση, ο πτωχός να γίνει πλούσιος, και ο πένης να γίνει τουλάχιστον πτωχός. Αλλά το χρήμα δεν απετέλεσε αυτό καθ'εαυτό μόνο το σημείο διακρίσεως των ανθρώπων και συνέβαλε ουσιαστικά στην επίδειξη και των άλλων ικανοτήτων του ανθρώπου για την ικανοποίηση

του ενστίκτου της διακρίσεως. Συγκεκριμένα όλες οι τέχνες, η εφύια, η εμφάνιση ακόμα και ο αθλητισμός δεν συγκρίνονται και δεν διακρίνεται ο άνθρωπος ελλείπει του χρήματος που θα προβάλλει την αξία. Υπάρχουν πληθώρα αθλητών με ικανότητες και πληθώρα καλλιτεχνών με ταλέντο που μένουν στα « αζήτητα » ελλείπει προβολής γιατί δεν έχουν τα οικονομικά μέσα να αθληθούν ούτε και να μορφωθούν ανάλογα. Σήμερα με το χρήμα οι άσχημοι γίνονται ωραίοι, οι ηλίθιοι γίνονται ευφυείς, οι καραγκιόζηδες γίνονται ηθοποιοί και τα ψάρια τραγουδιστές. Όπως ακριβώς ανέφερα τα γεγονότα τα οποία εξάλλου είναι γνωστά και σε όσους παρακολουθούν τον ρυθμό της εξελίξεως του ζώου που ονομάζεται άνθρωπος το χρήμα, ή με άλλες λέξεις η οικονομία, είναι ο παράγων που συνδράμει αποτελεσματικά στην ικανοποίηση του ενστίκτου της επιβίωσης και διαδραματίζει σπουδαίο ρόλο στη ικανοποίηση του ενστίκτου της διακρίσεως του.

3) Το ένστικτο της αναπαραγωγής

Το ένστικτο είναι η εγγενής τάση ή ορμή ενός ζωντανού οργανισμού προς την κατεύθυνση συγκεκριμένων συμπεριφορών ή αντιδράσεων, υπό συνθήκες. Αυτή η τάση όπως προανέφερα πιο πάνω προϋπάρχει της μνήμης που προκύπτει από τη μάθηση, και παραμένει αναλλοίωτο χαρακτηριστικό ενός βιολογικού είδους.

Βάσει του συγκεκριμένου ορισμού διαμορφώνεται η θεωρία των ενστίκτων, που τονίζει το βιολογικά καθορισμένο θεμέλιο της συμπεριφοράς ενός οργανισμού απέναντι σε συγκεκριμένα στοιχεία του περιβάλλοντός του. Η θεωρία των ενστίκτων στην ψυχανάλυση ασχολείται με την κατάργηση ή τροποποίηση ερεθισμάτων που διεγείρουν συγκεκριμένες παρορμήσεις, ενώ στην ηθικολογία αναφέρεται σε άκαμπτα στερεότυπα σχήματα συμπεριφοράς και τις συνεπακόλουθες ενέργειες, χαρακτηριστικές πολλών βιολογικών ειδών. Η προσπάθεια αυτή συνετέλεσε ώστε το ένστικτο, παρερχομένων των αιώνων, να λαμβάνει διάφορες μορφές εκδηλώσεως. Δηλαδή με άλλες λέξεις επέβαλε στον άνθρωπο και πιθανόν στα ζώα το δικαίωμα της επιλογής του άλλου που σημαίνει ότι η επιλογή είναι μυστηριώδης και τα κίνητρα με τα οποία αναζητούμε ή επιλεγούμε τον σύντροφο μας είναι ποίκιλα και πολύπλοκα, ασυνείδητα, συνειδητά, κοινωνικό-οικονομικά, πολιτιστικά, μορφωτικά, επαγγελματικά, σεξουαλικά κ.α η ανάλυση των οποίων φεύγει του παρόντος.

Αναφορικά με τα οικονομικά, μορφωτικά, επαγγελματικά και σεξουαλικά κίνητρα της επιλογής παρατηρούμε ότι μεταξύ τους είναι ένα κοινό σημείο που υπήρχε ανέκαθεν στο γένος των ανθρώπων και που επί των ημερών μας έλαβε τεράστιες διαστάσεις και αυτό είναι το χρήμα. Δηλαδή και για τα δύο φύλα η επιλογή εδράζεται στη ποσότητα του χρήματος διότι η κοινωνική θέση η μόρφωση η εμφάνιση και τα άλλα προσόντα εξαρτώνται από την οικονομική κατάσταση του επιλεγέντος ή του επιλεγομένου, ο ηλίθιος γίνεται έξυπνος και ο άσχημος ωραίος παραμύθια έχουν ήρωες τα βασιλόπουλα και όχι τα φτωχόπαιδα. Οι Γάλλοι σε κάθε περίπτωση αναφέρουν την ρήση « *cherchez la femme* » δηλαδή αναζητήσατε την γυναίκα. Εγώ την αλλάζω γράφοντας το « *cherchez le finan* » Δηλαδή αναζητήσατε το χρήμα ή τα οικονομικά συμφέροντα. Ο δεσμός είναι μυστηριώδης και τα κίνητρα με τα οποία αναζητούμε ή επιλεγούμε τον σύντροφο είναι ποίκιλα και πολύπλοκα, ασυνείδητα, συνειδητά, κοινωνικό-οικονομικά, πολιτιστικά, μορφωτικά, επαγγελματικά, σεξουαλικά κ.α

Όταν ελλείπει αυτό το ένστικτο εξαφανίζεται το ζώο από τον πλανήτη. Υπάρχουν παρά πολλά ζώα που με την διαδρομή των αιώνων εξαφανίσθηκαν, αλλά τούτο δεν οφείλεται στη αποδυνάμωση του ενστίκτου αναπαραγωγής διότι οι φυσικοί νόμοι είναι αναλλοίωτοι. Η εξαφάνιση των ζώων αδιακρίτως της ηλικίας τους οφείλεται στην αδυναμία ικανοποίησης του ενστίκτου της επιβίωσης. Δηλαδή, για άγνωστους σε μένα λόγους, σταδιακά εξέλειπε η τροφή και το κατάλληλο περιβάλλον στη γη ώστε να μη επιτρέπει σε ορισμένα ζώα την επιβίωση τους.

Εξ όσων αναφέραμε, επιβεβαιώνεται η συνδρομή αλλά και η παρουσία της οικονομίας ή του χρήματος στην ενάσκηση των ανθρώπων βασικών ενστίκτων. Η δυνατότης και η πύοτης της επιβίωση του ανθρώπου εξαρτάται από τα διαθέσιμα οικονομικά μέσα. Το ένστικτο της κοινωνικής διακρίσεως του ανθρώπου ικανοποιείται περισσότερο, εκτός των άλλων λόγων, όταν συγκριτικά διαθέτει τα ανάλογα οικονομικά μέσα. Τέλος, όπως ανέφερα και εξήγησα προηγουμένως, το ένστικτο της αναπαραγωγής εξαρτάται σε μεγάλο ποσοστό από την οικονομική κατάσταση των συνευρισκομένων. Προσωπικά πιστεύω ότι η οικονομία, εάν δεν είναι το τέταρτο βασικό ένστικτο, τουλάχιστο είναι εκείνο που επιδρά ουσιαστικά στα τρία βασικά ένστικτα.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ένας ορισμός του συναισθήματος: «Ως συναίσθημα ορίζεται οτιδήποτε νιώθει ένα άτομο, όταν αξιολογεί ένα γεγονός με συγκεκριμένο τρόπο και συνήθως οδηγεί σε αλλαγές στον ανθρώπινο οργανισμό ή την συμπεριφορά. Έτσι, όλα τα συναισθήματα είναι ουσιαστικά προτροπές για δράση. Άρα τα συναισθήματα οδηγούν σε πράξεις τις οποίες μπορούμε να αντιληφθούμε. Το συναίσθημα είναι μια σύνθετη υποκειμενική συνειδητή εμπειρία: ο συνδυασμός νοητικών καταστάσεων, ψυχοσωματικών εκφράσεων και βιολογικών αντιδράσεων του σώματος. Είναι αυτό που ένας άνθρωπος «αισθάνεται», όχι ως απλή αίσθηση αλλά ως κάτι βαθύ, εσωτερικό, που επιδρά στο σώμα (πχ καρδιακός ρυθμός) και την «ψυχή» του και σχεδόν πάντα εκφράζεται (στο πρόσωπο, στη φωνή, στη στάση του σώματος) και είναι παρατηρήσιμο από τους άλλους.

Το συναίσθημα συναντάται σε όλα τα θηλαστικά, όχι μόνο στον άνθρωπο. Είναι αποτέλεσμα περίπλοκων ορμονικών επιδράσεων και του ασυνείδητου νου. Τα συναισθήματα είναι πολύ δύσκολο να ελέγχονται, με συνειδητή προσπάθεια. Προκαλούν την αλλαγή συμπεριφοράς στα θηλαστικά ανάλογα με την κατάσταση στην οποία αυτά βρίσκονται. Στον άνθρωπο Ανθρώπινα συναισθήματα είναι: η αγάπη, η στοργή, η ευτυχία, η λαγνεία, ο έρωτας, το πάθος, ο ζήλος, το δέος, ο θαυμασμός, η περηφάνια, η έκσταση, η έξαψη, η χαρά, η συμπόνια, το έλεος, η γαλήνη, η ευχαρίστηση, η ικανοποίηση, η πληρότητα, η αρμονία, η αυτοπεποίθηση, η εμπιστοσύνη, η ανακούφιση, η απορία, η

συγκίνηση, η αμηχανία, η αδιαφορία, το άγχος, η ανυπομονησία, η έκπληξη, ο φόβος, ο τρόμος, η φρίκη, ο θυμός, η ντροπή, η συστολή, η ενοχή, οι τύψεις, η απόρριψη, η δυστυχία, η απελπισία, το πένθος, η λύπη, η θλίψη, η μοναξιά, η εχθρότητα, η έχθρα, το μίσος, ο φθόνος, η δυσπιστία, η απογοήτευση, η περιφρόνηση, η αηδία, η ανηδονία, η ανία, η αγωνία, η ζήλεια, κ.ά. συναισθήματα πολλές φορές γίνονται αιτία να μη μπορεί να ζει κανείς με λογικά αποδεκτό τρόπο. Πηγή όλων των συναισθημάτων είναι τα ανθρώπινα ένστικτα για την ικανοποίηση των οποίων δημιουργούνται κατά περίπτωση τα αισθήματα, δεν υπάρχει αίσθημα που να μην έχει ορμητήριο το ένστικτο και αν δημιουργηθεί τούτο οφείλεται στην δυσλειτουργία του εγκεφάλου που σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι παρανοϊκός. Στη συνέχεια θα αναφερθώ εξ όλων σε δύο συναισθήματα τα οποία είναι και το αντικείμενο της παρούσης μελέτης μου.

4. Το λανθασμένο αίσθημα της υπεροχής

Είναι συνηθισμένο φαινόμενο στους τελευταίους τρεις αιώνες να υπάρχουν άνθρωποι στην κοινωνία με ψεύτικη ταυτότητα και να δηλώνουν την υπεροχή τους έναντι των άλλων συνανθρώπων τους για τις πνευματικές, οικονομικές, σωματικές δυνατότητες ή ικανότητες που διαθέτουν. Αυτοί οι άνθρωποι αποκαλούνται διεθνώς σνομπ και η ονομασία τους προέρχεται από το Λατινικό λεξικό από τα αρχικά γράμματα των λέξεων sine nobilitatis που σημαίνει « άνευ τίτλου Ευγενίας » . Η κατηγορία αυτών των ανθρώπων επεκτείνεται σε μεγάλο μέρος του πλανήτη σε όλες τις προηγμένες κοινωνίες και σε όλες τις δραστηριότητες των ανθρώπων και οι εκδηλώσεις τους είναι ανάλογες του κύκλου προς τον οποίον απευθύνονται. Αρχικά αυτή η συμπεριφορά μοιάζει με την περιφρόνηση του ανθρώπου προς τον άνθρωπο και προσεγγίζει τον ρατσισμό αλλά διαφέρει τούτου γιατί τα αίτια του αισθήματος της περιφρόνησης είναι πολλά και ποικίλα ενώ τα αίτια του αισθήματος του ρατσισμού είναι λίγα και συγκεκριμένα. Αναφορικά με αυτό τον τύπο των ανθρώπων (snob) έχουν γραφεί από διάφορους συγγραφείς πολλά σοβαρά ή σατυρικά σχόλια που επεκτείνουν τον κύκλο των υπόπτων του χαρακτηρισμού. Εγώ απλά θα κάνω μία διαπίστωση των αιτίων που προκαλούν αυτό το συναίσθημα. Προσωπικά πιστεύω ότι το λανθασμένο αίσθημα της υπεροχής του ανθρώπου προέρχεται από το ένα από τα τρία βασικά ένστικτα του ανθρώπου δηλαδή του ενστίκτου της διακρίσεως συνεπικουρούμενο πιθανώς και από τα άλλα δύο. Οφείλετε στην δυσλειτουργία του εγκεφάλου και δημιουργείται από αμέτρητη φιλοδοξία και ματαιοδοξία στον άνθρωπο. Φιλοδοξία , όπως το λέει και η λέξη, υπάρχει όταν ο άνθρωπος τοποθετεί στη ζωή του υψηλούς στόχους προκειμένου να αποκτήσει δόξα και κοινωνική αναγνώριση. Ματαιοδοξία υπάρχει όταν οι ανθρώπινες επιδιώξεις είναι ασήμαντες ή αδύνατες. Σε κάθε περίπτωση και τα δύο συναισθήματα που δημιουργούν την δυσλειτουργία του εγκεφάλου δεν είναι παντελώς επιβλαβή στην ψυχή διότι όπως αναφέρει και η ρήση « Το χρήμα πολλοί μίσησαν την δόξα ουδείς» που σημαίνει ότι είναι ίσως το μόνο συναίσθημα που με λανθασμένη μέθοδο προσπαθεί μάταια να ικανοποιήσει φαινομενικά το ένστικτο της διακρίσεως.

Το αίσθημα του φόβου

Ο φόβος είναι ένα βασικό συναίσθημα του ανθρώπου που προκαλείται από τη συνειδητοποίηση ενός πραγματικού ή πλασματικού κινδύνου ή απειλής. Εάν δεν υπάρχει με την κοινή λογική πραγματικός ή πλασματικός κίνδυνος ή και απειλή τότε το αίσθημα

γεννάται από την δυσλειτουργία του εγκεφάλου και είναι σύμπτωμα παρανοϊκού ανθρώπου. Είναι ένας μηχανισμός προστατευτικού χαρακτήρα, μια φυσιολογική αμυντική αντίδραση του οργανισμού χωρίς να απαιτείται συνειδητή σκέψη. Ο φόβος πρέπει να διακρίνεται από τη σχετική συναισθηματική κατάσταση του άγχους το οποίο εκδηλώνεται ως εσωτερική ένταση και το οποίο συνήθως συμβαίνει χωρίς την ύπαρξη οποιασδήποτε εξωτερικής απειλής, απειλής μάλιστα που γίνεται αντιληπτής ως ανεξέλεγκτης ή αναπόφευκτης. Στην περίπτωση της συναισθηματικής κατάστασης του φόβου έχουμε να

κάνουμε σχεδόν πάντα με μελλοντικά γεγονότα, με καταστάσεις ή συμπεριφορές τις οποίες μπορούμε να διαφύγουμε ή να αποφύγουμε. Ο φόβος θα μπορούσε επίσης να είναι μια στιγμιαία αντίδραση σε κάτι που συμβαίνει στο παρόν Όταν όμως ο φόβος συνεχίζει να υφίσταται, ενώ δεν υπάρχει πραγματικός κίνδυνος και σε καταστάσεις υπερβολικού στρες, τότε μετατρέπεται σε φοβία και γίνεται εμπόδιο στην φυσιολογική αντιμετώπιση της καθημερινότητας του ατόμου. Η φοβία είναι ένας επίμονος και παράλογος φόβος κάποιου συγκεκριμένου αντικειμένου ή κατάστασης, που έχει ως αποτέλεσμα την επιθυμία αποφυγής αυτού αντικειμένου που στην πραγματικότητα δεν αποτελεί σπουδαία πηγή κινδύνου

Ο φόβος προϋποθέτει ένα ή περισσότερα αδικήματα και ένα ή περισσότερους δράστες. Το αδίκημα που πιθανό θα πραγματοποιηθεί έχει προφανώς μία αιτία που μπορεί να είναι οικονομική, εκδίκησης, αντιζηλίας και άλλα πολλά. Η έννομη τάξη και κάθε πολιτεία ενδιαφέρεται και προστατεύει το πολίτη από την άδικη πράξη και δεν ενδιαφέρεται για την προέλευση του δράστη. Δηλαδή το ίδιο αδίκημα διαπράττεται από ένα πτωχό μίας πολιτισμένης κοινωνίας και το ίδιο από ένα πτωχό κοινωνίας ήσσονος πολιτισμού μάλιστα ο πρώτος ενεργεί κατά τέτοιο τρόπο που ο εντοπισμός και η σύλληψη του καθίσταται δυσχερέστερη οπότε η φοβία πρέπει να συγκεντρώνεται περισσότερο σε αυτόν.

Το αίσθημα του μίσους

Το μίσος είναι η έντονη αντιπάθεια, η απέχθεια για κάποιον και η σφοδρή επιθυμία να του κάνεις κακό και προϋποθέτει πραγματική ή εικαζόμενη αιτία που καταλαμβάνει τον άνθρωπο και δημιουργεί το πάθος της ψυχής, το οποίο διαρκεί πολύ και δεν ικανοποιείται ποτέ, αντίθετα τρέφει την κακία και την έχθρα για να βλάψει. Ο άνθρωπος που κατέχεται από μίσος χάνει την αυτοκυριαρχία του, γίνεται ηθικά ανελεύθερος, κάνει αδικίες, πράξεις βίαιες, που βλάπτουν τον ίδιο και το σύνολο.

.Γεννά πολλά κακά, όπως την βία, το έγκλημα, τις αντεκδικήσεις, και οδηγεί σε πράξεις αντικοινωνικές. Είναι πάθος, που φέρνει τη διχόνοια, τη δυστυχία και οδηγεί σε καταστροφή. Για το αίσθημα του ανθρώπινου μίσους έχουν γραφεί πολλά και έχουν γίνει σπουδαίες αναλύσεις για τα αίτια και τα αποτελέσματα του φαινομένου και όλοι καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι το μίσος υπερβαίνει τα όρια της άμυνας ή της πρόβλεψης του ανθρώπου και οφείλεται και αυτό στην δυσλειτουργία του εγκεφάλου και στερείται έστω και της απλής λογικής ώστε ο άνθρωπος που διακατέχεται από μίσος στερείται του καταλογισμού.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Οι πρόσφατες δημοκρατίες δυτικού τύπου - διότι υπάρχουν και δημοκρατίες τρία – λα –λα όπως η δημοκρατία της Β. Κορέας της Κούβας της Ρωσίας επί Στάλιν – προκειμένου να δείξουν την μέριμνά τους για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια επανέφεραν τον τελευταίο αιώνα. την δια νόμου απαγόρευση του ρατσισμού

ΕΝΟΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ << ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ >>

Σύμφωνα με τον ορισμό που δίδουν σχεδόν όλες οι έγκυρες εγκυκλοπαίδειες Ρατσισμός είναι η αντίληψη ότι οι άνθρωποι δεν είναι όλοι ίσοι μεταξύ τους, αλλά ο όρος ρατσισμός στην κυριολεκτική του χρήση σημαίνει **το μίσος** ή **τον φόβο** για άτομα που ανήκουν σε φυλές διαφορετικές από τη δική μας, καθώς και την εχθρική ή και υποτιμητική στάση απέναντί τους, τους συστηματικούς περιορισμούς και τις διακρίσεις εις βάρος τους. Τα παραπάνω συνδέονται με την πεποίθηση ότι οι φυλές από τις οποίες προέρχονται είναι κατώτερες από τη δική μας. Ο όρος ρατσισμός χρησιμοποιείται κατ' επέκταση και για τις ανάλογες αντιλήψεις και συμπεριφορές προς άτομα διαφορετικά από εμάς, όσον αφορά την κοινωνική θέση, την κατάσταση της υγείας. διαχωρίζονται σε ανώτερους και κατώτερους, διακρινόμενοι είτε από το χρώμα την εθνικότητα την θρησκεία. κ.α. Ο ρατσισμός είναι το μοναδικό φαινόμενο που απαντάται στο πλανήτη από το ζώο-άνθρωπο.

Σύμφωνα με τον πιο πάνω ορισμό, που δεν είναι δυνατό να αμφισβητηθεί προερχόμενος από τις έρευνες και μακροχρόνιες μελέτες ειδικών επιστημόνων κοινωνιολόγων θα πρέπει προηγουμένως να εξετασθούν οι έννοιες, του βάρβαρου, της διακρίσεως των ανθρωπίνων φυλών, η κοινωνική θέση των ατόμων, η υγεία, το χρώμα και η θρησκεία . η σχέσεις του ρατσισμού με την μετανάστευση των λαών .Τέλος το μίσος και ο φόβος που δημιουργείται για τα άτομα που ανήκουν σε διαφορετικές φυλές. Μετά την έρευνα θα βγουν και τα συμπεράσματα περί της αξίας ή απαξίας του φαινομένου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Ο όρος Βάρβαροι είναι ονομασία που χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τους Αρχαίους Έλληνες και αργότερα από τους Μεσαιωνικούς Έλληνες ως εθνογραφική ή γεωγραφική ένδειξη, με την οποία, μέχρι τον 5ο π.χ. αιώνα, χαρακτήριζαν όλους εκείνους που δεν ήταν Έλληνες, τους αλλοδαπούς. Καταδεικνύει ένα λαό με έντονο το αίσθημα της διαφορετικότητάς του από τους μη ανήκοντες σε αυτόν.

Η λέξη στην αρχή δεν είχε την σημασία του απολίτιστου και άξεστου- τουναντίον οι Πέρσες ειδικά ήταν πολύ πολιτισμένοι και μορφωμένοι- ανθρώπου αλλά επειδή οι Έλληνες άκουγαν από τους ξένους να μιλάνε μια άγνωστη για αυτούς γλώσσα, τους ονόμασαν βαρβάρους . Από τον 5ο αιώνα και μετά, η λέξη άρχισε να χρησιμοποιείται και με χαρακτήρα μειωτικό έναντι όλων εκείνων που δεν ήταν Έλληνες, αποκτώντας πλέον μία σειρά από σημασίες, και μπορούσε να σημαίνει κατά περίπτωση, τον διανοητικά κατώτερο, τον κτηνώδη, τον άνθρωπο που ρέπει προς την υποταγή. Άλλωστε, ο Ισοκράτης προτρέπει τον Φίλιππο να κυριεύσει τους βαρβάρους του Βορρά, που εκ φύσεως είναι δουλικά γένη,

ενώ ο Αριστοτέλης λέει πως οι Έλληνες είναι πλασμένοι να άρχουν και οι Ασιάτες να άρχονται.

Στη γνωστή έκφραση «πας μη Έλλην βάρβαρος», περικλείεται και η εθνική υπερηφάνεια των Ελλήνων για τα διανοητικά τους επιτεύγματα. Μια υπερηφάνεια που συνήθιζε να υπογραμμίζει και ο Μέγας Αλέξανδρος κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του. Με την αναθηματική επιγραφή «Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων από των βαρβάρων των την Ασία κατοικούντων», έστειλε στην Αθήνα 300 περσικές πανοπλίες παρουσιάζοντας τη νίκη του Γρανικού, ως νίκη του πανελληνίου εναντίον των βαρβάρων.

Η έννοια της λέξης άρχισε να κλονίζεται κατά την Γαλλική Επανάσταση του 1789 όταν η κοινωνική επανάσταση που κατέργησε την απόλυτη μοναρχία στην Γαλλία γκρεμίζοντας το φεουδαρχικό σύστημα και αντικαθιστώντας το με το καπιταλιστικό, και ώθησε σε αναδιοργάνωση την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, αλλά και διετύπωσε σαν κεντρικό σύνθημα το τρίπτυχο, Ελευθερία Ισότητας, Αδελφότης « *Liberte' Egalite' Fraternite'* »

Σήμερα η λέξη βάρβαρος χρησιμοποιείται σαν ύβρις και σαν δηλωτικό κακής συμπεριφοράς των ανθρωπίνων αδιακρίτως φυλών.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΦΥΛΕΣ

Ορισμός: Η λέξη φυλή χρησιμοποιείται εδώ με την έννοια μιας υποδιαίρεσης του ανθρωπίνου γένους η οποία κατέχει σε χαρακτηριστικές αναλογίες ορισμένους συνδυασμούς σωματικών γνωρισμάτων που μπορούν να κληρονομηθούν και που αρκούν για να προσδιορίσουν τη συγκεκριμένη ομάδα ως ξεχωριστό ανθρώπινο τύπο. Πρέπει να σημειωθεί, όμως, πως το γεγονός ότι υπάρχει η δυνατότητα επιγαμίας και αναπαραγωγής μεταξύ των φυλών δείχνει ότι στην πραγματικότητα αυτές αποτελούν ένα «είδος», δηλαδή ανήκουν όλες στην ανθρώπινη οικογένεια. Επομένως, οι διάφορες φυλές είναι απλώς μορφές της συνολικής ποικιλίας που είναι δυνατόν να εμφανιστεί μέσα στο ανθρώπινο γένος.

Αναφορικά με την προέλευση των φυλών έχουν διατυπωθεί πολλές έγκριτες απόψεις σπουδαίων επιστημόνων όπως του Λινναίου που διακρίνει τις φυλές σε Αμερικανική, Ασιατική, και Αφρικανική, του Κυβιέ που διακρίνει τις φυλές σε Καυκασία (λευκή) σε Μογγολική (κίτρινη) και Αιθιοπική (μελανή), των Μπουφό και Χάντερ που διακρίνουν τις φυλές ανάλογα με τις κλιματολογικές συνθήκες επιβίωσης και τέλος του Μάινερ που διακρίνει δύο την λευκή και την μαύρη.

Όλες αυτές οι διακρίσεις των ανθρώπων βασίζονται αποκλειστικά και μόνο στα εξωτερικά γνωρίσματα και ενδεχομένως στο τρόπο της ζωής τους και στη διαμόρφωση του κοινωνικού περιβάλλοντος τους. Κατά τα άλλα όλοι οι άνθρωποι του πλανήτη πλην των ασθενών και αναπήρων βιολογικά τουλάχιστον είναι όμοιοι, δηλαδή όλοι έχουν τη ίδια όραση, ακοή, γεύση, όσφρηση και αφή και τον ίδιο εγκέφαλο με μόνη διαφορά ότι όλοι οι εγκέφαλοι, ανεξαρτήτως φυλών, κατά την λειτουργία τους δεν παράγουν την ίδια ευφυΐα και νοημοσύνη λόγω της διαφορετικής μορφώσεως, του περιβάλλοντος διαβίωσης και για άλλες αιτίες μέχρι σήμερα τελείως άγνωστες. Κατά συνέπεια δεν είναι λογικό να δημιουργείται το μίσος ή ο φόβος μεταξύ των ανθρώπων των διαφόρων φυλών δια τον απλούστατο λόγο της ελλείψεως της αιτίας και του κινδύνου.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Όπως αναφέραμε σε προηγούμενο κεφάλαιο η διάκριση είναι ένα εκ των τριών βασικών ενστίκτων του ανθρώπου. Προϋπόθεση της διακρίσεως του ανθρώπου είναι να υπάρχει όριο συγκρίσεως και ταυτότης των συναγωνιστών. Δηλαδή δεν νοείται η σύγκριση μεταξύ ενός ποδοσφαιριστή και ενός χειρουργού ιατρού ούτε ενός χωλού με ένα αρτιμελή διότι ο καθ' ένας διακρίνεται μεταξύ των ομοίων του σε επίπεδο εθνικό ή και σε παγκόσμιο. Εάν κάποιος χωρίς τα απαιτούμενα προσόντα προσπαθήσει να αλλάξει το επίπεδο του διακρίνεται κοινωνικά όχι σαν ικανός αλλά σαν γελοίος. Παράδειγμα αδιάψευστο η καθιέρωση των παραολυμπιακών αγώνων που συμμετέχουν συναγωνίζονται και διακρίνονται άτομα με την ίδια αναπηρία. Η μόνη σύγκριση και διάκριση που υπάρχει μεταξύ ανόμοιων πραγμάτων είναι το **ΧΡΗΜΑ**. Δηλαδή ποίος είναι πλουσιότερος ο αθλητής ο καλλιτέχνης ή ο πυρηνικός επιστήμων. Στις ανθρωπινές διακρίσεις δεν έχει ουδεμία σχέση η φυλή του διακεκριμένου διότι υπάρχουν άπειροι επιτυχημένοι άνθρωποι στους κλάδους τους αδιακρίτως φυλής ή του χρώματος του δέρματος που έχουν καταλάβει τις υψηλότερες κοινωνικές θέσεις και διακρίσεις. Ενδεικτικά αναφέρω ότι στα μεγαλύτερα νοσοκομεία του πλανήτη που βρίσκονται στην Αμερική και αλλού οι περισσότεροι ιατροί είναι Έλληνες, Ινδοί και άλλοι μετανάστες διαφόρων φυλών. Το ίδιο συμβαίνει σήμερα με επιστήμονες διαφορετικών κλάδων με τους καλλιτέχνες, με τους αθλητές και άλλους διαφόρων φυλών. Συμπέρασμα, από όσα ανέφερα προηγουμένως, είναι ότι δεν υπάρχουν διακρίσεις των ανθρωπίνων φυλών αλλά διακρίσεις προσώπων ανεξαρτήτως φυλής. Δηλαδή ο άνθρωπος από την Υόρκη, το Λονδίνο το Τόκιο και της Ζιμπάμπουε της Αφρικής έχουν τις ίδιες δυνατότητες να διακριθούν εφόσον έχουν τις ανάλογες πνευματικές, σωματικές ικανότητες και διαθέτουν τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα και σε αυτό το σημείο έχουν απόλυτη εφαρμογή τα ανθρώπινα ένστικτα της διακρίσεως και επιβιώσεως.

ΚΑΤΩΤΕΡΑ ΦΥΛΗ.

Σήμερα στον πλανήτη μας δεν υπάρχει ανώτερη και κατώτερη φυλή. Η αιμοδοσία είναι πάντα κόκκινη και ανεξάρτητη του χρώματος του προσφέροντος και τα όργανα για την μεταμόσχευση δεν έχουν διαβατήριο της χώρας προελεύσεως τους που σημαίνει ότι οι άνθρωποι βιολογικά είναι **τελείως όμοιοι** διότι οι αναλλοίωτοι νόμοι της φύσης ή ο καλός Θεούλης είχαν μόνο ένα « **καλούπι.** »

Βιολογική διάσταση μεταξύ των ανθρώπων των διαφόρων φυλών δεν υφίσταται. Απλώς διακρίνονται μεταξύ τους οι άνθρωποι εκ λόγων οικονομικών, εκπαιδύσεως και περιβάλλοντος. Τούτο σημαίνει ότι άνθρωποι του αυτού έθνους και της ίδιας φυλής έχουν διαφορές λόγω του περιβάλλοντος ζωής και μορφώσεως αλλά δεν χαρακτηρίζουν εξ αυτού του λόγου την φυλή τους ως κατωτέρα. Ο κινέζος που ζει στη Σαγκάη διαφέρει από τον κινέζο του Πεκίνου άλλα και οι δύο ανήκουν στη ίδια φυλή. είναι κινέζοι. Επίσης ο πλούσιος Ινδός Μαχαραγιάς διακρίνεται από τον Ευρωπαϊό αστό, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η Ινδική φυλή είναι ανωτέρα της λευκής αλλά ούτε και κατώτερη. Σήμερα πλέον οι άνθρωποι διακρίνονται με κριτήρια οικονομικά και μορφωτικά και η αξία ή απαξία του ανθρώπου δεν αποδίδεται στην φυλή από την οποία προέρχεται αλλά στο ίδιο το άτομο. Οι ανθρωπίνες κοινωνίες στο αιώνα που διανύουμε αποτελούνται από ανθρώπους όλων των φυλών που επί ίσοις όροις συμμετέχουν στη ζωή.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

Σε όλες τις φυλές και σε όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες υφίστανται διακρίσεις των ατόμων που οφείλονται σε λόγους οικονομικούς, μορφώσεως, ικανοτήτων και που προέρχονται από το αναλλοίωτο ένστικτο της διακρίσεως όπως αυτό διαμορφώθηκε ανά τους αιώνες στον πλανήτη γη και για το οποίο αναφερθήκαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο. Οι κοινωνικές θέσεις συνήθως δημιουργούνται πρωτίστως στο εσωτερικό της ίδιας κοινωνίας των ατόμων ή του ίδιου έθνους. Κοινωνικές θέσεις ή άλλως κοινωνικές τάξεις απαντώνται σε όλα τα έθνη και τις φυλές αλλά δεν υπάρχει μεταξύ τους αντιπαλότητα γιατί δεν υπάρχει μεταξύ τους όριο συγκρίσεως. Ο ψαράς ως προς τα αλιεύματα και ο κυνηγός ως προς τα θηράματα πιθανό να διάκρινται εχθρικά με τους άλλους ψαράδες ή τους κυνηγούς αλλά η δραστηριότητες τους είναι παντελώς αδιάφορες στους τρίτους. Τέλος, σε ευρύ φάσμα, οι διενέξεις μεταξύ της τάξης των πλουσίων με εκείνης των πτωχών, αφενός προέρχονται από το ένστικτο της διακρίσεως και δεν υπάρχει καταλογισμός αφετέρου η άδικη πράξη του ενός δεν αποδίδεται στην τάξη που ανήκει αλλά μόνο στον αδικούντα που και τιμωρείται.

ΥΓΕΙΑ

Η νόσος για τον άνθρωπο είναι μία δυσλειτουργία του οργανισμού του και οφείλεται σε πάρα πολλούς παράγοντες, στο περιβάλλον της επιβίωσης, στην διατροφή σε τυχαία γεγονότα, αλλά και στην φύση του ανθρώπου (DNA) και απαντάται σε όλα τα άτομα αδιακρίτως φυλής ή εθνικότητας. Το γεγονός ότι σε ορισμένες φυλές ή και σε κράτη – λαούς εμφανίζεται αυξημένος αριθμός ασθενειών τούτο οφείλεται κυρίως σε οικονομικούς λόγους δηλαδή οι πτωχότεροι άνθρωποι αδυνατούν από την έλλειψη χρημάτων να προλαμβάνουν έγκαιρα και να θεραπεύουν, αν είναι δυνατό, την νόσο που σημαίνει ότι και στη συγκεκριμένη περίπτωση η διαφορά δεν είναι φυλετική αλλά οικονομική. Αναφέρω σαν παράδειγμα την στατιστική έρευνα για το όριο της ζωής των ανθρώπων που δείχνει ότι οι πτωχότερες κοινωνίες ή κράτη έχουν χαμηλό όριο ζωής εν αντιθέσει προς τις προηγμένες και ευκατάστατες κοινωνίες που οι άνθρωποι έχουν υψηλό δείκτη βιωσιμότητας. Εξ άλλου οι κατά καιρούς εμφανιζόμενες μεταδοτικές νόσοι που ελάμβαναν την μορφή της επιδημίας σε ένα γεωγραφικά μεγάλο μέρος του πλανήτη (χολέρα πανώλη, σύφιλης, λέπρα φυματίωση και πρόσφατα η Ασιατική γρίπη η νόσος των αγελάδων, το μικρόβιο του Νείλου, AIDS και πολλές άλλες) προσέβαλαν τον άνθρωπο αδιακρίτως της φυλής που ανήκε. Σήμερα όλα τα κράτη που ασκούν εξουσία στους πολίτες και έχουν αντιληφθεί την σημασία της υγείας στο γένος των ανθρώπων, άλλα περισσότερο και άλλα λιγότερο, ανάλογα με τα οικονομικά μέσα που διαθέτουν, ασκούν κοινωνική πολιτική και πρόνοια προκειμένου να αντιμετωπίσουν τις ασθένειες γιατί γνωρίζουν ότι τα συμπτώματα οι επιπτώσεις και η θεραπεία μίας νόσου είναι η ίδια για τον Ασιάτη τον Αφρικανό και τον Ευρωπαίο. Το γεγονός ότι σε ορισμένες γωνιές της γης εμφανίζεται αυξημένο το ποσοστό των ασθενειών δεν οφείλεται σε φυλετική διάκριση των ασθενών αλλά σε καθαρά οικονομικούς λόγους που οι περισσότεροι πτωχοί στερούνται των μέσων αποτελεσματικής θεραπείας. Το αίσθημα της αλληλεγγύης, που είναι και παρακλάδι των προαναφερομένων των τριών βασικών ενστίκτων του ανθρώπου, επιβάλλει σε αυτόν την συμπάθεια και όχι την αποστροφή του προς τον ασθενή.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Η εκπαίδευση με την ευρεία έννοια περιλαμβάνει όλες τις δραστηριότητες που έχουν σκοπό την επίδραση με συγκεκριμένο τρόπο στη σκέψη, στο χαρακτήρα και στη σωματική αγωγή του ατόμου. Από τεχνικής πλευράς, με τη διαδικασία της εκπαίδευσης αποκτώνται συγκεκριμένες γνώσεις, αναπτύσσονται δεξιότητες και ικανότητες και διαμορφώνονται αξίες (ηθική, ειλικρίνεια, ακεραιότητα χαρακτήρα, αίσθηση του δικαίου, αφοσίωση, επαγγελματισμός, υπευθυνότητα, κτλ). Η εκπαίδευση γίνεται με βάση συγκεκριμένες μεθόδους (θεωρητική διδασκαλία, επίδειξη, ανάθεση εργασιών, πρακτική εξάσκηση, κτλ), σε ένα ειδικά σχεδιασμένο πρόγραμμα, με συγκεκριμένους μαθησιακούς στόχους και είναι οριοθετημένη χρονικά.

1.Ο σχηματισμός του χαρακτήρα, που θα βοηθήσει τους νέους στις σχέσεις τους με τους συνανθρώπους τους.2.Η ανάπτυξη της ευφυΐας.3.Η μετάδοση και ίσως η βελτίωση της εθνικής κουλτούρας.4.Ο εφοδιασμός των νέων με γνώσεις και δεξιότητες ανάλογα με τις ικανότητές τους, ώστε να κερδίσουν τα απαραίτητα για τη ζωή και να συμβάλλουν στην περαιτέρω ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας.5.Η προσπάθεια να γίνουν οι νέοι ικανοί να προσαρμόζονται στις μεταβαλλόμενες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες.

Η απονομή του βραβείου NOBEL σε ένα επιστημονικό κλάδο σε άτομο της κίτρινης φυλής δεν σημαίνει ότι η φυλή στην οποία ανήκει είναι η καλύτερη αλλά ότι ο ίδιος που έλαβε το βραβείο είναι καλύτερος των άλλων του ίδιου επιστημονικού κλάδου αδιακρίτως της φυλής ενός εκάστου. Το ίδιο συμβαίνει με τα βραβεία OSKAR, και με τα βραβεία των αθλητικών αγώνων. Πάντα στη ζωή δεν διακρίνεται η φυλή αλλά το άτομο που προέρχεται από οποιαδήποτε χώρα του πλανήτη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αναφέραμε στην ανάλυση του θέματος ότι βιολογικά όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι δηλαδή έχουν ακριβώς τα ίδια όργανα που τους επιτρέπουν να ζουν και διαφέρουν εξωτερικά μόνο στο χρώμα του δέρματος και στο ύψος του αναστήματος. Οι εξωτερικές διαφορές των ανθρώπων αλλά και των ζώων (διότι και στα ζώα της ίδιας ράτσας υπάρχουν διαφορές) πιθανό να οφείλονται στο διαφορετικό περιβάλλον που δημιούργησε η φύση κατά τόπο και μετά την πάροδο εκατομμυρίων ετών από της εμφανίσεως του ζώου-άνθρωπου στον πλανήτη. Αλλά και οι άνθρωποι της ίδιας φυλής ενίοτε παρουσιάζουν εξωτερικές διαφορές στο ύψος του αναστήματος στο χρώμα της επιδερμίδα και των μαλλιών και σε άλλες λεπτομέρειες που οι αιτίες αυτών των διαφορών φεύγουν της παρούσης μελέτης. Κατά τα άλλα όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι στον πλανήτη έχουν τα ίδια βασικά ένστικτα τα ίδια συναισθήματα. Συνεπώς το μίσος η φοβία που δημιουργείται μεταξύ των ανθρώπων με κριτήριο το χρώμα του δέρματος την εφύια την μόρφωση τις διακρίσεις την υγεία δεν αφορούν αυτόν τούτο τον άνθρωπο αλλά το περιβάλλον που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Οι αιτίες των διαφορών δεν είναι οργανικές των ανθρώπων αλλά κοινωνικές και οικονομικές όλοι οι άνθρωποι έχουν τις ίδιες δυνατότητες στο κοινωνικοοικονομικό περιβάλλον που ζουν. Ο πλούτος η φτώχεια η ασθένεια και η υγεία η γνώση και η άγνοια είναι φαινόμενα που αναφέρονται σε όλους τους ανθρώπους αδιακρίτως του τόπου καταγωγής τους. Κατόπιν όλων αυτών οι σκέψεις περί ρατσισμού οφείλονται σε δυσλειτουργία του εγκεφάλου και είναι παρανοϊκό σύμπτωμα και δυστυχώς θα παραμείνει για αιώνες μέχρις ότου περιέλθει σε ανυποληψία όπως και η έννοια του βαρβάρου.

Δια την ιστορία αναφέρω ότι σήμερα ο πρώτος (υποθετικά) πολίτης του πλανήτη προέρχεται από την μαύρη φυλή.

10.ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΜΗΔΕΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εννοιολογικά στο Ελληνικό λεξικό οι συμπλεκτικοί σύνδεσμοι ούτε, μήτε ουδέ μηδέ εάν δεν συνδέουν δύο ή περισσότερα ρήματα, ουσιαστικά, ονόματα, ή επίθετα αποτελούν απλή άρνηση. Δηλαδή όταν λέγεται μόνο του << ουδέ βρέχει>> σημαίνει ότι αρνούμεθα ότι υπάρχει βροχή, όταν λέγεται το << ουδέν άγαν >> σημαίνει άρνηση στην υπερβολή, όταν λέγεται το << ουδέν οίδα >> σημαίνει άρνηση στην γνώση, όταν λέμε μηδέν (μη ένα) σημαίνει άρνηση των αριθμών. Όταν όμως το παρόν δεν προσδιορίζει το μέλλον τότε το μέλλον είναι άγνωστο και δημιουργεί το χάος στον εγκέφαλο του ανθρώπου. Την ίδια έννοια στους συμπλεκτικούς συνδέσμους δίδουν σχεδόν όλα τα υπάρχοντα λεξικά στην οικουμένη.

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Μετά το σημείο εκείνο που η ανθρώπινη λογική αδυνατεί να προχωρήσει ονομάζεται από την παγκόσμια φιλοσοφία άγνωστο.

Πολλά γράμματα χρησιμοποιούνται ως επιστημονικοί συμβολισμοί του αγνώστου. Όλα όμως έχουν μια συγκεκριμένη σημασία. Εκτός από το άγνωστο «X», το γράμμα που παγκοσμίως χρησιμοποιείται για να συμβολίσει αυτό που δεν γνωρίζουμε. Για ποιο λόγο επιλέχθηκε το x ανάμεσα στα υπόλοιπα γράμματα γι' αυτό το συμβολισμό. Κατά την κρατούσα άποψη που επικράτησε στις φιλοσοφικές θέσεις το «X» δεν είναι μόνο μέρος μιας αυστηρής μαθηματικής ορολογίας. Το Project X, τα X-Files οι ακτίνες-X και πολλά ακόμη παραδείγματα, δείχνουν πως το συγκεκριμένο γράμμα έχει ταυτιστεί με την έννοια του αγνώστου και πέραν του κόσμου των αριθμών. Για ποιο λόγο όμως επιλέχθηκε ανάμεσα σε όλα τα υπόλοιπα και γιατί έχει την απόλυτη... αποκλειστικότητα για τον συμβολισμό του αγνώστου;

Μια πρώτη απάντηση σε αυτό το ερώτημα μπορεί να έρθει από τον σχήμα του γράμματος, με τις δύο τέμνουσες γραμμές που το δημιουργούν. Δύο ευθείες μπορούν να έχουν άπειρο μήκος, όμως τέμνονται σε ένα μοναδικό, συγκεκριμένο σημείο. Στο κέντρο του γράμματος «X». Ο σχηματισμός του γράμματος δηλαδή, παραπέμπει, έστω και έμμεσα, σε κάτι άγνωστο.

Μια δεύτερη παρατήρηση πάνω στο γράμμα του αγνώστου, είναι πως αποτελείται από τέσσερις «γωνίες». Από όποια μεριά και να το κοιτάξει κανείς, το «X» τον οδηγεί στο κέντρο του, ή αλλιώς στο σημείο που ψάχνουμε να βρούμε. Πέραν όμως από τις σχηματικές ιδιαιτερότητες του γράμματος, υπάρχει και ένας άλλος λόγος που απέκτησε την ιδιότητα του «αγνώστου».

Τα μαθηματικά, και κυρίως η άλγεβρα που καθιέρωσε το σύμβολο του αγνώστου στοιχείου, προέρχονται από τους Άραβες. Η al-jabr που μετονομάστηκε ως «άλγεβρα» στον δυτικό κόσμο, δημιουργήθηκε πρώτη φορά από Πέρσες, Τούρκους και Άραβες, και ως εκ τούτου τα πρώτα μαθηματικά βιβλία που περιείχαν συμβολισμούς του αγνώστου, ήταν γραμμένα στα αραβικά.

Τα μαθηματικά των Αράβων έφτασαν στην Ευρώπη τον 12ου αιώνα, μέσω την Ισπανίας. Τα αραβικά όμως ήταν πολύ δύσκολο να μεταφερθούν αυτούσια στο λατινικό αλφάβητο, καθώς περιέχουν πλήθος από ήχους και σύμβολα, εντελώς διαφορετικά. Το «παχύ» σίγμα της λέξης «shay-un» που στα αραβικά σημαίνει «κάτι», δεν μπορούσε να αντιστοιχηθεί με κάτι στα λατινικά.

Το «al-shay-un» συναντάται συνέχεια στα μαθηματικά βιβλία των Αράβων, συμβολίζοντας το «κάτι συγκεκριμένο», για να χαρακτηρίσει το μέρος μιας εξίσωσης που δεν έχει ακόμα προσδιοριστεί. Το κοντινότερο ηχητικά γράμμα που γνώριζαν οι Ισπανοί μεταφραστές, ήταν το «X» του ελληνικού αλφαβήτου, το οποίο γρήγορα αντικαταστάθηκε με το λατινικό «X».

Με αυτόν τον τρόπο, το «X» απέκτησε για πρώτη φορά την έννοια του αγνώστου. Η ευρεία χρήση του, οδήγησε μετά από αρκετά χρόνια στην καθιέρωση του. Σήμερα θα μπορούσαμε να πούμε πως το «X» είναι κυρίως σύμβολο και... λιγότερο γράμμα, αφού παγκοσμίως χρησιμοποιείται για να ορίσει αυτό ο,τι δεν γνωρίζουμε δηλαδή ορίζει όριο λειτουργίας του εγκεφάλου πέραν του οποίου δεν λειτουργεί, Αλλά το ίδιο δύναται να λεχθεί και για το 0 που σημαίνει το < τίποτα > ή το άγνωστο. Κατά την άποψη μου και τα δύο έχουν την ίδια σημασία και διαφέρουν μόνο στο σχήμα γραφής.

ΤΟ ΧΑΟΣ

Χάος: Όταν το παρόν καθορίζει το μέλλον, αλλά η προσέγγιση του παρόντος δεν προσδιορίζει κατά προσέγγιση το μέλλον. Δηλαδή η άγνωστη αιτία στην δημιουργία ενός γεγονότος προκαλεί χάος για τα αποτελέσματα της ελεύσεως του. Πρόβλεψη του χάους δεν υπάρχει και η οποιαδήποτε εκ των προτέρων λογική τοποθέτηση είναι απλώς προφητεία ανεπίδεκτη εκτιμήσεως. Αλλά και το μηδέν αποτελεί άρνηση των πάντων χωρίς να λαμβάνει θέση και συνεπώς δημιουργεί χάος.

Αιτιοκρατία

Η αιτιοκρατία (Determinism) είναι η φιλοσοφική τάση που επηρέασε ιδιαίτερος την επιστημονική σκέψη από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα. Αποδέχεται την ύπαρξη της αιτιότητας, την καθολική αιτιώδη και νομοτελειακή συνάφεια όλων των φαινομένων. Το ευθέως αντίθετο της αιτιοκρατίας πρεσβεύει η αναιτιοκρατία ή ιντετερμινισμός. Οι αρχικές ιδέες που διαμόρφωσαν την αιτιοκρατία ως ιδεολόγημα απαντώνται στους ατομικούς φιλόσοφους τους Επικούρειους και τον Λουκρήτιο. Στη σύγχρονη φιλοσοφική σκέψη η αιτιοκρατία συνδέεται με τη σκέψη διανοητών όπως ο Γαλιλαίος, ο Καρτέσιος, ο Νεύτων, ο Μιχαήλ Λομονόσοφ, και άλλοι οι Γάλλοι υλιστές. Ο μηχανιστικός και αφηρημένος χαρακτήρας των εν λόγω περί αιτιοκρατίας αντιλήψεων εκφράζεται με την απολυτοποίηση της μορφής της αιτιοκρατίας, την ταύτιση της αιτιοκρατίας με την αναγκαιότητα και την απόρριψη του αντικειμενικού χαρακτήρα της συμπτώσεως. Η άποψη αυτή είναι η ορθότερη και επιστημονικά επαληθευμένη αλλά η Αιτιότητα είναι η σχέση μεταξύ αιτίου και αιτιατού. Με άλλα λόγια υπάρχει αιτιώδης συνάφεια δύο καταστάσεων (αιτίας και αποτελέσματος), όταν είναι βέβαιο ότι η δεύτερη κατάσταση προέκυψε εξ αιτίας της πρώτης. Τόσο το αίτιο, όσο και το αιτιατό μπορεί να είναι γεγονότα, δηλαδή μεταβολές που επήλθαν στον αντικειμενικό κόσμο Στην προκειμένη περίπτωση το αιτιατό είναι το γνωστό και το αίτιο να είναι λογικό αλλά και άγνωστο που σημαίνει το χάος.

Το φαινόμενο της πεταλούδας

Όπως διατυπώθηκε στις εγκυκλοπαίδειες είναι μια ποιητική μεταφορά, στη θεωρία του χάους για το φαινόμενο της ευαίσθητης εξάρτησης ενός συστήματος από τις αρχικές συνθήκες. Σύμφωνα με μια από τις διατυπώσεις, λέγεται ότι "αν μια πεταλούδα κινήσει τα φτερά της στον Αμαζόνιο, μπορεί να φέρει βροχή στην Κίνα". Διαφορετικές παραλλαγές εκφράζουν ουσιαστικά την ίδια ιδέα: μια απειροελάχιστη μεταβολή στη ροή των γεγονότων οδηγεί, μετά από την πάροδο αρκετού χρόνου, σε μια εξέλιξη της ιστορίας του συστήματος δραματικά διαφορετική από εκείνη που θα λάμβανε χώρα, αν δεν είχε συμβεί η μεταβολή.

Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά (καταγεγραμμένα) από τον μετεωρολόγους κατά τη δεκαετία του 1960, όταν μελετούσε, μέσω αριθμητικής επίλυσης σε υπολογιστή, ένα σύστημα διαφορικών εξισώσεων που προσομοίωνε τα καιρικά φαινόμενα ενός εξιδανικευμένου, απλουστευμένου μοντέλου "ατμόσφαιρας". Η άποψη αυτή είναι σε πολλά σημεία ορθή και επιστημονικά αποδεδειγμένη αλλά παρουσιάζει ένα μεγάλο κενό διότι δεν εξηγεί πως γεννήθηκε η πεταλούδα το φαινόμενο της οποίας αποτελεί το άγνωστο το χάος

Ο έννοιες και οι ορισμοί του αγνώστου, του χάους και επικουρικώς της αβύσσου έχουν στενή συγγένεια μεταξύ τους διότι και οι τρεις καταδεικνύουν το σημείο εκείνο που σταματά η ανθρώπινη λογική σκέψη. Πολλοί το αποκαλούν και υπερέραν δηλαδή σαν ερμηνεία της λέξης σημαίνει υπέρβαση των φυσικών δεδομένων

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ

Ένας αριθμός είναι ένα_μαθηματικό αντικείμενο που χρησιμοποιείται για υπολογισμό, κατάταξη στοιχείων και μέτρηση. Στα μαθηματικά, ο ορισμός του αριθμού έχει επεκταθεί με την πάροδο των χρόνων να περιλαμβάνει τέτοιους αριθμούς όπως το 0, αρνητικούς αριθμούς, ρητούς αριθμούς, άρρηκτους αριθμούς και μιγαδικούς αριθμούς.

Σύμφωνα με την ανθρώπινη κοινή λογική όλοι οι αριθμοί έχουν υπαρκτό συγκεκριμένο ή αφηρημένο αντικείμενο που προηγείται ή έπεται του αριθμού εάν δεν υπάρχει ή δεν εννοείται τότε όταν εκφωνείται είναι απλώς κραυγή χωρίς σημασία. Ειδικά το μηδέν με την μέχρι σήμερα ανθρώπινη λογική όταν προηγείται συγκεκριμένου ή αφηρημένου αντικειμένου σημαίνει άρνηση ή τίποτα, για παράδειγμα όταν λέγεται μηδέν ένα ή ένα μηδέν δένδρο σημαίνει άρνηση ότι δηλαδή δεν υπάρχει δένδρο.

Οι μαθηματικές πράξεις είναι ορισμένες διαδικασίες που λαμβάνουν έναν ή περισσότερους αριθμούς ως είσοδο και παράγουν έναν αριθμό ως έξοδο. ακόμη και όλες ανεξαρτήτως οι μαθηματικές πράξεις έχουν πάντα αποτέλεσμα που δύναται να εφαρμοσθεί επί του αντικειμένου

Οι μονομελείς πράξεις λαμβάνουν έναν αριθμό εισόδου και παράγουν ένα μοναδικό αριθμό. Για παράδειγμα, η πράξη για την εύρεση διαδοχικών αριθμών προσθέτει 1 σε ένα ακέραιο, και έτσι ο διάδοχος του 4 είναι 5. Οι δυαδικές πράξεις λαμβάνουν δύο αριθμούς εισόδου και παράγουν ένα μοναδικό αριθμό. Παραδείγματα δυαδικών πράξεων είναι πρόσθεση η αφαίρεση πολλαπλασιασμός, η διαίρεση και η ύψωση σε δύναμη. Η μελέτη των αριθμητικών πράξεων λέγεται αριθμητική.

Ένα σύμβολο που αντιπροσωπεύει έναν αριθμό ονομάζεται αριθμητικό. Εκτός από τη χρήση τους στον υπολογισμό και τη μέτρηση αριθμοί χρησιμοποιούνται συχνά για ετικέτες (αριθμοί τηλεφώνου), για διάταξη (αύξοντες αριθμούς), και για τους κωδικούς .

Γενικά, η λέξη αριθμός μπορεί να σημαίνει το αφηρημένο αντικείμενο, το σύμβολο ή τη λέξη αριθμό αλλά συνοδεύεται πάντα από αιτιολογία του. Εάν λείπει η αιτιολογία τότε ο αριθμός είναι απλό σχήμα. να κατασκευάσει άλλο αριθμητικό σύμβολο διότι $9 + 1 = ?$ και όταν ήθελε να προσθέσει στο 99 το 3 θα έπρεπε να κατασκευάσει νέο σύμβολο διότι $99 + 3 = 12$ δηλαδή και στις δύο περιπτώσεις ελλείπει ένα σύμβολο ή στοιχείο που δίδει αξία στους αριθμούς μόνο και το ίδιο σύμβολο μόνο του στερείται με την ανθρώπινη λογική

οποιαδήποτε σημασία δηλαδή $0X9 = 0$ και $9X0=0$. Εάν αντικαθίστατο το μηδέν με άλλο γράμμα ή σχέδιο εκτός του ότι το γράμμα ή το σχέδιο θα είχε ίδια οντότητα δεν θα μπορούσε να αντικαταστήσει το τίποτα που παριστάνει το μηδέν. Δηλαδή αν ορίζαμε στη θέση του μηδέν το γράμμα K ή το τρίγωνο π.χ τότε 150 θα γινόταν $15K :2 =7.K 5$ διότι το K δεν είναι δεκτικό διαιρέσεως και με αυτή την μέθοδο η αρίθμηση θα έφθανε στο άπειρο με τον αμέτρητο συνδυασμό των συμβόλων και θα καταργούντο σαν τελείως αδύνατες οι αριθμητικές πράξεις της αφαιρέσεως του πολλαπλασιασμού και της διαίρεσης.

Και για να γίνω αντιληπτός θα αναφέρω ένα φτηνό παράδειγμα. Το μηδέν μοιάζει τελείως με τον baladeur στην τράπουλα, δεν έχει αριθμό αλλά μόνο εικόνα και συμπληρώνει τους συνδυασμούς του παίκτη κατά βούληση.

Η πρώτη χρήση των αριθμών

Ο άνθρωπος από πολύ νωρίς, ασφαλώς από την εποχή που δημιούργησε τα πρώτα ποίμνια από εξημερωμένα ζώα, χρησιμοποίησε σύμβολα για να συμβολίζει αριθμούς: την τελεία ή ένα μικρό ευθύγραμμο τμήμα για το ένα, ένα πρόχειρο σχήμα του χεριού για το πέντε, το σχήμα δύο χεριών για το δέκα (πράγματι το ρωμαϊκό πέντε, V είναι ένα σχηματοποιημένο χέρι, το ρωμαϊκό δέκα, X, δύο σχηματοποιημένα χέρια). Όλα αυτά όμως δεν μπορεί να χαρακτηριστούν ένα κάποιο σύστημα αρίθμησης. Οι αρχαίοι Έλληνες, οι οποίοι, άλλωστε, είναι εκείνοι, που θεμελίωσαν τα μαθηματικά ως πραγματική επιστήμη, χρησιμοποιούσαν για αριθμητικά σύμβολα τα γράμματα του αλφαβήτου τους, αλλά δεν εκπόνησαν ένα κατάλληλο σύστημα για την παράσταση κάθε αριθμού με έναν περιορισμένο αριθμό συμβόλων. Είναι, παρ όλα αυτά γεγονός ότι η αρχή της “ θέσης ” ήταν ήδη σε χρήση κατά την κλασσική αρχαιότητα στον άβακα και στα λογιστικά πινάκια, που χρησιμοποιούσαν για τους εμπορικούς λογαριασμούς. Παρά τις τελειοποιήσεις του άβακα στο Μεσαίωνα, που είχε εννέα μπαλάκια έλειπε ένα σύμβολο για το “ μηδέν ”. Το σύμβολο αυτό εισήγαγαν οι Ινδοί και τελειοποίησαν τη

χρήση του οι Άραβες, οι οποίοι και μετάδωσαν τη γραφή των αριθμών, που χρησιμοποιείται σήμερα στην Ευρώπη και χαρακτηρίζεται ως αραβική ή ινδική ή αραβοινδική. Παρ' όλα αυτά χρειάστηκαν 2 αιώνες (13^{ος} – 15^{ος}) για να επικρατήσει η αραβική αρίθμηση θέσης. Τα αρχαιότερα γραπτά με αριθμούς φέρουν το αποτύπωμα των δέκα δακτύλων (στα αρχαία ιερατικά γραπτά κυρίως των μεσογειακών φυλών οι αριθμοί από το ένα ως το εννιά παριστάνονται μ' αυτόν τον τρόπο).

Ιστορία

Οστά και άλλα αντικείμενα έχουν ανακαλυφθεί με σημάδια κοπής πάνω σε αυτά και έτσι πολλοί πιστεύουν ότι είναι σημάδια καταμέτρησης ένα προς ένα. Αυτά μπορεί να έχουν χρησιμοποιηθεί για τη μέτρηση του χρόνου, όπως είναι οι αριθμοί των ημερών, των σεληνιακών κύκλων ή την διατήρηση αρχείων ποσοτήτων, όπως των ζώων.

Ένα τέτοιο σύστημα καταμέτρησης δεν περιέχει την έννοια της τιμής θέσεως (όπως στα σύγχρονα δεκαδικά σύμβολα), η οποία περιορίζεται στην εκπροσώπηση των μεγάλων αριθμών. Παρ' όλα θεωρείται η πρώτη κατηγορία του αφηρημένου συστήματος αρίθμησης.

Το πρώτο γνωστό σύστημα με την έννοια της τιμής θέσεως ήταν το σύστημα μέτρησης της αρχαίας Μεσοποταμίας (περίπου το 3400 π.Χ.) και το γνωστό σύστημα βάσης 10 από το 3100 π.Χ. στην Αίγυπτο. Οι Αρχαίοι Έλληνες σκέφτηκαν να χρησιμοποιήσουν για αριθμητικά σύμβολα τα γράμματα του αλφαβήτου π.χ. α=1, β=2. Οι Ρωμαίοι, χρησιμοποίησαν γραμμές, όπως τα δάχτυλα των χεριών, την παλάμη με τον αντίχειρα για να γράψουν το 5 [=V] τις δύο παλάμες για το δέκα. Οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν γράμματα αντί για αριθμούς κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να κάνουν πολύπλοκους υπολογισμούς με απόλυτη ακρίβεια. Τα ψηφία 1, 2, 3,

... που χρησιμοποιούμε σήμερα ακόμα δεν είχαν διαμορφωθεί, ενώ δεν υπήρχε το σύστημα του δεκαδικού τρόπου αναγραφής σε στήλες μονάδων, δεκάδων κλπ, το οποίο πρώτοι εφάρμοσαν οι Ινδοί και διέδωσαν μεταγενέστερα οι Άραβες. Παρόλα αυτά, ο Αρχιμήδης κατόρθωσε με γεωμετρικούς, αλλά και αριθμητικούς υπολογισμούς, να εκτιμήσει τον αριθμό των κόκκων άμμου της Γης, πράγμα αφάνταστο για την εποχή του, αφού οι τότε επιστήμονες αρκούσαν να πιστεύουν ότι οι κόκκοι της άμμου είναι αμέτρητοι. Το έργο του αυτό, με τον τίτλο Ψαμμίτης, είναι ορόσημο της μαθηματικής επιστήμης.

Από το Ελληνικό και Ρωμαϊκό σύστημα αριθμών όμως έλειπε το 0. Έτσι ήρθαν οι Άραβες που δημιούργησαν το σύγχρονο δεκαδικό αριθμητικό σύστημα που περιέχει και τον αριθμό 0. Σήμερα χρησιμοποιούμε σύστημα: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,0 και με το συνδυασμό αυτών των δέκα ψηφίων μπορούμε να δηλώσουμε ένα αριθμητικό ποσό.

Οι γνώσεις που προσφέρουν στον άνθρωπο οι αριθμοί τον κάνουν πιο ικανό να καταλαβαίνει τα προβλήματα και να τα λύνει.

ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Το μηδέν (0) είναι αριθμός, αλλά και αριθμητικό ψηφίο, που χρησιμοποιείται για την παράσταση άλλων αριθμών (όπως π.χ. το 10). Εκπληρώνει έναν κεντρικό ρόλο στα Μαθηματικά ως προσθετική ταυτότητα των ακεραίων, των πραγματικών αριθμών και πολλών άλλων αλγεβρικών δομών. Ως ένα ψηφίο, το μηδέν (0), χρησιμοποιείται ως ένα σύμβολο κράτησης θέσης σε θεσιακά συστήματα. Θεσιακό σύστημα αρίθμησης είναι μια μέθοδος αναπαράστασης ή κωδικοποίησης αριθμών. Και με απλά λόγια, όταν ο άνθρωπος είχε περισσότερα πρόβατα από εννέα και ήταν φυσικό και λογικό να θέλει την αρίθμησή τους από ανάγκη βρήκε το μηδέν για να συμπλήρωση τον αριθμό των προβάτων $9 + 1 = 10$

Το θεσιακό σύστημα διακρίνεται από άλλα συστήματα λόγω της χρήσης του ίδιου συμβόλου για τις διαφορετικές τάξεις μεγέθους (για παράδειγμα, "θέση των μονάδων", "θέση των δεκάδων", "θέση των εκατοντάδων", θέση των χιλιάδων των δις, τρις, τετράκις κ.λ.π εκατομμυρίων. Η απλότητά του ως αριθμητική οδήγησε στη ραγδαία εξάπλωσή του παγκοσμίως, αλλά και συγχρόνως δημιούργησε την βεβαιότητα ότι η διαρκής τοποθέτηση του μηδέν στο αριθμό τον οδηγεί στο άγνωστο χάος.

. Σε πολλά αρχαία κείμενα χρησιμοποιείται το 0. Οι Βαβυλώνιοι και οι Αιγύπτιοι το χρησιμοποιούσαν στα κείμενα τους. Οι Αιγύπτιοι χρησιμοποιούσαν τη λέξη *nfr* για να δηλώσουν το μηδενικό υπόλοιπο στις εγγραφές του συστήματος λογιστικής διπλής εγγραφής. Στα ινδικά κείμενα χρησιμοποιείται μια σανσκριτική λέξη *Shunye* ή *shunya* να αναφερθούν στην έννοια του κενού. Στα μαθηματικά κείμενα αυτή η λέξη αναφέρεται συχνά στον αριθμό μηδέν.

Τα αρχεία δείχνουν ότι οι Αρχαίοι Έλληνες δεν ήταν σίγουροι για την κατάσταση του 0 ως αριθμού: και αναρωτιόνταν "πώς μπορεί το «τίποτα» να είναι κάτι;" ,έτσι οδηγήθηκαν σε ενδιαφέρουσες φιλοσοφικές και, κατά τη Μεσαιωνική περίοδο, σε θρησκευτικές διαφωνίες σχετικά με τη φύση και την ύπαρξη του 0 και του κενού. Τα παράδοξα του Ζήνωνα του Ελεάτη εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από την αβέβαιη ερμηνεία του 0. (Οι αρχαίοι Έλληνες, ακόμα και είχαν το ερώτημα κατά πόσον το 1 ήταν αριθμός.)

Οι κάτοικοι του Μεξικού άρχισαν να χρησιμοποιούν ένα πραγματικό μηδέν (ένα ανάγλυφο κέλυφος) στο Νέο Κόσμο, ενδεχομένως, από τον 4ο αιώνα π.Χ., αλλά σίγουρα από το 40 π.Χ., το οποίο έγινε αναπόσπαστο μέρος των αριθμών και του ημερολογίου των .

Το 130 μΧ., ο Πτολεμαίος, επηρεασμένος από τον Ίππαρχο και τους Βαβυλώνιους, χρησιμοποιούσε ένα σύμβολο για το 0 (ένα μικρό κύκλο με μια γραμμή) εντός ενός εξηνταδικού συστήματος αρίθμησης, διαφορετικά χρησιμοποιούσε κατά αλφαβητική σειρά το

σύστημα αρίθμησης. Επειδή είχε χρησιμοποιηθεί μόνο του, όχι απλά ως ένα σύμβολο κράτησης θέσης, αυτό το ελληνιστικό μηδέν ήταν η πρώτη τεκμηριωμένη χρήση ενός πραγματικού μηδέν στον Παλαιό Κόσμο.

Ένα άλλο πραγματικό μηδέν χρησιμοποιήθηκε στους πίνακες μαζί με λατινικούς αριθμούς από το 525 αλλά ως λέξη, *μηδέν* σήμαινε *τίποτα*, όχι ως σύμβολο. Όταν η διαίρεση έδινε 0 ως υπόλοιπο, γινόταν χρήση της λέξης *nihil*, που επίσης σημαίνει τίποτα. Αυτά τα μεσαιωνικά μηδενικά χρησιμοποιήθηκαν σε όλους τους μελλοντικούς μεσαιωνικούς υπολογισμούς (υπολογισμοί του Πάσχα).

Μια πρώτη τεκμηριωμένη χρήση του μηδενός από τον Brahmagupta χρονολογείται στο 628. Αντιμετώπιζε το 0 ως αριθμό και μελέτησε τις διαδικασίες που το περιείχαν, συμπεριλαμβανομένης της διαίρεσης. Εκείνη την εποχή (7ος αιώνας) η έννοια αυτή είχε φτάσει στην Καμπότζη και έγγραφα αποδεικνύουν ότι η ιδέα αυτή εξαπλώθηκε στην Κίνα και τον Ισλαμικό κόσμο.

Η ιστορία του μηδέν

Κείμενα σε πλάκες χαλκού, όπου εμφανίζεται το ίδιο « ο » σ' αυτά και χρονολογήθηκαν μέχρι στιγμής από τον 6ο αιώνα μ.Χ., αλλά η αυθεντικότητά τους μπορεί να αμφισβητηθεί.

Το μηδέν στη Μεσοποταμία.

Μέχρι το μέσο της 2ης χιλιετίας π.Χ, οι Βαβυλώνιοι μαθηματικοί είχαν ένα εξελιγμένο θεσιακό εξηνταδικό σύστημα αρίθμησης. Η έλλειψη συμβόλου κράτησης θέσης (δηλαδή η έλλειψη ειδικού συμβόλου για το μηδέν) αντιμετωπίστηκε με τη χρήση ενός κενού διαστήματος για κάθε ψηφίο μηδέν που αντικαθιστούσε.

Βέβαια, τα βαβυλωνιακά σύμβολα κράτησης θέσης (κενά διαστήματα, σφήνες και άγκιστρα) δεν ήταν πραγματικά μηδέν, γιατί ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκαν μόνα τους, αλλά ούτε και γράφονταν μετά το τέλος ενός αριθμού. Έτσι, π.χ. οι αριθμοί 2 και 120 (=2·60), 3 και 180 (=3·60), 4 και 240 (=4·60), φαίνονταν ίδιοι, γιατί οι μεγαλύτεροι της εξηντάδας αριθμοί δεν έφεραν το (τελικό) σύμβολο κράτησης θέσης

του εξηνταδικού συστήματος. Μόνο τα συμφραζόμενα μπορούσαν (ίσως) να διαφωτίσουν τον αναγνώστη, πότε ένας αριθμός αναφερόταν σε απλές μονάδες ή μονάδες κάποιας ανώτερης τάξης του εξηνταδικού τους συστήματος.

Το μηδέν στην Αρχαία Ινδία

Το θέμα του μηδέν ως ένας αριθμός και όχι απλά ως ένα σύμβολο κράτησης θέσης αποδίδεται στην αρχαία Ινδία, όπου ως τον 9ο αιώνα μ.Χ., οι πρακτικοί υπολογισμοί πραγματοποιούνταν με τη χρήση του μηδέν, στο οποίο συμπεριφερόταν όπως σε οποιονδήποτε άλλον αριθμό, ακόμη και στην περίπτωση της διαίρεσης. Αυτός και οι σύγχρονοί του Ινδοί λόγιοι χρησιμοποιούσαν τη σανσκριτική λέξη «σούνυα» για να αναφερθούν στο μηδέν.

Το 498 μ.Χ., ο Ινδός Βραχμαγκούπτα, ο οποίος και έθεσε τους πρώτους κανόνες για υπολογισμούς με χρήση του μηδέν, καθώς και στο έργο του εμφανίζεται για πρώτη φορά οι σύγχρονη μορφή των αριθμών.

Το παλαιότερο γνωστό κείμενο που χρησιμοποίησε ένα δεκαδικό μετρικό σύστημα, που περιλαμβάνει και το μηδέν, είναι το κείμενο από την Ινδία με τίτλο Λοκαβιμπάγκα, χρονολογημένο στο 458 μ.Χ., όπου η λέξη «σούνυα» (δηλαδή «τίποτε» ή «άδειο») χρησιμοποιήθηκε γι' αυτόν το σκοπό. Η πρώτη γνωστή χρήση ειδικού γλύφου για τα δεκαδικά ψηφία που συμπεριλαμβάνει την αναμφισβήτητη παρουσία για το ψηφίο μηδέν, ένα μικρό κύκλο, εμφανίζεται σε μια λίθινη επιγραφή που βρέθηκε στην Ινδία, χρονολογημένη στο 876 μ.Χ.

Το μηδέν (0) κατά την κρατούσα και εξ ανάγκης άποψη και πάντα κατ' οικονομία είναι ο ακέραιος αριθμός που προηγείται άμεσα από το ένα (1). Το μηδέν είναι ένας άρτιος αριθμός, αφού είναι διαιρετός διά δύο (2). Το μηδέν δεν είναι ούτε θετικός, ούτε αρνητικός, αλλά ουδέτερος και δεν φέρει πρόσημο. Σύμφωνα με τους περισσότερους ορισμούς, το μηδέν ανήκει στους φυσικούς αριθμούς, αλλά τότε είναι ο μοναδικός μη θετικός φυσικός αριθμός. Το μηδέν είναι ένας αριθμός του οποίου η ποσότητα είναι ανύπαρκτου μεγέθους. Στους

περισσότερους πολιτισμούς, πρώτα ταυτοποιήθηκε το μηδέν και ύστερα σχηματίστηκε η ιδέα περί αρνητικών ποσοτήτων, αφού η ιδέα αυτή ουσιαστικά προϋποθέτει ότι το μηδέν είναι αποδεκτό. Σε ορισμένες περιπτώσεις, όμως, το μηδέν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να διακρίνει έναν αριθμό. Η άποψη ότι το μηδέν είναι ακέραιος αριθμός είναι διαβλητή διότι κατά την απλή λογική ακέραιο είναι εκείνο από το οποίο δεν έχει αφαιρεθεί ένα μέρος αλλά από το τίποτα δεν είναι νοητό να αφαιρεθεί κάτι. Η άποψη ότι το μηδέν διακρίνει τον αριθμό γίνεται κατ'ανάγκη και κατ'οικονομία δεκτή για να δικαιολογήσει και να ονομάσει το χάος διότι πάντα κατά την κοινή λογική ο αριθμός 10 σημαίνει ένα τίποτα. Ίσως το μηδέν είναι ένα σύμβολο του χάους το οποίο δανείστηκε ο άνθρωπος για να δηλώσει την γνώση της άγνοιας του.

Στη βασική άλγεβρα

Το 0 είναι ο μικρότερος μη αρνητικός ακέραιος. Ο επόμενος φυσικός αριθμός είναι το 1, αλλά δεν υπάρχει προηγούμενος φυσικός αριθμός από το 0. Το 0 μπορεί να θεωρηθεί ή να μη θεωρηθεί ότι είναι ένας φυσικός αριθμός, αλλά είναι σίγουρα ένας ακέραιος αριθμός και κατ'επέκταση ένας ρητός αριθμός, ένας πραγματικός αριθμός, αλλά και ένας μιγαδικός αριθμός.

Το 0 δεν είναι ούτε θετικός ούτε αρνητικός αριθμός και εμφανίζεται στο κέντρο του άξονα των αριθμών. Δεν είναι ούτε ένας πρώτος αριθμός ούτε ένας σύνθετος αριθμός. Δεν μπορεί να είναι ένας πρώτος αριθμός (δηλαδή να διαιρείται μόνο από το 1 και τον εαυτό του), γιατί έχει άπειρο αριθμό διαιρετών και δεν μπορεί να διαιρεθεί με τον εαυτό του. Επίσης, δεν είναι ένας σύνθετος αριθμός (δηλαδή να μπορεί να εκφραστεί ως γινόμενο πρώτων αριθμών), γιατί δεν υπάρχουν πρώτοι αριθμοί που πολλαπλασιαζόμενοι μεταξύ τους να δίνουν 0. Το μηδέν, ωστόσο, είναι ένας άρτιος αριθμός, αφού διαιρείται διά 2. Δηλαδή κατά την άποψη της άλγεβρας το μηδέν είναι ένα σχήμα ακέραιο που δεν επιδέχεται ούτε συν + ούτε πλην - άλλα τότε δεν είναι αριθμός αλλά το χάος που παραμένει ανεξήγητο και αμετάβλητο.

Το μηδέν στη Φυσική

Η τιμή 0 παίζει έναν ειδικό ρόλο για πολλές φυσικές ποσότητες. Σε μερικές ποσότητες, το μηδενικό επίπεδο είναι φυσικά διαχωρισμένο από όλα τα άλλα επίπεδα, ενώ σε μερικές άλλες το 0 είναι περισσότερο ή λιγότερο αυθαίρετα επιλεγμένο. Για παράδειγμα, για την απόλυτη θερμοκρασία το 0 είναι η χαμηλότερη δυνατή τιμή, αν και οι αρνητικές θερμοκρασίες ορίζονται μεν, αλλά δεν είναι πραγματικά ψυχρότερες. Αντίθετα, όταν η θερμοκρασία είναι εκφρασμένη σε βαθμούς Κελσίου, το 0 είναι αυθαίρετα ορισμένο στο σημείο πήξης του νερού. Επίσης, η ένταση ήχου μετριέται σε Ντεσιμπέλ ή Φον, αλλά η μηδενική ένταση ήχου είναι αυθαίρετα επιλεγμένη σε μια τιμή αναφοράς, όπως για παράδειγμα το απόλυτο κατώφλι της ακοής. Επίσης, το μηδενικό επίπεδο ενέργειας ενός κβαντικού μηχανικού φυσικού συστήματος ορίζεται ως η ενέργεια της βασικής κατάστασης συστήματος, που είναι η ελάχιστη ενέργεια που μπορεί να κατέχει το σύστημα. Η φυσική επιστήμη είναι περισσότερο συνεπής στην λειτουργία του μηδέν διότι χαρακτηρίζει την ονομασία του ως αυθαίρετο που σημαίνει πάντα κατά την ανθρώπινη λογική ότι λείπουν τα γεγονότα εκείνα που μπορούν να αποδείξουν ότι κάτι είναι αληθινό.

Το μηδέν στη Χημεία

Το 0 έχει προταθεί ως ο ατομικός αριθμός του υποθετικού χημικού στοιχείου με την ονομασία «τετρανετρόνιο». Έχει αποδειχθεί ότι ένα συγκρότημα τεσσάρων (4) νετρονίων μπορεί να είναι αρκετά σταθερό ώστε να θεωρείται ένα άτομο από μόνο του. Αυτό θα μπορούσε (θεωρητικά) να δημιουργήσει ένα χημικό στοιχείο χωρίς (καθόλου) φορτίο στον πυρήνα του. Στη φυσική, το νετρόνιο είναι ένα υποατομικό σωματίδιο χωρίς ηλεκτρικό φορτίο (ουδετερόνιο) που μαζί με το πρωτόνιο συνιστούν τους πυρήνες των ατόμων.

Από το 1926, υποστηρίχθηκε ο όρος νετρόνιο (*neutronium*) για μια υποθετική μορφή ύλης που αποτελείται μόνο από νετρόνια, και χωρίς κανένα πρωτόνιο, που θα τοποθετούνταν, ως χημικό στοιχείο με ατομικό αριθμό 0, ως πρώτο σε μια νέα έκδοση του

πίνακα των χημικών στοιχείων. Συνεπώς θα τοποθετούνταν ως ένα ευγενές αέριο, στο μέσο πολλών σπειροειδών αναπαραστάσεων του περιοδικού συστήματος, για την ταξινόμηση των χημικών στοιχείων. Συνεπώς και η χημεία ακολουθούσα την οδό της φυσικής όρισε υποθετικά και αυθαίρετα το σημείο του μηδέν μη υπαρχούσης άλλης λύσεως.

ΤΕΛΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η ανά τους αιώνες ανθρώπινη σκέψη δίσταται αναφορικά με τον χαρακτηρισμό ενός κυκλικού σχεδίου ως αριθμού και οι μεν υποστηρίζουν (και αυτοί είναι η πλειονότης) σαν λύση ανάγκης ότι το μηδέν είναι ένας αριθμός που καθ' υπέρβαση της λογικής εκπροσωπεί το τίποτα και οι δε υποστηρίζουν ότι το μηδέν είναι ένα απλό σύμβολο – σχήμα κατά την μέχρι σήμερα υπάρχουσα ανθρώπινη λογική δηλοί το άγνωστο και έχει επιλεγεί από την ανθρώπινη λογική σαν αδήριτη ανάγκη διότι εάν δεν υπήρχε το μηδέν θα ήτα αδύνατη η μέτρηση πέραν του αριθμού 9. Και στις δύο θέσεις το μηδέν μόνο του δεν προστίθεται με άλλο αριθμό $1+0=1$ δεν αφαιρείται $1-0=1$ δεν πολλαπλασιάζεται $1 \times 0=1$ ούτε διαιρείται $1:0=1$. Το μόνο που επιτυγχάνει είναι ότι όταν έπεται του αριθμού αυξάνει την αξία του αριθμού δηλαδή το 0 μετά το 1 γίνεται 10 και όταν προηγείται του αριθμού μειώνει την αξία του δηλαδή 01 και όσα 0 προηγούνται του αριθμού τόσο περισσότερο μειώνεται η αξία του αριθμού πχ 00000001 που εάν συνεχισθεί τελικά καταλήγουμε με την σημερινή ανθρώπινη λογική στην εξαφάνιση του αριθμού στο διάστημα. Αναφορικά με την δεύτερη εκδοχή ότι το μηδέν αποτελεί μαθηματικό σύμβολο για να γίνει αποδεκτή θα πρέπει να συμβολίζει ένα συγκεκριμένο είδωλο ή μία ιδέα. Αλλά το μηδέν δεν μοιάζει να συμβολίζει κάποιο υπαρκτό είδωλο και σαν ιδέα συμβολίζει το τίποτα δηλαδή το χάος του ανθρώπινου μυαλού.

Ο σοφότερος των ανθρώπων της αρχαιότητας αλλά και του σύγχρονου κόσμου Σωκράτης είχε διατυπώσει την αθάνατη ρήση του το « εν οίδα ότι ουδέν οίδα » που σημαίνει ότι γνώριζε μόνο ένα ότι

δεν γνώριζε ούτε ένα (ουδ – εν) δηλαδή τίποτα. Οι δε Σόλων ο Αθηναίος και ο Χίλων ο Λακεδαιμόνιος είχαν διατυπώσει την εξ ίσου σπουδαία ρήση το «μηδέν αγαν» που σημαίνει ότι δεν επιτρέπεται ούτε και μία υπερβολή (μη-δεν) και αν πραγματοποιηθεί θα είναι μηδέν δηλαδή τίποτα. Δεν θα ήταν παράτολμο αν υποστηριζόταν ότι οι πιο πάνω σοφοί ήσαν και οι πατέρες του επακολουθήσαντος φιλοσοφικού συστήματος του μηδενισμού.

Κατά την ταπεινή μου γνώμη το μηδέν είναι το άγνωστο σημείο του εγκεφάλου που ο ανθρώπινος νους δεν δύναται ούτε να το προσεγγίσει και η πρόοδος όλων των επιστημών του παρελθόντος του παρόντος και του μέλλοντος δεν έδωσαν ούτε πρόκειται να δώσουν την λύση και το παράδοξο είναι ότι το μηδέν που χρησιμοποιεί διαρκώς ο άνθρωπος από της εμφανίσεως του στον πλανήτη και μέχρι σήμερα αδυνατεί να το ορίσει και να το προσδιορίσει. Ίσως εάν κάποτε βρεθεί τότε η ανακάλυψη του να συμπέσει με την συντέλεια του σύμπαντος.

Ο ΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ

Ο μηδενισμός είναι φιλοσοφική κατεύθυνση που πρεσβεύει την ολοκληρωτική άρνηση κάθε θεωρητικής ή πρακτικής αξίας. Ο μηδενισμός απορρίπτει και αποδοκιμάζει το περιβάλλον του, το καταδικάζει απόλυτα, διαμαρτύρεται ή και επαναστατεί εναντίον του. Τον όρο εισήχθη το 1862.

Μπορεί να διακριθεί στα παρακάτω είδη:

Γνωσιολογικός ή θεωρητικός μηδενισμός, ο οποίος δεν παραδέχεται καμιά αλήθεια και ισοδυναμεί με τον απόλυτο σκεπτικισμό.

Ηθικός μηδενισμός, που απορρίπτει τις ηθικές αξίες και ισοδυναμεί με τον αμοραλισμό.

Μεταφυσικός μηδενισμός, που αρνείται την ύπαρξη νοήματος στη ζωή, την ύπαρξη του θεού, λογικής τάξης στον κόσμο.

Κοινωνικός μηδενισμός, που απορρίπτει όλους τους κοινωνικούς και πολιτικούς θεσμούς, συγγενεύοντας έτσι με άλλη φιλοσοφία.

Ιστορικός μηδενισμός, που υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει τελικός σκοπός ή νόημα στην ιστορική εξέλιξη και αν υπάρχει τελικός σκοπός, αυτός είναι η καταστροφή και το αδιέξοδο.

Ο Μηδενισμός κατείχε σημαντική θέση στη φιλοσοφία του Φρειδερίκου Νίτσε, ο οποίος ήταν φορέας ενός δυναμικού μηδενιστικού πνεύματος, στοχεύοντας στη δημιουργία του ιδανικού του Υπεράνθρωπου. Στη σύγχρονη φιλοσοφία, εκπρόσωπος του μηδενισμού υπήρξε ο Γάλλος υπαρξιστής Ζαν-Πωλ Σαρτρ, για τον οποίο η ανθρώπινη ύπαρξη είναι φορέας οντολογικής ύπαρξης του μηδενός.

Αναφορικά με το πρώτο είδος του μηδενισμού παραθέτουμε τα κάτωθι

Αλήθεια είναι, γενικά, η ύπαρξης μιας κατάστασης ή η πραγματικότητα ενός γεγονότος. Ως αλήθεια δεχόμαστε αυτό που αντιλαμβάνονται ως πραγματικότητα, με σιγουριά, οι περισσότεροι άνθρωποι. Όταν δύο ή περισσότεροι άνθρωποι συμφωνούν στην αντίληψη ενός φαινομένου, δημιουργούν μια κοινή σύμβαση για το φαινόμενο και την «αίσθηση» που αυτό προκαλεί. Όταν αυτή η κοινή σύμβαση αφορά ένα μεγάλο σύνολο ανθρώπων, όταν δηλαδή «όλοι» αντιλαμβάνονται κάτι με όμοιο τρόπο, τότε η κοινή αυτή σύμβαση γίνεται αποδεκτή ως τυπική αλήθεια. Δηλαδή το σύστημα ανευρέσεως της αλήθειας είναι και πλειοψηφικό.

Έχω την γνώμη ότι αυτή η άποψη της μηδενιστικής θεωρίας για την αμφισβήτηση της αλήθειας είναι εν μέρει ορθή αν ληφθεί σοβαρά υπόψη ότι η ανθρώπινη γνώμη για την αλήθεια ενίοτε πλανάται από εικόνες ήχους και γεγονότα τα οποία μεταβάλουν την ανθρώπινη σκέψη σε λανθασμένη κατεύθυνση. Αλλά και τα ατομικά οικονομικά συμφέροντα επιδρούν σημαντικά στην διάγνωση της αλήθειας όπως λέει και η ευαγγελική ρήση « τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών » Η παγκόσμια ιστορία βρίθει παραδειγμάτων πλάνης των

κοινωνιών (ομαδική πλάνη) στην λήψη των αποφάσεων, αλλά και ο ιδιωτικός βίος (ιδιωτική πλάνη) πολλάκις κινείται στα πλαίσια μιας πεπλανημένης σκέψης. Δηλαδή η αλήθεια είναι τυπική κατ'είδη έννοια διότι η ουσιαστική μορφή της δεν υπάρχει όπως και στο μηδέν,

Δύο διαφορετικές ομάδες ανθρώπων μπορούν να έχουν διαφορετικές «αλήθειες»: οι μεν να λένε ότι ο ουρανός είναι γαλάζιος και οι δε ότι ο ουρανός είναι ανοικτό μπλε και οι δύο εκφράσεις είναι σωστές και ερωτάται που βρίσκεται η αλήθεια. Η αλήθεια ως όρος χρησιμοποιείται από την ευρωπαϊκή φιλοσοφία για να καθορίσει αυτό που αποτελεί μέρος της πραγματικότητας. Γενικά η έννοια και η αξία της αλήθειας αποτελεί ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα της φιλοσοφίας, με πολλές διαφορετικές θεωρίες να έχουν ειπωθεί.

Αναφορικά με το δεύτερο είδος του μηδενισμού περί ηθικών αξιών αναφέρουμε τα εξής

Ο αμοραλισμός είναι μία από τις πολλές φιλοσοφικές έννοιες, και συναντάται στην Ηθική φιλοσοφία.

Αμοραλιστής είναι ο ανήθικος, αυτός δηλαδή που απορρίπτει και δεν αναγνωρίζει τις ηθικές αξίες,¹ ενώ επίσης μετά από μία παράνομη πράξη, δεν αισθάνεται τύψεις. Ο αμοραλισμός διαφέρει από την άρνηση της ηθικής αηθικισμό στο γεγονός ότι ο δεύτερος αρνείται μόνο τις εκάστοτε ισχύουσες ηθικές αξίες για χάρη άλλων, που τις θεωρεί υψηλότερες και ηθικότερες. Όσον αφορά τις τύψεις αυτές είναι μια απαραίτητη βιολογική συνέπεια της νόησης του ανθρώπου που γεννούνται από την συνείδηση του, και η ύπαρξή ή το μέγεθος των τύψεων εξαρτάται από την λειτουργία της συνείδησης. Δεν υπάρχει στον πλανήτη άνθρωπος στερούμενος παντελώς των τύψεων.

Διακρίνεται στα είδη

Θεωρητικός ή γνωσιολογικός μηδενισμός, που παραδέχεται ότι είναι αδύνατο να γνωρίσει ο άνθρωπος την αλήθεια, ταυτίζεται δηλαδή με τον απόλυτο σκεπτικισμό,

Ηθικός μηδενισμός, που αρνείται την κατάργηση κάθε κανόνα ηθικής που ισχύει, και τον πολιτικοκοινωνικό που αρνείται κάθε πολιτική και κοινωνική οργάνωση και δέχεται ως μοναδική αξία το άτομο απαλλαγμένο από κάθε είδους περιορισμό, ισοδυναμεί δηλαδή με τον αμοραλισμό. Στην τελευταία αυτή μορφή του, δηλαδή ως ατομικός αναρχισμός, εμφανίστηκε ως κίνημα στη Ρωσία στα μέσα του 19ου αιώνας.

Μεταφυσικός μηδενισμός, που αρνείται την ύπαρξη νοήματος στη ζωή, την ύπαρξη του θεού ή λογικής τάξεως στον κόσμο. Σε αυτό τον ισχυρισμό παρατηρούμαι ότι η ζωή είναι αναγκαίο και βιολογικό παρεπόμενο της δημιουργίας του σύμπαντος οπότε η άρνησή της σημαίνει και την άρνηση του σύμπαντος, αλλά είναι αδιανόητη η άρνηση του αγνώστου. Όσον αφορά την ύπαρξη ή μη του θεού αυτό είναι ένα παρεπόμενο συναίσθημα του ανθρώπινου φόβου για την μετά θάνατο ζωή, και καμία δύναμη δεν είναι δυνατή να εξαφανίσει τα συναισθήματα από την λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου.

Κοινωνικός μηδενισμός, που απορρίπτει όλους τους κοινωνικούς και πολιτικούς θεσμούς, συγγενεύοντας έτσι με τον αναρχισμό. Αλλά και αυτή η άποψη στερείται λογικής διότι οι πολιτικοί και κοινωνικοί θεσμοί αποτελούν για τον άνθρωπο έστω και αναγκαίο κακό ή το modus Vivendi που αν καταστραφεί θα οδηγηθεί η ανθρωπότητα σε αυτοχειρισμό ή σε μετατροπή του γένους των ανθρώπων σε αγέλη ζώων.

Ιστορικός μηδενισμός, ο οποίος αναφέρεται στη φιλοσοφία της Ιστορίας, που υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει τελικός σκοπός ή νόημα στην ιστορική εξέλιξη και αν υπάρχει τελικός σκοπός, αυτός είναι η καταστροφή και το αδιέξοδο. Ο ισχυρισμός αυτός αντιφάσκει όταν λέει ότι η ιστορική εξέλιξη οδηγεί στη καταστροφή και το αδιέξοδο διότι δεν νοείται η άγνοια της πορείας προ το αδιέξοδο διότι ο άνθρωπος οδηγείται στο συμπέρασμα από την γνώση και όχι από την άγνοια

Η θεωρία του μηδενισμού κατείχε σημαντική θέση στη φιλοσοφία του Φρειδερίκου Νίτσε, ο οποίος ήταν φορέας ενός δυναμικού

μηδενιστικού πνεύματος, στοχεύοντας στη δημιουργία του ιδανικού του Υπεράνθρωπου.

Ο σοφός κατά τα άλλα Νίτσε και οι χρησιμοποιούντες το όρο ΥΠΕΡ άνθρωπος λανθάνουν γλωσσικά και εννοιολογικά. Το υπέρ έχει δύο έννοιες την υπέρβαση των φυσικών δεδομένων, και την συμφωνία. Τα φυσικά δεδομένα για τον άνθρωπο είναι το σώμα και το πνεύμα όπως αυτά ορίζονται βιολογικά και το υπέρ δεν είναι επιθετικός προσδιορισμός αλλά πρόθεση που ποτέ δεν συνδέεται με το ουσιαστικό που προτάσσεται αλλά μόνο με το ρήμα. Η δε συμφωνία προϋποθέτει πάντα την ύπαρξη ιδέας ή φαινομένου και δεν αποτελεί ενιαία λέξη με κανένα ουσιαστικό.

Οι λέξεις υπεράνθρωπος και τέρας είναι δημιουργήματα της ανθρώπινης φαντασίας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Σήμερα με το γε νυν έχον οι θεωρητικές απόψεις των μηδενιστών, με την εξέλιξη της ανθρώπινης λογικής, αρχίζουν να παρουσιάζουν σημαντικές ελλείψεις ως προς την ονομασία της φιλοσοφικής τους άποψης, αλλά και ως προς το περιεχόμενο της. Αναφορικά με την ονομασία της << μηδενιστικής θεωρίας >> παρατηρούμε ότι σύμφωνα με την σημερινή λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου το σύμπαν δεν είναι << μη σύμπαν >> αλλά μέχρι στιγμής είναι άγνωστο που σημαίνει ότι κάποια ,παντελώς άγνωστη, αιτία είναι ο δημιουργός του. Η λέξη τίποτα ή το μηδέν που σημαίνει άρνηση των πάντων προϋποθέτει χώρο ή όρια τελείως κενά οπότε ερωτάται πως δημιουργήθηκαν τα όρια ή ο χώρος του κενού διότι η έννοια του τίποτα στο τίποτα ή το κενό στο κενό ή το άδειο στο άδειο δεν βρίσκει χώρο στο ανθρώπινο μυαλό αλλά αποτελεί μια κραυγή που άνευ αιτίας δεν βγαίνει ούτε από τα ζώα . Συνεπώς το μηδέν είναι το άγνωστο και θα έπρεπε οι μηδενιστές να ονομάζονται υποστηρικτές ή οπαδοί ή θαυμαστές του αγνώστου αλλά πως είναι λογικό να υποστηρίζει ή να θαυμάζει κάτι που αγνοείς. Ως προς το περιεχόμενο της θεωρίας τους παρατηρώ ότι σύμφωνα με την λειτουργία του εγκεφάλου ευρίσκονται άρρηκτα συνδεδεμένες όλες οι θετικές και

αρνητικές σκέψεις, η αξία και η απαξία, το μέτρο και το αμέτρητο η ύπαρξη ζωής και ο θάνατος, η ύπαρξη η ανυπαρξία θεού και άλλες πολλές. Εάν παρά ταύτα υπάρχει άρνηση των περισσότερων αναφερομένων ανωτέρω σκέψεων που προέρχονται από την λειτουργία του εγκεφάλου σημαίνει ότι δεν υπάρχει νόηση, αλλά αν δεν υπάρχει νόηση πως δημιουργείται η σκέψη της αρνήσεως των πάντων. Πιστεύω ότι οι οπαδοί της θεωρίας του μηδενισμού είναι απόλυτοι και παράλογοι και αντί να αρνούνται όλα να τα αμφισβητούν

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πληθώρα επιστημόνων νευρολόγων, ψυχιάτρων, ψυχολόγων ανατόμων, φιλοσόφων και άλλων ειδικοτήτων ανέκαθεν προσπαθούσαν και προσπαθούν να εξηγήσουν την δομή και τον τρόπο λειτουργίας του εγκεφάλου. Τα αποτελέσματα των ερευνών είναι σήμερα σημαντικά και έχουν δοθεί εξηγήσεις σε πολλά ερωτηματικά αλλά όλοι φθάνουν σε ένα σημείο που αδυνατούν να προχωρήσουν περισσότερο και μετά από αυτό το σημείο αρχίζει για όλους το άγνωστο δηλαδή ο ανθρώπινος εγκέφαλος που λειτουργεί και δεν αποδέχεται γνώσεις. Όταν φτάσει στο οριακό σημείο που αδυνατεί να αποδεχτεί γνώσεις οπότε από εκεί και μετά τα πάντα είναι άγνωστα. Στην ανθρώπινη ορολογία το άγνωστο έχει και συνώνυμα που δηλώνουν την άρνηση γνώσεων ή την ανυπαρξία όπως η λέξη χάος η λέξη άβυσσος το υπερπέραν το μηδέν οι προσθέσεις ούτε μήτε το δεν. Το μηδέν είναι και αυτό άγνωστο και ως τέτοιο επιστρατεύτηκε στους ανθρώπινους λογικούς συλλογισμούς προκειμένου να γίνονται οι πάσης φύσεως υπολογισμοί. Όλες οι έρευνες, οι υπολογισμοί και τα πάσης φύσεως προβλήματα για να έχουν λύση ή αποτέλεσμα προϋποθέτουν και την ύπαρξη του αγνώστου, εν προκειμένω το μηδέν, εάν ελλείπει το άγνωστο (μηδέν) και είναι όλα γνωστά δεν υπάρχει συλλογισμός αλλά μόνο απόφθεγμα, ρητό ή έκθεση.

Το μηδέν δεν είναι αριθμός αλλά είναι το άγνωστο ή το σύμβολο του αγνώστου που ο ανθρώπινος συλλογισμός το χρησιμοποιήσει προκειμένου το άγνωστο να γίνει γνωστό εάν αυτό αντέχει στην ανθρώπινη λογική.

